

စာပေပိမာန်စာပေဆု

ချွေးယေခေါက်

ခွင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

မောင်မောင်မှို၊အောင်

ဖုန်းနံပါတ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆု

ရွေးချယ်ရေးဦးစီးဌာန
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

မောင်မောင်မိုးအောင်

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ယဉ်မင်းထွေး
စာတည်း

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စိုးစံ

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ခွေးသေခေါက်	၁
၂။	ကိုဘနှောင်း၏တန်ခိုးရှင်	
၃။	လူစိမ်း	
၄။	မသောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်	
၅။	တပည့်မလေးပေးသည့် ဝေဒနာ	
၆။	ကိုယ်တိုင်ဖမ်း ကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ငါးလိပ်ခြောက် ဟင်းတစ်ခွက်	
၇။	ပုတ်သင်ညိုတို့သည် နေရာဒေသကိုလိုက်၍ အရောင်ပြောင်းလဲတတ်သည်	
၈။	သံသယမြူတိမ် လွင့်ပြယ်ချိန်	
၉။	ဆရာဆိုသည့် ဂုဏ်	

ခွေးသေခေါက်

တပို့တွဲလပြည့်ည၏လပြည့်ဝန်းသည် ဇာဒက်ကြီးကျွန်းကောင်းကင်ယံတွင် ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ဇာဒက်ကြီးတောင်ခြေရှိ 'ကော့ညော' ဆလုံရွာလေးမှာလည်း အိပ်မောကျလျက်ရှိနေသည်။ လရောင်သည် အုန်းလက်များကြားမှ ထိုးဖောက်ကျရောက်လျက်ရှိနေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ်ကမ်းစပ်သို့ ရိုက်ခတ်လာသည့် လှိုင်းရိုက်သံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ တောင်ခြေဘက်မှ ခွေးအူသံများ မကြာခဏကြားနေရတတ်သည်။ တစ်ရွာလုံးအိပ်မောကျနေသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်သူတစ်ဦးရှိနေသည်။ ထိုသူမှာ ရွာအနောက်ဘက်အစွန်အဖျားတွင်နေသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်သူတစ်ဦးရှိနေသည်။ ထိုသူမှာ ရွာအနောက်ဘက် အစွန်အဖျားတွင် နေထိုင်သော မွေးမြူရေးသမား 'အင်ငင်း'ဖြစ်သည်။ ခုတစ်လော ခွေးလေခွေးလွင့်များက သူမွေးမြူထားသော ကြက်၊ ဘဲများကို ညဘက်လူခြေတိတ်ချိန်တွင် လာရောက်ကိုက်ဆွဲတတ်သဖြင့် 'အင်ပင်း'မှာ သတိနှင့် နိုးနိုး

ကြားကြား အိပ်နေရသည်။ ဆလုံတိုင်းရင်းသားတို့ ဓလေ့အတိုင်း သောင်စပ်တွင် အိမ်ကို ခြေတံရှည်တည်ဆောက်ထားသည်။ မွေးမြူရေးခြံမှာ တောင်ခြေတွင်ရှိသဖြင့် နေအိမ်နှင့်အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးသည်။ ခြံမှာကျယ်ဝန်းသော်လည်း စနစ်တကျ ကာရံထားသည်မဟုတ်ပေ။ အုန်းလက်များဖြင့် ဖြစ်သလိုကာရံထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လုံခြုံမှုမရှိလှပါ။ ခွေးများ အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်နိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ ခြံလယ်တွင် ကြီးမားသော တဲကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ မွေးမြူထားသော ကြက်ဘဲများမှာ အတန်အသင့်များပြားသည်။ ညဘက် အိပ်တန်းဝင်ချိန်တဲအတွင်းသို့ မောင်းသွင်းပြီး လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်သောစင်ပေါ်သို့ မောင်းတင်ရပြန်သည်။ စပါးကြီးမြွေနှင့် အခြားမြွေများလည်း လာတတ်သဖြင့် ညဘက် ကြက်ဘဲအော်သံကြားတိုင်း ထ၍ကြည့်ရသည်။

ယခုလည်း ခြံဘက်မှ အသံဗလံများကြားရသဖြင့် လုံ့ရှည်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ကာ အင်ငင်း ကြက်ဘဲခြံဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်ငင်းရောက်ချိန်တွင် ခွေးသုံးလေးကောင် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြက်ဘဲကိုက်ချီသွားသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ခွေးများဆူညံနှောင့်ယှက်မှုကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ရသည့် ညပေါင်းများခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခွေးလေးခွေးလွင့်ဆိုသော်လည်း အမွေးရှည်ရှည်၊ ဦးခေါင်းလုံးလုံး၊ နားရွက်အုပ်အုပ်နှင့် ချစ်စဖွယ်ဆလုံခွေးများသာဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ချိန်တွင် ဆလုံများသည် မိမိတို့ပိုင်ခွေးများအားလုံး လှေပေါ်တင်ခေါ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ အများဆုံး နှစ်ကောင်သုံးကောင်သာ ခေါ်သွားနိုင်ကြသည်။ ကျန်သည့်ခွေးများကို လိုအပ်သလို ကြည့်ရှုထားရန်

အိမ်နီးချင်းများအား အပ်နှံထားခဲ့ကြသည်။ ရွာရှိ ဆလုံများ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခွေးများမှာလည်း မနည်းလှပါ။ ဆလုံမိသားစုတိုင်းလိုလို ခွေးများ မွေးထားကြသည်။ လှေပိုင်မရှိသော ဆလုံများ၊ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော ဆလုံများနှင့် 'အင်ငင်း'တို့လို မွေးမြူရေးလုပ်သူ၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်သူများသာ ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ငါးဖမ်း၊ ပုလဲငုပ်၊ ရေခူဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသော ဆလုံများအားလုံး ပင်လယ်ပြင် ရောက်နေသောကာလဖြစ်သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်စတွင် မိသားစုအားလုံးနှင့် ခွေးများပါ လှေပေါ်တင်၍ ပင်လယ်ပြင် ထွက်သွားကြသည်။ တစ်ကျွန်းဝင် တစ်ကျွန်းထွက်ဖြင့် သွားလာ နေထိုင်အသက်မွေးကြသည်။ ငါးဖမ်း၍နီးစပ်ရာကျွန်းများပေါ်သို့ တက်ရောက်ရောင်းချကြသည်။ လိုအပ်သော မုန့်၊ ဆန်၊ စားဆီ၊ စက်ဆီများ ပြန်လည်ဝယ်ယူကြသည်။ ပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင် ပြန်ထွက်ကြသည်။ ပလော်ကာကျွန်းလိုကျွန်း၊ ဇာဒက်ငယ်ကျွန်း၊ သိန်းကျွန်း၊ ဆလုံကျွန်း၊ သူဌေးကျွန်း၊ ဂင်္ဂါကျွန်းများသို့ အများဆုံး ရောက်ကြသည်။ မြောက်ဘက်ရှိ ရွှေကျွန်းကြီး၊ ရွှေကျွန်းလေး၊ မျောက်နီကမန်း၊ ကြက်ကျွန်းများသို့လည်း ရောက်တတ်ကြသည်။ အနောက်ဘက်ရှိ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ခက်ရင်းခွ၊ ညောင်ဦးဖီး၊ ငထွေးရူး ကျွန်းများသို့လည်း ရေကြောင်းသင့်သလို ရောက်ကြသည်။ တောင်ဘက်စွန်းရှိ သဲကျွန်း၊ ကြက်မောက်ကျွန်း၊ စောင်းကောက် ကျွန်း၊ မိုးသောက်ကျွန်းများမှ ခရီးဝေးလွန်းသဖြင့် ရောက်ခဲ့လှ သည်။ ဆလုံများ အများဆုံး နေထိုင်သည့် မကြံဂလက်၊ ဆူငယ် ဘာလိုင်၊ ပုလုံးတုံးတုံး၊ အောင်ဘာ၊ အော်ကြီး၊ ချမ်းဖမ်း၊ မပုတေး

စသည့်ဆလုံရွာများသို့ အများဆုံးရောက်ကြသည်။ ယင်းကျွန်းများနှင့် ရွာစပ်များရှိ အော်များ၊ ဂလက်များတွင် ညအိပ်လေ့ရှိကြသည်။ အော်များ၊ ဂလက်များမှာ ရာသီဥတုဒဏ်၊ လှိုင်းလေဒဏ်မှ အကာအကွယ်ပေးသောနေရာများဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဆောင်းတစ်နှေလုံး ပင်လယ်ပြင်တွင် နေထိုင်အသက်မွေးကြသည်။ မိုးဦးကျမှသာ ရွာသို့ပြန်လာကြသည်။ လှိုင်းလေပြင်းထန်သော မိုးရာသီတွင် ပင်လယ်ပြင်ထွက်လေ့မရှိကြပါ။ ဆလုံရွာလေးများသည် မိုးရာသီတွင် လူစုံ၍ စည်ကားနေလေ့ရှိသည်။ ယခုကဲ့သို့ နွေရာသီတွင် ရွာမှာလူအနေနည်း၍ စည်စည်ကားကားမရှိပါ။ ရွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ခွေးများအားလုံးကိုလည်း လောက်လောက်ငင ကျွေးမွေးမထားနိုင်ပါ။ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ပိုင်ရှင်မဲ့ဘဝဖြင့် လေလွင့်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘အင်ငင်း’၏ ကြက်ဘဲများအား ညဘက်တွင် ဝင်ဆွဲကြခြင်းဖြစ်သည်။ ‘အင်ငင်း’ မွေးခနဲအိပ်ပျော်သွားစဉ် အိမ်အောက်မှ မိမိအမည်ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ရသည်။

“အင်ငင်း. . အင်ငင်း”

“အိမ်အောက်က ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါ. . စတိပါ. . ထပါဦး”

အင်ငင်း အိမ်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရွာလူကြီး ‘စတိ’ကို လှေပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေပြည့်ချိန်ဖြစ်၍ အိမ်အောက်အထိ လှေဝင်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘အင်ငင်း’ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ မကြာမီ အရုဏ်တက်တော့မည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

“အင်ငင်း. . . မင်းရဲ့လှေစက်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်. . . ”

“ဆီ အလုံအလောက်ရှိရဲ့လား. . . ”

“ဆီ အပိုတောင်ရှိသေးတယ်. . . ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ငါ့သမီးဖျားနေတာ ကြာနေပြီ။ အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး။ ကော့သောင်းဆေးရုံပို့ချင်တယ်။ မင်းလှေကို သုံးချင်တယ်”

“ရပါတယ်. . . ခုပဲ သွားမှာလား”

“အေး သွားမယ်။ မင်းလှေကို ငါ့အိမ်ဘက်မောင်းလာခဲ့။ အိမ်မှာ ‘အင်နင်း’တို့စောင့်နေကြတယ်”

ရွာလူကြီး ‘စတီ’နေအိမ်မှာ တလွန်းရွာလွန်းတွင်ရှိသည်။ ‘အင်ငင်း’တို့ ကောညောရွာနှင့် အတန်ဝေးသည်။ စတီပြန်သွားသည်နှင့် ‘အင်ငင်း’က သူ့စက်လှေကို ဆီဖြည့်လိုက်သည်။ ဆီအပိုပုံးတစ်ပုံးပါ လှေပေါ်တင်ပြီး ‘စတီ’နေအိမ်သို့ထွက်လာသည်။ အင်ငင်း၏လှေ ‘စတီ’နေအိမ်အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ‘အင်နင်း’နှင့် အဖော်တစ်ဦးတို့ ‘စတီ’၏သမီးကို ပွေ့ချီလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ စတီ၏သမီးမှာ ငါးနှစ်နီးပါး အရွယ်သာရှိသေးသည်။ ဝဝတုတ်တုတ်၊ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းနှင့် တစ်ရွာလုံးက ချစ်နေကြသည့်ကလေးဖြစ်သည်။ ကလေးက ‘အင်နင်း’လက်ပေါ်တွင် တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည်။ ပါးစပ်မှ အရည်များ ထွက်ကျနေကာ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည်။ လှေပေါ်ရောက်၍ရေကိုမြင်သည်နှင့် လှေခံကို ကုတ်ဖဲ့ရုန်းကန်နေတော့သည်။ ဝိုင်းဝန်းထိန်းချုပ်နေကြရသည်။ လှေပေါ်

တွင် ရွာလူကြီးစတီနှင့်ဇနီး၊ လူမမာ သမီးလေး 'အင်နင်း'နှင့် အဖော်တစ်ဦးသာပါသည်။ 'အင်ငင်း'က စက်လှေမောင်းသည်။ အင်ငင်း၏လှေမှာ ငါးကောင်အား ဟွန်ဒါအမျိုးအစားစက်ကို ဝဲယာတစ်ဖက်စီတွင် တစ်လုံးစီတပ်ဆင်ထားသည်။ အလင်းရောင် ပေါ်စပြုလာခဲ့ပြီး ရေတက်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း ယခင်အခြေအနေ မတူဘဲ လေမှာ ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ရွာမှထွက်၍ ဇာနည်ကျွန်းလွန်သည်နှင့် 'အင်ငင်း'က လှေကိုယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ပလော်ကာကျွန်းလိုကျွန်းသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လေမှာ ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျောက်ဖြူအော်လွန်သည်နှင့် 'အင်ငင်း'က လှေကို ဝဲဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ပြန်သည်။ ယာဘက်ရှိ 'ဟင်္သာ'ကျွန်းနှင့် ဝဲဘက်ရှိ 'ဆလုံ'ကျွန်းနှစ်ခုကြား လှေကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုဦးတည်ချက်အတိုင်း နောက်ထပ်သုံးနာရီကျော်ခန့်မောင်းလျှင် ကော့သောင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ရေတက်နေချိန်ဖြစ်၍ အချိန်စော၍လည်း ရောက်နိုင်သည်။ ပင်လယ်ပြင်သို့ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ လှိုင်းလေပြင်းထန်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လေငြိမ်ရပ်ဝန်းကဲ့သို့ ထူးခြားစွာ လေတိုက်ခတ်မှု နည်းပါးနေသည်ကို 'အင်ငင်း' သတိပြုမိသည်။ 'အင်ငင်း'က လှေကို လမ်းကြောင်းထိန်းရင်း စတီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မုန်တိုင်းတစ်ခု၏ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်ကြောင်း စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ သိရှိလိုက်ကြသည်။ 'စတီ'က ပေါင်းမိုးတွင်းမှထွက်လာပြီး အနောက်မြောက်ထောင့်ရှိ ကျွန်းမည်းကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်းမည်းကြီးကို မှိုင်းပျံ့ပျံ့သာ မြင်ရသည်။ မှောင်မည်းနေပြီး ခရမ်းရောင်နှင့် အနီရောင်ရောယှက်

နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော ပင်လယ်ပျော်ဆလုံများပီပီ မကြာမီ လေဆင်နှာမောင်းကျရောက်တိုက်ခတ်လာမည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်သည်။ စတီ၏ မျက်နှာပြင်မှာ တွေဝေနေသည်။ ‘အင်ငင်း’မှာလည်း စတီနည်းတူ မုန်တိုင်း၏အငွေ့အသက်ကို ခံစားသိရှိနေရသော်လည်း ရွာလူကြီးစတီကို လွန်ဆန်၍ မပြောဝံ့ပေ။ လှိုင်းများကြီးသည်ထက်ကြီးလာသည်။ လေမှာလည်း ဝီးဝီးအော်မြည်ကာ လှိုင်းလုံးကြီးများကို သယ်ဆောင်လာသည်။ လှိုင်းအပင့်တွင် ပန်ကာအရွက်များ ရေပြင်နှင့် လွတ်ထွက်သွားအောင် လှေက ဦးစိုက်ဆင်းသွားသည်။

“စတီ. . ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကော့သောင်းရောက်ဖို့ တော်တော် လိုသေးတယ်”

“အေး. . ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ”

ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းအပင့်ကြောင့် လှေမှာဝဲဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားသည်။ မှောက်လုမှောက်ခင်ဖြစ်သွားသည်။ ရေများ လှေအတွင်း ဝင်လာသည်။ စတီ၏သမီးက ကြောက်လန့်တကြားအော်နေကာ လှေခံရုံကို ရိုက်ပုတ်နေသည်။ ထိုအချိန် စတီ၏သမီးကို ပွေ့ချီထားသော ပေါင်းမိုးအတွင်းမှ ‘အင်နင်း’က စတီကို ဆလုံဘာသာစကားဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒဲညန်း အဒတ်၊ အင်းအသန်း”

“ညမန်း. . ညမန်း”

သူကြီးမုန်တိုင်းလာနေပြီဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စတီက အေးပါ ငါတွေ့တယ်. . တွေ့ပါတယ်ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အင်းနင်းကို ပြန်ပြောရင်း စတီက သမီးကိုတစ်လှည့် ကျွန်း

မည်းကြီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
လေဆင်နှာမောင်းတစ်ခုသည် အရှိုန်အဟုန် ကြီးမားစွာဖြင့်
ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီး
များက တလိမ့်လိမ့် ပြေးလာနေသည်။

“ကဲ အင်ငင်း၊ လှေကို ပြန်လှည့်တော့၊ ကော့သောင်းဆက်
သွား မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆက်သွားရင် တို့အားလုံး၊ ဒုက္ခရောက်မှာ
သေချာတယ်။ ငါ့သမီးရဲ့ ကုသိုလ်ကံပေါ့ကွာ။ ကျောက်ဖြူအော်
ထဲရောက် အောင် အမြန်လှည့်ပေတော့”

စတီစကားဆုံးသည်နှင့် အင်ငင်းက စက်ရှိုန်မြင့်လိုက် သည်။
လာလမ်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ လှေကို တဖြည်း ဖြည်းသာ
ကွေ့သည်။ ဆန္ဒစော၍ မဖြစ်ပါ။ လှိုင်းကို ဘေးတိုက်ခံ၍ မဖြစ်ပေ။
ဂငယ်ကွေ့၊ ကွေ့ချလိုက် သည်နှင့် လှိုင်းဖီကာ လှေ
မှောက်သွားပေမည်။ စတီ အင်ငင်းကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“မကွ့ဖလှိုင်းအလမ်း မကွေးဖလှိုင်းအလမ်း၊ ပိတ်အိုး” ဘယ်
ဘက်ကို မြန်မြန်ကွေ့ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်ငင်းက
လှိုင်းကို ပဲ့ပိုင်းဖြင့်ခံရင်း ဖြည်းဖြည်းသာ ကွေ့လိုက်သည်။ အင်ငင်း
တို့ လှေကျောက်အော်အတွင်း ပြန်ရောက်စမှာပင် လေဆင်နှာမောင်း
က ရောက်ရှိလာသည်။ သို့သော် အော်၏အနောက်ဘက် မြင့်မား
သော တောင်စွယ်က အကာအကွယ်ပေးထားသဖြင့် အန္တရာယ်
ဖြစ်ရန် မရှိတော့ပေ။ လေဆင်နှာမောင်းရန်မှ သီသီကလေးလွတ်
ရုံသာ ရှိသည်။ တပို့တွဲ တပေါင်းလများသည် ပင်လယ်ပြင်တွင်
မုန်တိုင်းကျရောက်တတ်သောလများ ဖြစ်သည်။ တန်ဆောင်မုန်း၊
နတ်တော်လများသည် လှိုင်းလေ အနည်းဆုံးလများ ဖြစ်သည်။

“အင်ငင်း” တို့ လေဆင်နှာမောင်းလမ်းကြောင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ကျောက်ဖြူအော်အမြင်တွင်မူ လေဆင်နှာမောင်းကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်တစ်ပြင်လုံး မုန်တိုင်းကျသည်မဟုတ်သော်လည်း လေဆင်နှာမောင်းဖြစ်ပေါ်တိုက်ခတ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အင်အားပြင်းထန်သော လေဝဲ လေကတော့မျိုး ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ လေဆင်နှာမောင်းလမ်းကြောင်းတည့်တည့်တွင်ရှိနေသော လှေသင်္ဘောတို့မှာ လွတ်လမ်းကြောင်းတွင်မည်သည့်အရာမျှမကျန်အောင် ဖျက်ဆီးသွားတတ်သည်။

ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး စတိတို့ မိသားစုကို အလျင်ပို့ပေးလိုက်သည်။ မုန်တိုင်းကြောင့် စတိ၏သမီးကို ဆေးရုံမပို့ဖြစ်တော့ပေ။ စတိတို့ကို ချထားပေးပြီးသည်နှင့် အင်ငင်း သူ့နေအိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ကြက်ဘဲများကို အစာကျွေးရဦးမည်ဖြစ်သည်။ စတိ၏သမီးမှာ ခွေးရူးအကိုက်ခံရ၍ ခွေးရူးရောဂါအပြင်းအထန်ခံစားနေရကြောင်း “အင်ငင်း” ရော စတိပါ သိနေကြသည်။ အင်ငင်းနှင့် “စတိ” တို့မှာ မြို့သို့ အသွားအလာများသူဖြစ်ကြပြီး ဗဟုသုတလည်း အသင့်အတင့် ရှိကြသည်။ မြန်မာစကားကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ အင်ငင်းဆိုလျှင် တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် ကော့သောင်းမြို့သို့ ရောက်သည်။ မွေးမြူရေးအစာများဝယ်ယူရန်နှင့် ကြက်၊ ဘဲများရောင်းရန် ကော့သောင်းမြို့ရောက်နေကျဖြစ်သည်။ ဆန်၊ မုန့်များဝယ်ယူပြီး ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် စတိအိမ်ဘက်မှ ဗုံတီးသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။ လေအသင့်တွင် သဲ့သဲ့ကြားရခြင်း

ဖြစ်သည်။ အင်ငင်းရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ဆလုံတိုင်းရင်းသားခလေ့မှာ လူတစ်ဦးသေဆုံးမှသာ ဗုံတီးလေ့ရှိသည်။ လုပ်လက်စအလုပ်များ ပစ်ထားကာ စတီအိမ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ စတီအိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ့ထင်မြင်ချက်မှန်ကန်ကြောင်း အင်ငင်းတွေ့လိုက်ရသည်။ စတီသမီး၏ရုပ်အလောင်းကို အလယ်တွင်ထားကာ လူဆယ်ဦးခန့် ဝိုင်းပတ်၍ကနေကြသည်။ တစ်ဖက်ပိတ်ဗုံသံမှာလည်း ထုံထုံ ထုံထုံဖြင့် စည်းချက်ညီညီပေါ်ထွက်နေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဗုံတီး၍ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်ကြမှသာ သေဆုံးသွားသူ၏ဝိညာဉ်သည် ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်ဟုယုံကြည်ကြသည်။ အင်ငင်းလည်း ကနေသူများအကြားဝင်ကာ ဗုံသံအတိုင်းလိုက်၍ကသည်။ လက်ချင်းတွဲ၍ တစ်လှမ်းချင်းရွေ့လျားသော အကဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးတစ်ပတ်ပြည့်သည်အထိ ကကြရသည်။ ထိုသို့ကနေစဉ်မှာပင် စတီနေအိမ်အောက်သို့ လှေတစ်စီးစက်ရှိန်သတ်၍ ဝင်လာသည်။ လူတစ်ဦးအိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ထိုသူမှာ အညွန့် ခေါ် ဦးညွန့်ဖြစ်သည်။ ဆလုံများက အညွန့်ဟူသာ အသံထွက်ခေါ်ကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဦးညွန့်က စတီ၏ဇနီးအား သမီးသေဆုံးသွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဆလုံစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အနှိုင်း မာတိုင်း ဒူးမန်းဟန်း”

“ဗွန်း (န်)အိုး အညွန့်”

ကျေးဇူးပဲအညွန့်ဟု စတီ၏ဇနီးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဦးညွန့်မှာ စတီနှင့်လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ ပလော်ကာကျန်းလိုကျွန်း၏အနောက်ဘက်အစွန်အဖျားရှိ အော်အတွင်း

နေထိုင်၍ ရာသီသီးနှံများ စိုက်ပျိုးနေသူဖြစ်သည်။ မြိတ်သားဖြစ်
သော်လည်း ဆလုံသူနှင့်အိမ်ထောင်ကျကာ ကျွန်းတွင် အခြေချ
နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဦးညွန့်နေထိုင်သည့် အော်တစ်ဘက်တွင် သဲသောင်
ပြင်ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဖြစ်သည်။ လေကြောင်းကျနေ၍ အခြေချ
နေထိုင်သူမရှိသလောက် နည်းပါးသည်။ မြောက်ဘက်ရှိ 'တာပေါ'
ရွာတွင် အိမ်ခြေဆယ်လုံးကျော် ဆလုံရွာလေးသာရှိသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ဦးညွန့်သည် တသီးတခြားဖြစ်နေသည်။ စတိတို့
နေထိုင်ရာ တလွန်းရွာနှင့် အဆက်အဆံနည်းခဲ့သည်။ အကြောင်း
ထူးရှိမှသာ ဦးညွန့်ရောက်လာတတ်သည်။ ခရီးကလည်း အတန်
ငယ် လှမ်းသည်။ ဦးညွန့်က စတိကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုရောဂါနဲ့ သမီးသေရတာလဲ”

“ခွေးရူးအကိုက်ခံရပြီး ခွေးရူးပြန်ရောဂါနဲ့သေတာ”

“စပြီး အကိုက်ခံရတုန်းကတည်းက ကိုက်တဲ့ခွေးရူး၊ မရူး
မသိဘူးလား”

“ခွေးကောင်းလို့ ထင်ခဲ့တာပဲ။ ငါလည်း သတိမထားမိဘူး။
ဆန်ဝါးပြီး အနာကို သိပ်ပေးထားခဲ့သေးတယ်။ သက်သာပြီလို့
ထင်ခဲ့တာ။ သမီးက ကံဆိုးပါတယ်၊ ကော့သောင်းဆေးရုံ အချိန်မီ
ရောက်ခဲ့ရင် သေချင်မှသေမှာ၊ မနေ့က ကော့သောင်းဆေးရုံသွား
တုန်း ကျောက်ဖြူအော်အလွန်မှာ လေဆင်နှာမောင်းနဲ့တိုးနေလို့
ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်”

“အေး.. ငါလည်းသိတယ်။ တာပေါရွာက လှေနှစ်စီးတောင်
မုန်တိုင်းမိလို့ နစ်သွားတယ်တဲ့။ မင်းတို့ရွာက ဘယ်သူ့လှေတွေ
မုန်တိုင်းထဲ ပါသွားသေးလဲ”

“ငါလည်း သမီးသေတဲ့ကိစ္စနဲ့ခေါင်းပူနေခဲ့တာ၊ ခုထိတော့ ဘာသတင်းထူးမှ မကြားသေးဘူး”

“ညနေကလေးအလောင်းမြှုပ်ပြီးရင် အဲဒီခွေးကိုလိုက်ရှာခိုင်း၊ ရူးနေတာ သေချာသိနေပြီပဲ၊ တခြားခွေတွေလည်း ဘယ်နှကောင် ရူးနေပြီလဲ မသိဘူး၊ ငါမြို့တက်ရင် ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရွာကိုလာဖို့ ပြောခဲ့ရဦးမယ်။ မနက်ဖြန်အင်ငင်းကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်ပါ။ ခွေး သုတ်သင်တဲ့ ဆေးပေးလိုက်မယ်”

ဦးညွန့်မှာကော့သောင်းမြို့သို့ အသွားအလာများသူဖြစ် သည်။ အသိပညာ ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကော့ သောင်းမြို့နယ်အတွင်း ဆလုံများနေထိုင်ရာရွာများစွာရှိသည်။ စတီတို့ ‘တလွန်း’ရွာသည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ‘မသေ’နှင့် ‘ချမ်းဖမ်း’ ရွာများတွင်လည်း ဆလုံများစွာ နေထိုင်ကြသည်။ ချမ်းဖမ်းရွာကို ဆလုံများက ‘ရှမ်းဖမ်း’ဟု အသံထွက်ခေါ်သကဲ့သို့ ပုလုံးတုံးတုံးရွာ ကို မြန်မာများက ‘ပလုံးတုံးတုံး’ဟု အသံထွက်ခေါ်ကြသည်။ စတီတို့ နေထိုင်ရာ တလွန်းရွာသည် ‘ပုလုံးတုံးတုံး’ကျေးရွာအုပ်စုတွင် ပါဝင် သည်။ စတီတို့ရွာမှဆလုံများမှာ မြန်မာစကားပြောတတ်သူ နည်း သည်။

ဦးညွန့်ပြန်သွားသော်လည်း ဦးညွန့်၏ ‘စတီ. . နင်တို့ရွာက ပိုင်ရှင်မဲ့ခွေးတွေကို ရှင်းပစ်သင့်ပြီ။ မရှင်းခဲ့ရင် နင့်သမီးလိုသေကြ ဦးမယ်’ ဟူသော သတိပေးစကားသံက စတီ၏နားထဲ ပဲ့တင်ထပ် နေခဲ့သည်။ ဆလုံများသည် ခွေးများကို ချစ်တတ်သူများဖြစ်သည်။ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထားရန် မိမိတို့အား အပ်နှံထားခဲ့သော ပင်လယ်ပြင်ရောက် ဆလုံများ၏ခွေးများကို မသတ်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေ

သည်။ တလွန်းရွာနှင့် ကော့ညောရွာမှ ဆလုံများသိလျှင် ကန့်ကွက်ကြပေမည်။ အသိပညာနည်းပါး၍ အယူသည်းလှသော ဆလုံများ၏ဆန္ဒကို စတိခန့်မှန်းမိသည်။ သို့သော် ဦးညွန့်၏သတိပေးစကားများက စတိကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပါပြီ။ ချစ်လှစွာသော သမီးငယ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ မိမိကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုး အခြားသူများကို မကြုံတွေ့စေလိုပါ။

ဦးညွန့်၏စကားကိုထောက်ခံသူမှာ ‘အင်ငင်း’တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ‘အင်ငင်း’၏ကြက်ဘဲများ ခွေးများကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့သည်မှာလည်း မနည်းလှတော့ပါ။ စတိကို မလွန်ဆန်ဝံ့၍သာသည်းခံနေရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ခွေးလေခွေးလွင့်များကို အင်ငင်းရှင်းပစ်ပြီးဖြစ်နေရော့မည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် စတိက အင်ငင်းကို ဦးညွန့်ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အင်ငင်းပြန်ရောက်လာသည်။ အင်ငင်းနှင့်အတူ ပလက်စတစ်ဖြင့်ထုပ်ထားသော အညိုရောင်အမှုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာသည်။ ထိုအမှုန့်အသုံးဝင်ပုံ၊ အသုံးပြုပုံတို့ကို အင်ငင်းက စတိကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အညွန့်က ဒါတွေပေးပြီး ဒီအတိုင်းမှာလိုက်သလား။ ဒါဆိုလည်း လူမမြင်စေနဲ့၊ ညဘက်ကျမှ လုပ်ကွာ”

“ကလေးကိုကိုက်တဲ့ခွေး စတိမှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်။ အညွန့်ပြောတော့ ဒီခွေးရူးနေပြီတဲ့။ ငါလိုက်ပြမယ်။ ပြီးတော့ မင်းလည်း သတိထား၊ လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

စတိနှင့်အင်ငင်းတို့ရွာအနောက်ဘက် တောစပ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ မကြာမီ အုန်းတောဘက်မှ ခွေးအူသံများ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မာန်ဖီကိုက်ခဲသံများကြားရသည်။ စတိညွန့်ပြသော

ခွေးများအမြီးကုပ်နေပြီး ပါးစပ်မှအမြှုပ်များ ထွက်ကျနေသည်။
တွေ့မြင်ရာ ခွေးများကို လိုက်လံရန်ပြုကိုက်ခဲ့နေသည်။

“အဲဒီအကောင်ပဲ အင်ငင်း။ ရူးနေတာတွေ့တယ် မဟုတ်
လား။ ငါ့သမီးလေးလည်း ဒီခွေးကြောင့် သေရတာ”

“ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ။ စတိပြန်ပါတော့၊ ဒီခွေးတွေ ညဘက်
လူခြေတိတ်ချိန် ကျွန်တော့်ခြံဘက်လာကြမယ်။ ညဘက်ကျမှ
အညွန့်ပြောထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်မယ်။ တခြားခွေးတွေ
အိမ်ပေါ်တင်ထားဖို့ ပြောပေးပါ။ သူတို့မရိပ်မိအောင် ကြည့်ပြော
ပေါ့။ စတိရဲ့သမီးကိုကိုက်တဲ့ခွေး ရူးနေတာပြောပြရင် သူတို့လိုက်နာ
ကြမှာပါ”

“အညွန့်ပြောတော့ စိတ်ချရတယ်ပြောတာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး၊
စမ်းကြည့်ရမှာပဲ”

“ငါမှားထားတာ မမေ့နဲ့၊ မင်းလည်း သတိထား နှုတ်လုံနော်”

“စိတ်ချပါ စတိရယ်”

ငါးဟင်းနှင့် ထမင်းတစ်ပန်းကန်တွင် အညွန့်မှာလိုက်သည့်
အတိုင်း အညိုရောင်အမှုန်များ လက်နှစ်ဆုပ်စာထည့်လိုက်သည်။
အင်ငင်းက စိတ်ကြိုက်နယ်ဖတ်လိုက်သည်။ စုစုပေါင်း ထမင်း
သုံးပန်းကန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ အညွန့်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ထမင်း
နှင့်အမှုန်များနယ်ပြီးသည်နှင့် လက်ကိုဆပ်ပြာဖြင့် စင်ကြယ်စွာ
ဆေးလိုက်သည်။ အင်ငင်းက ညမှောင်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်
ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ ဆလုံရွာလေးသည် တဖြည်းဖြည်း လူသံသူသံ
တိတ်ဆိတ်လာသည်။ ခပ်စောစော အိပ်ရာဝင်သောခလေ့မို့ ည
ရှစ်နာရီ မထိုးမီမှာပင် အိပ်ရာဝင်ကုန်ကြသည်။

အင်ငင်းက ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းသုံးပန်းကန်ကို မွှေးမြူ
 ရေးခြံအစပ်ခွေးများ လာတတ်သောနေရာများတွင် ချထားလိုက်
 သည်။ ပြီးနောက် မွှေးမြူရေးတဲအတွင်း ဝင်ရောက်စောင့်ဆိုင်းနေ
 လိုက်သည်။ အမှောင်ထုက သိပ်သည်းလာသည်။ မကြာမီ
 ခွေးဟောင်သံ၊ အူသံများကြားရပြီး ခွေးများခြံစပ်သို့ ရောက်လာ
 တော့သည်။ အင်ငင်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်၊ လှံရှည်
 တစ်ချောင်းကိုင်ကာ အသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခွေးများ
 ခြံအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ အင်ငင်းချထားသော ထမင်း၊
 ပန်းကန်များကို ခွေးများ အလုအယက်စားကြသည်။ အင်ငင်းက
 သိချင်စိတ်ဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးရောင်
 မြင်သည်နှင့် ခွေးများ အဝေးသို့ထွက်ပြေးသွားကြသော်လည်း
 ခွေးတစ်ကောင် ကျန်နေခဲ့သည်။ ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာ
 ကြည့်လိုက်သည်။ အင်ငင်း ထိတ်ခနဲရင်ခုန်သွားသည်။ ရူးနေသော
 ခွေးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ လှံကို အသင့်ပြင်၍ခွေးအနားသို့
 တိုးကပ်သွားသည်။ ခွေးကမပြေးဘဲ အင်ငင်းကို ကိုက်ရန် စွတ်ဝင်
 လာသည်။ အနီးရောက်သည်နှင့် ခွေးက အင်ငင်းကို ခုန်၍ဟပ်
 လိုက်သည်။ အင်ငင်းက ယာဘက်လက်မှလှံဖြင့် ရင်ညွန့်သို့ တအား
 ထိုးစိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ခွေး၏ရင်ညွန့်မှကျောဘက်သို့တိုင် လှံ
 သွားဖောက်ထွက်သွားသည်။ ခွေးများ စူးစူးဝါးဝါးတစ်ချက်အော်
 ပြီး ရုန်းကန်နေသည်။ အတန်ကြာမှ လဲကျငြိမ်သက်သွားတော့
 သည်။ ခွေးသေပြီဟု စိတ်ချရသည့်အချိန်မှ လှံကို ခက်ခက်ခဲခဲ
 ပြန်နုတ်ယူရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းနေ
 သည်။ သဲမြေပွပ္ဖထက်တွင် ကျင်းတစ်ကျင်း အမြန်တူးလိုက်သည်။

စတီပြောထားသည့်အတိုင်း ခွေးသေကောင်ကို မည်သူမျှမတွေ့မီ မြေမြုပ်လိုက်သည်။ 'အင်ငင်း'တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများဖြင့် ရွဲနှစ် နေသည်။

ခြံမှ အိမ်ဘက်သို့ပြန်လာပြီး ခြေလက်မျက်နှာဆေးကြော လိုက်သည်။ လုံ့ရည်တွင် ပေကျံနေသောသွေးများကိုလည်း ဆေးကြောလိုက်သည်။ ခွေးရူးကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ရင်ထဲအနည်းငယ်အေးသွားသည်။ ညသည် ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ကြက်ဘဲအသံများကို နားစွင့်နေခဲ့သော်လည်း မည်သည့် အသံမျှ မကြားရတော့ပေ။ အင်ငင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ကိုမခန့်မှန်းတတ်တော့ပါ။ အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ခြံဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အရုဏ်တက် အချိန်ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်စအချိန်ဖြစ်သော်လည်း မြင့်မားသောဇာဒက်ကြီးတောင်ထွတ်များ ကာဆီးနေသဖြင့် မှောင် နေဆဲဖြစ်သည်။ ညက ခြံစပ်တွင် ထားခဲ့သော ထမင်းပန်းကန်များ ထဲတွင် ထမင်းများ မရှိတော့ပါ။ အကြွင်းအကျန် အနည်းငယ်ကို ကြက်ဘဲများ ထိုးဆိတ်စားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အင်ငင်း ရင် ထိတ်သွားမိသည်။ ကြက်ဘဲများကို လျင်မြန်စွာ မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်သည်။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၍ ခြံပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် ခွေးလေးကောင်းအတုံးအရုန်း လဲကျသေဆုံးနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အခြားသူများမတွေ့မီ အလျင်အမြန် မြေမြုပ်လိုက်ရသည်။

ညကအဖြစ်အပျက်နှင့် မနက်ပိုင်းအခြေအနေတို့ကို လူကြီး စတီအား ပြောပြရန် တလွန်းရွာသို့ ထွက်လာသည်။ အိမ်အောက်

တွင် စတီကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ အင်ငင်းက အဖြစ်အပျက် အပြည့်အစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မင်းမွေးထားတဲ့ ကြက်ဘဲတွေရော သေလား။”

“ခုလောလောဆယ် တစ်ကောင်မှသေတာ မတွေ့ရသေးဘူး။ ညနေခြံထဲသွင်းတော့မှ ပြန်စစ်ကြည့်ရမယ်”

“ခွေးလေးကောင် ဘယ်အချိန်က သေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားလို့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ တွေ့တွေ့ချင်းမြေမြုပ်လိုက်တယ်”

“ရူးနေတဲ့ခွေးရှိနိုင်သေးတယ်။ ဒီညဆက်ပြီး လုပ်လိုက်ဦး”

“စိတ်ချပါ စတီပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဆက်လုပ်ပါမယ်”

ညနေခင်း ကြက်ဘဲသိမ်းချိန်တွင် အင်ငင်းအကောင်အရေ အတွက် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ အသေအပျောက်မတွေ့ရ။ လျော့နည်းခြင်း မရှိပါ။ ယခုမှ အင်ငင်းစိတ်အေးသွားတော့သည်။ အစာတစ်မျိုးတည်းကို အတူစားကြပါလျက် ခွေးများသာ သေဆုံးပြီး ကြက်ဘဲများ မသေသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ အညွန့် ပေးလိုက်သော အညိုရောင်အမှုန့်အဖတ်များမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့သည်။ အညွန့်၏ပြောစကားများလည်း မှန်နေသည်။

ယခင်ညအတိုင်းပင် အညွန့်ပေးသော အမှုန့်အဖတ်များကို အစာနှင့်နယ်၍ နောက်ထပ်နှစ်ညဆက်တိုက်ချကျွေးခဲ့သည်။ ခွေးများစား၍ကျန်သည့်အစာကို ကြက်ဘဲများက ဆက်စားကြပြန် သည်။ သို့သော် ကြက်ဘဲများ မည်သို့မျှမဖြစ်ဘဲ ခွေးများသာသေ သည်။ အင်ငင်းကလည်း သေနေသော ခွေးများကို လူမမြင်အောင် မြေမြုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ခွေးလေခွေးလွင့်များ တဖြည်း

ဖြည်းလျော့နည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို စတိနှင့် အင်ငင်းမှအပ အခြားဆလုံများ မရိပ်မိကြပေ။ မိမိမွေးထားသော ကြက်ဘဲများ အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ အင်ငင်းမှာ ကြိတ်၍ဝမ်းသာနေသည်။ ပိုင်ရှင်မဲ့ခွေး အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ စတိနှင့် တွေ့စဉ် အင်ငင်းက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးညွန့်၏ ဆေးမှုန့်များအပေါ်တွင် အပြည့်အဝယုံကြည်အားကိုးနေပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ခွေးတွေ သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ ဆက်လုပ်ရဦးမှာလား”

“မင်းမွေးထားတဲ့ ကြက်ဘဲတွေအန္တရာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ တော်လောက်ပါပြီ။ ပျောက်သွားတဲ့ခွေးတွေအတွက် ပိုင်ရှင်တွေပြန်လာပြီးမေးရင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမယ်ဆိုတာ မတွေးတတ်သေးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က လူရှေ့မှာ သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ သတ်ပစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အညွန့်ပေးတဲ့ပစ္စည်းကြောင့်သာ ခုလိုရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့တာ”

“အေးကွ... မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်နေတယ်။ အညွန့်ပေးတဲ့အမှုန့်အဖတ်တွေက တော်တော်ထူးတယ်၊ ကြက်ဘဲတွေ မသေဘဲ ခွေးတွေပဲသေတာ တို့ကိုယ်တွေ့ပဲ”

“ဆက်မကျွေးတော့ဘူးဆိုရင် ကျန်နေသေးတဲ့ အမှုန့်တွေ အညွန့်ကိုပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်။ အညွန့်ဆီသွားရင် စတိပါလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ငါလည်း ဒီအမှုန့်အဖတ်တွေအကြောင်း သိချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လိုက်ခဲ့မယ်။ လာကွာ ခုပဲ သွားကြမယ်။ မင်းအိမ်မှာ ရှိတဲ့အမှုန့်တွေဝင်ယူပြီး သွားကြတာပေါ့၊ ငါ့လှေနဲ့ပဲ သွားကြမယ်”

စတီ၏လှေဖြင့်ပင် စတီနှင့်အင်ငင်းတို့ ဦးညွန့်ရှိရာသို့ ထွက်လာကြသည်။ ပလော်ကာကျန်းလိုကျွန်းသည် စတီတို့ တလွန်းရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် လက်ကျန်မြူနှင့်များက ရစ်သိုင်းကျဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ နံနက်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း နေရောင်မမြင်ရသေးပါ။ ပလော်ကာ ကျန်းလို ကျွန်းပေါ်ရှိ လုံးပတ်ပင်စည်ကြီးမားသော ကညင်ပင် ဖြူဖြူကြီးများကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပလော်ကာကျန်းလို ပေါ်တွင် ကညင်ဖြူပင်ကြီးများက နေရာအနှံ့ရှင်သန်ပေါက်ရောက် လျက်ရှိနေသည်။ အင်ငင်းနှင့်စတီတို့ ဦးညွန့်အော်ထဲရောက်ရှိချိန် တွင် ဦးညွန့်မှာ စိုက်ခင်းထဲရောက်နေသည်။ ဦးညွန့်စိုက်ခင်းမှာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုဖြင့် ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ စတီတို့ကို ဦးညွန့်က လှမ်းမြင် တွေ့သည်နှင့်

“စက်သံကြားတော့ ဘယ်သူများလဲလို့၊ စတီတို့ပါလား၊ လာကွာ အိမ်ပေါ်သွားရအောင်၊ ဒါနဲ့အင်ငင်း ငါပေးလိုက်တဲ့ အမှုန့်ကျွေးတာ ခွေးတွေသေရဲ့လား”

“သိပ်သေတာပေါ့၊ စတီကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့..”

“စတီ နင်လည်း ငါ့ဆီမရောက်တာကြာပြီ၊ သမီးဆုံးသွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား၊ ခုလာတာ အကြောင်းထူးရှိလို့လား”

“အညွန့်ကိုတွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ နင်ပေးလိုက် တဲ့အမှုန့်အကြောင်းသိချင်လို့ပါ။ အဲဒီပစ္စည်းဘာခေါ်လဲ၊ နင်ဘယ် ကနေ ဘယ်လိုရတာလဲ”

“လာပါကွာ၊ ငါပြောပြပါ့မယ်၊ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်”

အိမ်ပေါ်အရောက်တွင် စတီက ဆလုံစကားဖြင့် ဦးညွန့်ဇနီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ နေကောင်းရဲ့လား ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နလော်နီ အမော့အိုင်း”

ဦးညွန့်မှာ ကျွန်းပေါ်တွင် အခြေချနေထိုင်သူဖြစ်သည်။ အိမ်မှာလည်း ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်း၊ သွပ်မိုးဖြစ်ပြီး အတန်အသင့် ကြီးမားသည်။ ဦးညွန့်ဇနီးက လက်ဖက်ရည်အချိုဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ စတိက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အမွန်းအိုး၊ ဗွန်း(န်)အိုး”

လက်ဖက်ရည်ကောင်းသည်။ ကျေးဇူးပဲဟုပြောလိုက်သည်။

“ကဲပြောပါဦး၊ နင်ပေးလိုက်တဲ့ အမှုန့်တွေက ဘာတွေလဲ”

“ငါပြောပါ့မယ်၊ စတိ နင်သေသေချာချာနားထောင်၊

ဒီပလော်ကာကျွန်းလိုကျွန်းပေါ်မှာ ကညင်ပင်တွေ တအားပေါက်နေတယ်၊ နင်တို့အသိအမြင်ပဲ၊ ဟိုတစ်နှစ်လောက်က လူတစ်စု လှေတစ်စင်းနဲ့ရောက်လာပြီး ကညင်ဆီတွေထုတ်ကြတယ်၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ အသီးအရွက်တွေ ငါ့ဆီလာဝယ်ကြတယ်။ ငါ့အိမ်နဲ့တော့ အတော်ဝေးပါတယ်။ တစ်နေ့ အသီးအရွက်လာဝယ် သူတစ်ဦးက ဟိုးကျွန်းအစွန်က အပင်တစ်ပင်ကို တွေ့သွားတယ်၊ အဲဒီအပင်ကလည်း ကညင်ပင်တွေကြားမှာ ထူးထူးခြားခြားတစ်ပင် တည်းပေါက်နေတာ၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ပင်တည်းရှိတာ၊ ဟိုးဝေးဝေးမှာ မြင်နေရတဲ့အပင်ပဲ”

ဦးညွန့်ညွန့်ပြရာသို့ စတိနှင့်အင်ငင်းတို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်းအစွန်တွင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ပင်စည်က ကညင်ပင်လောက်မကြီးပေမဲ့ အပင်ရဲ့အခေါက်တွေက ထူထပ်ပြီး ကြမ်းတမ်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ အက်ကွဲကြောင်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။ အရောင်ကတော့ နီညိုရောင်ပေါ့”

ဦးညွန့်ကပြောလက်စ စကားကိုရပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“ငါ့ဆီ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လာဝယ်တဲ့သူက အပြန်မှာ **အဲဒီအပင်က အခေါက်တွေခွာယူသွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။** အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဘယ်လိုအသုံးဝင်လဲဆိုတာတွေ မမေးလိုက်မိဘူး။ ကညင်ဆီတွေလိုသလောက်ရတော့ သူတို့ပြန်သွားကြတယ်။ နောက်သုံးလေးလလောက်အကြာမှာ သူတို့ရောက်လာကြပြန်တယ်။ ကညင်ဆီတွေ ထပ်ထုတ်ကြပြန်တယ်။ သူတို့က ယာယီတဲတွေဆောက်ပြီးနေကြတာ၊ ထုံးစံအတိုင်း အသီးအရွက်တွေ လာဝယ်ကြပြန်တယ်။ သူတို့နဲ့ရင်းနှီးလာတော့မှ ငါမေးကြည့်မိတယ်။ အဲဒီအပင်ရဲ့အခေါက်ဟာ ဘယ်လိုအသုံးဝင်သလဲ၊ ဆေးဖက်ဝင်သလားပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့မှ သူတို့က ပြန်ပြောပြတယ်။ အဲဒီအပင်ရဲ့အခေါက်ဟာ ‘**ခွေးသေခေါက်**’လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ အခေါက်ခွာ အခြောက်လှမ်းပြီး ကျေအောင်ထုရတယ်။ ရတဲ့ အမှုန့်အဖတ်ကို အစာနဲ့ရောပြီး ခွေးကိုကျွေးရင်သေရောတဲ့၊ သတို့က ကျွန်းပေါင်းစုံကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီတဲ့၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဒီတစ်ပင်တည်းတွေ့ရတာတဲ့၊ တခြားကျွန်းတွေမှာ ဒီအပင်မျိုးမရှိဘူးတဲ့၊ သူတို့ဒေသမှာလည်း ခွေးတွေပေါက်ပွားလာတာများလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးတွေရူးလို့ဖြစ်ဖြစ် လေလွင့်နေတဲ့ခွေးတွေကို ဒီအမှုန့်နဲ့ပဲရှင်းပစ်ကြသတဲ့၊ ဒီအမှုန့်ပါတဲ့အစာ စားမိပြီးရင် သုံးလေးနာရီအတွင်းသေကြတယ်တဲ့၊ ငါလည်း လိုရမယ်ရဆိုပြီး အခေါက်ခွာ နေလှန်းပြီး အမှုန့်လုပ်ထားတာ၊ နင့်သမီးခွေးရူးကိုက်ခံရပြီး သေတော့မှသတိရလို့ အင်ငင်းကိုပေးလိုက်တာ”

ဦးညွန့်စကားမဆုံးမီ စတိက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခွေးတွေသာ သေပြီး အဲဒီအစာစားတဲ့ ကြက်ဘဲတွေ တော့ မသေပါလားကွ”

“အေး ဒီအမှုန့်တွေက ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါတွေသာ သေတယ်။ ခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါတွေ မသေဘူးတဲ့၊ ငါလည်း သိပ်ကို အံ့ဩသွားတယ်၊ ကော့သောင်းရောက်တုန်းက နားလည် တတ်ကျွမ်းသူတွေကို မေးကြည့်မိတယ်။ အဲဒီတော့ ထပ်သိခဲ့ရ တယ်။ ဒီအမှုန့်က နို့တိုက်သတ္တဝါဆိုရင် သေနိုင်တယ်တဲ့၊ တော် တော်ထူးဆန်းတယ်နော်၊ နင်တို့ရွာမှာက ခွေးကလွဲပြီး ခြေလေး ချောင်းသတ္တဝါမှ သိပ်မရှိတာ၊ ဒါကြောင့် ငါလွယ်လွယ်နဲ့ပေးလိုက် တာ၊ ကိုင်မိပြီးရင် လက်ကို သေသေချာချာ ဆေးဖို့ အင်ငင်းကို ငါမှာလိုက်ပါသေးတယ်။ နင်ရွာပြန်ရောက်ရင် ဆလုံတွေကို ‘ခွေးသေခေါက်’အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဦး၊ လိုအပ်တဲ့အခါ လာယူပေါ့၊ ကဲကဲ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြဦး၊ မုန့်တွေလည်း စားပါဦး”

ဦးညွန့်စကားအဆုံးတွင် စတိ၏အာရုံတွင် အသိတစ်ခု လက်ခနဲပေါ်လာသည်။ ခွေးများပျောက်ဆုံးသွားသည်ကို တစ်နေ့ မိမိကို မေးလာကြမည်မှာ သေချာလှသည်။ မေးလာကြသော် သမီး ခွေးရူးအကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးခဲ့ရပုံနှင့် ‘ခွေးသေခေါက်’ကို အကြောင်းပြု၍ ရှင်းပြရပေတော့မည်။ ဦးညွန့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး စတိတို့ တလွန်းရွာသို့ ပြန်လာကြသည်။

အပြန်ခရီးတွင် လှေကို အင်ငင်းကမောင်းလာသည်။ စတိ ၏အတွေးဝယ် ‘ခွေးသေခေါက်’က လွမ်းမိုးနေသည်။ မိုးဦးကျတွင် ရွာသို့ပြန်ရောက်လာကြမည့်ခွေးပိုင်ရှင်များက ပျောက်ဆုံးသွား

သော ခွေးများအကြောင်းမေးလာကြသော် မည်သို့ရှင်းပြရမည်ကို တွေးနေမိသည်။ **‘ခွေးသေခေါက်’**နှင့် ခွေးရှူးအကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးသွားသောသမီးငယ်၏ပုံရိပ်များက အတွေးတွင် အစီအရီပေါ်လာသည်။ သမီးငယ်၏အသက်နှင့်ရင်း၍ သိရှိခဲ့ရသော **‘ခွေးသေခေါက်’**အသုံးဝင်ပုံများကို ရှင်းပြရမည်။ ရင်သွေးကလေးများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အိမ်မွေးခွေးများက အဓိက မကျလှပါ။ ကလေးများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် ခွေးများကို သုတ်သင်ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ရသည်။ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ **‘ခွေးသေခေါက်’**ဖြင့် ညင်သာစွာ ရှင်းပစ်ခဲ့ရကြောင်း ရှင်းပြလျှင် ရွာပြန်ဆလုံများ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

စတီရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆလုံများ၏ဇာတိရွာ ‘တလွန်း’နှင့် ‘ကော့ညော’ရွာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်သွားသော ဆလုံများ၏ အမိုးအကာမဲ့နေအိမ်များက ကမ်းစပ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေသည်။ အမြင်အားဖြင့် အကျည်းတန်သော်လည်း ရွာများက အေးချမ်းလှသည်။ မြင့်မားသောဇာဒက်ကြီးတောင်ထွတ်များက ရွာကိုဝှံ့ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ထိုတောင်ထွတ်များကပင်ရွာကို လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်မှ အကာအကွယ် ပေးထားခဲ့သည်။ စိမ်းလန်းညိုမှောင်သော အုန်းတောများက ရွာအနောက်ဘက် တောင်ခြေတောစပ်တွင် ထူထပ်စွာ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နေသည်။ လေနုအေးက တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ စတီ၏စိတ်မှာလည်း ဦးညွန့်ဆီ အလာခရီးလို လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်းမရှိတော့ပါ။ ရွာအပြန်ခရီးဝယ်လန်းဆန်းကြည်လင်လျက်ရှိနေတော့သည်။ ။

ကိုဘာနှောင်း၏တန်ခိုးရှင်

❖ နောင်တစ်ချိန် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်
 သနုခေတ်လူငယ်တွေ
 ထိုင်းပြည်တစ်ဝှမ်း ဖွန်းပွားထား
 ပြည့်တင်ထားပေ။
 ထိုယိုးဒယားတို့ လှပစေ
 ဘဝအကြောင်းအဖို့
 တန္တရယ် ဗူးယစ်ဆေး
 ဝေးဝေးရွာငါးစို။

❖ တရုတ်လည်း ဝေရည်ဖြစ်
 ဗူးယစ်ဆေး တန္တရယ်
 ရစ်တွယ်ကာ ဝေလက်စားမိ
 တယ်လွန်စင်
 ဗူးယစ်ဆေး ကျွဲလွန်ချင်
 ဆွဲဝင်လိမ့် မြန်မာ့အဖို့။

အရက်ကိစ္စ အထိအစားနှင့်

ရှောဇိရွာ၊ ခေးခေး။

အထက်ပါကဗျာမှာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မူးယစ်ဆေးဝါး အလွဲသုံးစားမှုနှင့် တရားမဝင်ရောင်းဝယ်မှုတိုက်ဖျက်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပြိုင်ပွဲ ပထမဆုရကဗျာမှ အပိုဒ်နှစ်ပိုဒ်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုမိုး၏လက်ရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရေးဖော် ကိုမိုးမှာ ကဗျာအရေးကောင်းသလို ဝတ္ထုလည်း အရေးကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ၏ဆုရကဗျာကို ကျွန်တော်တောင်းထားရန် မိတ္တူတစ်စုံ ကျွန်တော့်ကိုပေးထားသည်။ ကိုမိုးက အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း အရက်၏ဆိုးကျိုးကို ဖော်ပြရေးသားခဲ့သည်။ အရက်ကို မသောက်ရ မနေနိုင် စွဲလန်းနေသော ကျွန်တော်ကမူ အရက်ဆိုးကျိုးကို မမြင်နိုင်ဘဲ ယခုအသက်အရွယ်အထိ အရက်သောက်နေဆဲ၊ မိုက်တွင်းနက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်ချင်၍ ရေးဖော်ကိုမိုး၏ကဗျာကို ဖတ် ဖတ်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ သို့သော် အရက်ကို မဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ နောင်တစ်ချိန် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည့် ယနေ့ခေတ်လူငယ်များ အရက်ကို ရှောင်သင့်ကြောင်း ရေးထားသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရန်မဆိုထားနှင့် ကိုယ့်မိသားစုကိုပင် ကျွန်တော်က ဦးဆောင်မှုမပေးနိုင်ပါ။ အရက်ကို စွဲစွဲလန်းလန်းသောက်နေခဲ့သဖြင့် အိမ်ထောင့်တာဝန်ပျက်ကွက်ကာ မိသားစုတကွဲတပြားစီဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုတွင်ဇနီး၊ သမီး၊ သမက်နှင့် သုံးနှစ်အရွယ် မြေးယောက်ျားလေးတစ်ဦးတို့ရှိခဲ့သည်။ မြေးလေးက ကျွန်တော့်အသည်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ပင်မူးမူး အပြင်က ပြန်လာတိုင်း

မြေးလေးအတွက် စားစရာ သို့မဟုတ် ကစားစရာတစ်ခုခုဝယ်ရန်ကို မူ မမေ့ခဲ့ပါ။ ယခုအရက်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်တော်နှင့် ဝေးရာသို့ထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ဇနီးမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း သမီးနှင့်သမက်တို့ကသာ ကျွန်တော့်ဝေယျာဝစ္စများ၊ စားရေးသောက်ရေးများ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဝေးရာ ထွက်သွားသောဇနီးသည်ကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကဇနီးထက် အရက်ကိုပိုချစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အရက်သောက်နေရင်း ဇနီးသည်ပြောခဲ့သော စကားများ အတွေးထဲပြန်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်တို့စာရေးဆရာတွေ တွေ့ဆုံနေကျ လေထန်ကုန်းလား၊ လေအန်ကုန်းလားတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီကို ခဏခဏသွားတယ်။ ရှင်ပြန်လာတိုင်း မူးမူးလာတတ်တယ်၊ ရှင်ရတဲ့ စာမူခ ရှင့်အရက်ဖိုးနဲ့ ကုန်တော့တာပဲ၊ ကျွန်မဘက်လည်း ငဲ့ကြည့်ပါဦး၊ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကိုလည်း သတိရပါဦး”

“မင်းက ဦးစီးအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ၊ အိမ်ကို မင်းပဲဦးဆောင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခုမှ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့၊ ငါအရက်သောက်တာ ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်နေလို့လဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်နေလို့လဲ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မရုံးက အပေါင်းအသင်းတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အိမ်ကိုလာတိုင်း ရှင်က မူးနေတာချည်းပဲ၊ အရက်မူးတော့ စကားတွေက မှားလိုမှားနဲ့၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာဆိုပြီး ကြွားထားခဲ့တာ၊ အရှက်ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ထားပါတော့. . မိသားကိုငဲ့ပြီး အရက်ဖြတ်ဖို့

ကြိုးစားကြည့်ပါလား၊ ခုပြောတာနောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်တော့ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ငါအရက်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ဘာလဲ မင်းကငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“ရှင် အဲဒီလေအန်ကုန်းက ပြန်လာရင် မူးမူးလာတယ်။ အဲဒီမှာ မသောက်ခဲ့ရင်လည်း အိမ်ရောက်တော့ ညနေဝယ်သောက်တယ်၊ ရှင်တို့စာရေးဆရာတွေဟာ အရက်သောက်ပြီးမှ စာရေးလို့ရတာလား”

ဇနီးသည်၏စကားကြောင့် စာရေးဆရာမာနက ရင်ထဲ ရုန်းကြွတ်လာခဲ့သည်။

“မင်း အဲဒီလို သိမ်းကျုံးမပြောနဲ့၊ ငါကြိုက်လို့သောက်တာ၊ စာရေးဆရာတွေကိုတော့ မစော်ကားနဲ့”

“ရှင်စာရေးဆရာတွေကိုထိတော့ နာတယ်ပေါ့လေ၊ ရှင်တို့စာမူခက ဘယ်လောက်များရနေလို့လဲ၊ အသက်ပဲ ငါးဆယ်ကျော်လာပြီ။ ခုထက်ထိ အသိတရား မရသေးဘူး”

“ငါရေးတဲ့စာမူခကို အထင်သေးပြီး လာမပြောနဲ့၊ ငါက စာရေးပြီး ထမင်းစားနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဝါသနာအရရေးနေတာ”

“ကဲပါ စာရေးဆရာကြီးရယ်၊ ရှင်က အရက်ကို မဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်မရှင်နဲ့အတူ မနေတော့ဘူး။ နယ်ကိုသွားဖို့ ဘော်လံတီယာလုပ်ထားခဲ့တယ်။ မကြာခင် ကျွန်မအတွက် ပြောင်းမိန့်ထွက်လာတော့မယ်၊ နေရစ်ခဲ့ပေတော့၊ ကျွန်မဆီလိုက်လာဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အချိန်ကျမှ လာခဲ့ပေတော့ ”

ကျွန်တော့်ဇနီးက အရက်သမားကျွန်တော့်ကို တော်တော် စိတ်နာသွားပုံရသည်။ သူ့စကားအတိုင်းပင် မကြာမီ ရန်ကုန်မှ နယ်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် သူ့ကိုမဆက်သွယ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရက်ဆိုသည့်အဖော်နှင့် မြေးလေးတို့ရှိနေသဖြင့် ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်သည်။ လဆန်းရက် မဂ္ဂဇင်းများထွက်၍ စာမူခထုတ်လာသော ရက်များသည် မြေးလေးအတွက် ဝမ်းခြမ်းပေးနိုင်သောရက်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြေးလေးသည်သာ ကျွန်တော့်ဘဝဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ယနေ့တွင် ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်တွက် စာမူခရရှိခဲ့၍ မြေးလေးအတွက် မုန့်များ ဝယ် လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်အတက်တွင် သမီးက

“အဖေ ဒီနေ့ အရက်မသောက်ခဲ့ပါဘူးနော်”

“နည်းနည်းတော့ သောက်ထားတယ်။ ညနေမှ သောက်မယ် လို့စိတ်ကူးထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ သမီး”

“မနေ့က သမီးဝယ်ပေးထားတဲ့အရက် လက်ကျန်ရှိသေး တယ်။ ထပ်ဝယ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ အဖေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“သမီးစကားက ဆန်းနေသလိုပဲ၊ ဘာပြောမှာမို့လဲ၊ ပြောလေ သမီး”

“အဖေ့သမက်နယ်ပြောင်းရမယ်၊ အဲဒါ သမီးလိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်တည်း အရက်တွေ ဘာတွေ သောက်နေမှခက်မယ်။ အဲဒါအဖေ့ကို အသိပေးတာပါ။ အဖေ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

သမီးအမေးကို ကျွန်တော်ရုတ်တရက်စကားမပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်ခုခုလစ်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဓိကကျသည့်မြေးလေးနှင့် ခွဲရမည့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ မြေးလေးကို ကျွန်တော် မခွဲနိုင်ပါ။

“သမီးနဲ့မြေးလေးတို့နေခဲ့လို့ မရဘူးလား သမီး”

“သမီးသေချာစဉ်းစားပြီးမှ အဖေ့ကို ပြောတာပါ။ အဖေ့မြေးကို ကျောင်းထားရတော့မယ်လေ။ အဖေ့ကိုရော သမီးကိုရော ကြောက်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့အဖေတစ်ယောက်ပဲ ကြောက်တာ၊ ကြောက်တဲ့သူရှိမှဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ”

သမီးစကားက အမှန်တွေချည်းဖြစ်သည်။ သူ့အဖေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကြောက်သည်။ မြေးလေးကို ကျောင်းထားရတော့မည်။ မြေးလေး၏ပညာရေး၊ နောင်ရေးစသည့်အကြောင်းများ တွေးလိုက်မိသည်။

“သမီးပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒါဆိုလဲ လိုက်သွားပေါ့ သမီးရယ်၊ မြေးလေးကိုတော့ အဖေလွမ်းနေရတော့မယ်”

“သတိရလဲ အဖေလာလည်လို့ရပါတယ်၊ ရန်ကုန်နဲ့ ပုသိမ်ဆိုတာ ဘာဝေးတာမှတ်လို့၊ တစ်နေ့ခရီးပဲရှိတာ”

“ဒါနဲ့ သမီးမေမေကို အသိပေးပြီးပြီလား”

“သမီး အမေ့ဆီ စာရေးပြီးပြီ။ အမေက အညာမှာဆိုတော့ သွားဖို့မလွယ်ဘူးလေ၊ အမေ့ဆီက ပြန်စာတောင်ရပြီးပြီ”

“ပြန်စာဟုတ်လား၊ သမီးအမေက အဖေ့အကြောင်းတွေ မမေးဘူးလား”

“အဖေ အရက်ဖြတ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးလားတဲ့၊ ဒီလောကမှာ အဖေအရက်ပြတ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူးလားလို့

တော့ စာထဲမှာ ရေးခဲ့တယ်။ တခြားအကြောင်းတော့ မပါဘူး အဖေ”

“အေးလေ. . သူတောင် နေနိုင်သေးတာပဲ၊ ငါက ဘာလို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ၊ သွားကြ သွားကြ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နေလို့ ရတယ်။ ဒါမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သောက်လို့ရမှာ”

“ဪ အဖေရယ်”

ဇနီးသည်အပေါ်ထားသောမာနကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေလို့ရသည်ဟု သမီးကိုပြောခဲ့သည်။ ယခုသမီးတို့ပြောင်းသွားပြီး မှ မြေးငယ်အပေါ် ထားရှိခဲ့သော သံယောဇဉ်အတိမ်အနက်ကို သိလာရသည်။ မြေးလေးတို့ပြောင်းသွားခါစရက်များတွင် နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ သတိတရရှိနေသော်လည်း မြေးဆီသို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖြစ်သေးပါ။ စာရေးလိုက်၊ အရက်သောက် လိုက်ဖြင့် အချိန်များကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ရေးဖော်များ ထဲတွင် ကိုမိုးမှာ ကျွန်တော်နှင့်အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ကို သိသူလည်းဖြစ်သည်။

“ကိုနှောင်းရာ. . အရက်ကို အလွန်အကျွံမသောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုနှောင်းက စိတ်ရင်းကောင်းပြီး သိမ်မွေ့တဲ့စိတ်ထားရှိတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရက်မူးလာရင် စကားတွေက မှား လာရော။ ဒါကြောင့် တချို့သူတွေက ကိုနှောင်းနောက်ကွယ်မှာ ပြောကြတာပေါ့”

“ဘာတွေပြောလို့လဲ ကိုမိုးရဲ့”

“ကိုနှောင်းက အရက်မူးလာရင် သိပ်ပြီး အရစ်ရှည်တာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကိုနှောင်းကို ရှောင်နေတာတဲ့”

“သူတို့ရှောင်လည်း ဘာဂရုစိုက်စရာလိုလို့လဲ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်သောက်တာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုနှောင်း၊ ကိုနှောင်းတစ်ယောက်တည်း ခုလို အထီးကျန်ဖြစ်နေတာ အရက်ကြောင့်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဇနီးကလည်း ထွက်သွားပြီလေ၊ နောက်တော့ သမီးနဲ့သမက်တွေပါ ကိုနှောင်းနဲ့ဝေးရာ ခွဲထွက်သွားကြပြန်ပြီလေ”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမက်က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ တာဝန်အရသွားရတာပါ”

“ကျွန်တော်ထင်တာပြောမယ်၊ ကိုနှောင်းစိတ်မဆိုးနဲ့၊ ကိုနှောင်းမူးလာပြီး ရစ်တဲ့ဒဏ် မခံနိုင်တော့လို့ ကိုနှောင်းမိန်းမလိုပဲ သမီးနဲ့သမက်လည်း ပြေးတာဖြစ်မယ်”

“ဘာ . . ကိုမိုး၊ ခင်ဗျားက အဲဒီလိုထင်နေတယ် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်လုံးဝမတွေးမိသောကိစ္စ၊ ရေးဖော်ကိုမိုးက ပြော သလိုများ ဖြစ်သွားကြတာလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်က ကိုနှောင်းဘဝကို အတော်များများသိထားတဲ့ သူပါဗျာ၊ အရက်ကို လျှော့သောက်ပါလို့ပဲ ပြောချင်တယ်၊ ခုတစ် ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့ အစားရောမှန်ရဲ့လား၊ အရက် သောက်ပြီးရင် အစာစားမှဖြစ်မယ်။ မှန်ထဲလည်း ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦး၊ ပိန်ကျသွားလိုက်တာ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက် ပေါ့ဗျာ”

ကိုမိုးပြောမှ သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ပြုတ်မနေတော့ပါ။ ပေါင်းအိုးနှင့်ထမင်းချက်ပြီး ဟင်းကိုဖြစ်သလိုစားခဲ့သည်။ ညနေဘက် အရက်မူးပြီး ထမင်းမစား ဖြစ်သည့်နေ့များလည်း မနည်းတော့ပါ။ တစ်ယောက်တည်း အထိန်း

အကွပ်မဲ့ အရက်ကို စိတ်ကြိုက်သောက်ဖြစ်နေသည်။ ခြင်ထောင် မချဘဲ အိပ်ပျော်သွားသည့်ညပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ခုတလော ကိုနှောင်းပိန်သွားလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘာလဲ မိန်းမကိုလွမ်းလို့လား”

“ခု ပြီးတော့မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကိုနှောင်းဝတ္ထုတွေ သိပ်မတွေ့ရတော့ဘူး”

“အချိန်ပြည့်အရက်သောက်ပြီး မူးနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်စာရေးနိုင်တော့မှာလဲ”

ရေးဖော်များ၏ပြောစကားများဖြစ်သည်။ သူတို့ပြောသည်မှာလည်း အမှန်တွေသာဖြစ်နေသည်။ ညဘက်စာမရေးနိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ စာမူခလည်း အရနည်းလာသည်။ ဝင်ငွေနည်းသည်။ အရက်ကောင်းကိုပင် မသောက်နိုင်တော့ပါ။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး တစ်နှစ်နီးပါးကြာတော့မှ ကျွန်တော့်သမီးတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အရက်ထိုင်သောက်နေစဉ် သမီးရောက်လာခဲ့သည်။

“အဖေက သမီးတို့ဆီတစ်ခေါက်မှ ရောက်မလာဘူးနော်”

“သမီးကရော အဖေ့ဆီတစ်ခေါက်လောက် လာကြည့်ဖူးလို့လား”

“အဖေပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ၊ သမီးယောက်ျားတာဝန်ကျတာ ပုသိမ်မြို့ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုသိမ်ကနေသွားရ

သေးတယ်၊ အခု အဖေ့မြေးက ကျောင်းတက်နေပြီလေ၊ ကျောင်းကြို၊
ကျောင်ပို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ မအားဘူးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ငါ့မြေးကျောင်းတက်နေပြီလား၊ တွေ့ချင်
လိုက်တာ၊ ဒီမှာနေတုန်းက ငါ့မြေးက ငါနဲ့အိပ်တာ၊ ခုဘယ်သူနဲ့
အိပ်လဲ”

“သမီးနဲ့ပဲ အိပ်တာပါ၊ အဖေလာလို့လွယ်အောင် လိပ်စာ
အပြည့်အစုံနဲ့ လမ်းညွှန်ပါရေးပေးခဲ့မယ်၊ အင်း အဖေလည်း ပိန်
သွားလိုက်တာ၊ ဆံပင်လည်း ညှပ်ပါဦး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလည်း
ရှည်နေပြီ၊ အဖေ့ကြည့်ရတာ အားမရဘူး သမီးတို့နဲ့လိုက်နေပြီး
အနားယူလိုက်ပါလား၊ အရက်သောက်တာ လျှော့ပါတော့ အဖေ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အဖေလျှော့ပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်သမီး တစ်ညအိပ်သွားသည်။ ရေရှည်အထားခံ
မည့် အကြော်အလှော်များ ချက်ပြုတ်ပေးသွားသည်။ သမီး
ကန်တော့တာဟုဆိုကာ ငွေငါးထောင်ပေးသွားသည်။ အဖေလျှော့
သောက်မည်ဟု သမီးကိုပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်အသောက်
မလျှော့နိုင်ခဲ့ပါ။ ရေးဖော်ကိုမိုး၏ကဗျာကို ကျွန်တော့်အဖြစ်နှင့်
နှိုင်းပြီး သတိရလိုက်သည်။

ရစ်တွယ်ကာ သောက်စားမိ

အသိလွင့်စင်

မှားရာကို ကျူးလွန်ချင်

ဆွဲငင်လိမ့် မြန်မနေ့

အရက်က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲသည်လား။ ကျွန်တော်က အရက်
ကို စွဲသည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်အရက်စွဲပြီး အရက်

နွံထဲတွင် ကျွန်ုပ်နေခဲ့သည်။ အရက်ကို စွဲလန်းမှုနှင့်အတူ အရက်နွံထဲမှ ရုန်းထွက်၍ မရလောက်အောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်ကိုလည်း သတိထားမိခဲ့သည်။ ရေးဖော်သူငယ်ချင်းများကလည်း သတိပေးလာကြသည်။ ရေးဖော်သူငယ်ချင်းများထံသို့ပင် ပုံမှန်မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ အိပ်ရာထဲ လှဲနေခဲ့ရသည်။ စာမရေးဖြစ်ခဲ့၍ ဝင်ငွေလည်း လျော့လာခဲ့သည်။ ဟိုယခင်သမီးရှိစဉ်က ညနေတိုင်း သမီးက အရက်ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သမီးဝယ်ပေးသည့်အရက်ကိုသောက်ပြီး မူးယစ်လာလျှင် သမီးနှင့်သမက်ကိုရစ်ပြီး အပြစ်ရှာပြောခဲ့သေးသည်။

“ကိုနှောင်း မူးပြီးရစ်တဲ့ဒဏ် မခံနိုင်လို့ ကိုနှောင်းမိန်းမလိုပဲ သမက်နဲ့သမီးလည်းလစ်ပြေးတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ဟုရေးဖော်ကိုမိုးပြောခဲ့သည့်စကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရေးဖော်ကိုမိုးပြောခဲ့သည့်စကားအမှန်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ယခုမှ ကျွန်တော်လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ အတွေးများနှင့်အတူ မြေးငယ်လေးကို သတိရတမ်းတမိလာသည်။ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်စွာနေခဲ့ရသော်လည်း မာနစိတ်ကြောင့် နေတတ်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ယခုကျောင်းတက်နေပြီဖြစ်သည့် မြေးငယ်ပုံရိပ်က အတွေးထဲပေါ်လာသည်။ အဘိုးနှင့်တွေ့လျှင် ယခင်လိုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိပါဦးမလားဟုဦးမလားဟု စိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သမီးတို့ပြောင်းရွှေ့သွားသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ရှိခဲ့ပြီး စိတ်ကိုတင်း၍နေခဲ့သော်လည်း ကျန်းမာရေးကစကားပြောလာသည်။ နောက်ဆုံးသမီးနှင့်သမက်တို့ထံ ခေတ္တသွားရောက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ သမီးပေးထားသည့်

လိပ်စာနှင့်လမ်းညွှန်အတိုင်း ကျွန်တော်ပုသိမ်သို့လိုက်သွားခဲ့သည်။
ညနေပိုင်းမှ သမီးတို့အိမ်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည်
နှင့်သမီးက

“ဟာ အဖေလာတယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အဖေတော်တော်
ပိန်သွားပါလား၊ ဘာလဲ အမေ့ကိုလွမ်းလို့လား၊ မြေးကိုလွမ်းလို့လား၊
ဒါမမဟုတ် အစားမမှန် အအိပ်မမှန်လို့လား”

“အားလုံးကြောင့်ပဲဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ သမီးယောက်ျားလဲ
မတွေ့ပါလား”

“အဖေ့မြေးကျောင်းသွားကြိုနေတယ်၊ ရောက်လာတော့မှာ
ပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ကယ်သံတဘုတ်ဘုတ်ကြားရပြီး သမက်
နှင့် မြေးတို့ ရောက်လာသည်။

“အမယ် ငါ့မြေးကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားကြိုခဲ့တာလား”

“ဒီဆိုင်ကယ်က ကျွန်မယောက္ခမတွေ ဝယ်ပေးထားတာလေ၊
သူတို့မြေးကျောင်းအကြိုအပို့လုပ်ဖို့တဲ့၊ ပြီးတော့ အဖေ့သမက်က
ရုံးဆင်းပြီး ညနေဘက်နဲ့ စနေတနင်္ဂနွေရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ
ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဆွဲနေတယ်၊ သားကျောင်းစရိတ်က လိုလာပြီလေ”

“အေး.. အေး ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မြေးလေး ဘိုးဘိုးဆီ
လာပါဦးကွဲ့၊ မြေးကိုလွမ်းလို့လာခဲ့တာ၊ ကြည့်ပါဦး တစ်နှစ်ကျော်
လောက်အတွင်းမှာ ထွားလာလိုက်တာ”

အနားရောက်လာသောမြေးငယ်ကို ထွေးပွေ့ပြီး ပါးပြင်ကို
မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးပါးစပ်က အရက်နဲ့ရတယ်၊ နံလိုက်တာ”

ထိုသို့ပြောပြီး မြေးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်သွားသည်။ ယခင် ရန်ကုန်တွင် အတူနေစဉ်က မြေးငယ်ကို နမ်းနေကျ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့ မပြောခဲ့ပါ။ ယခုမြေးငယ်က ပထမတန်းကျောင်းသားဖြစ်နေပြီး သိတတ်စပြုလာပြီ ထင်သည်။

“ဘိုးဘိုးပါးစပ်က အရက်နဲ့ရတယ်၊ နံလိုက်တာ” ဆိုသည့် မြေးငယ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျင်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းဘက်မှ သမီးနှင့်သမက်တို့ စကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာ မင်းအဖေသောက်ဖို့အရက် ငါက သွားဝယ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားတော့ မြန်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို ဝယ်ခိုင်းရတာ”

“ငါမသွားချင်ဘူးကွာ၊ မင်းအဖေက ဒီအသက်အရွယ်အထိ အရက်သောက်နေတုန်းပဲလား”

“တိုးတိုးပြောပါ။ အဖေကြားသွားပါ့မယ်၊ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် အဖေ့ဝတ္ထုရာကျေချင်လို့ပါ။ ရန်ကုန်မှာနေတုန်း ကလည်း ကျွန်မဝယ်ပေးနေကျပဲလေ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းတို့အိမ်မှာ နေနေရလို့ မပြောသာ ပဲ မပြောခဲ့တာ၊ အခု ငါ့အရိပ်အောက်မှာ မင်းတို့သားအမိနေနေ တာ၊ ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ၊ ငါလည်း အရက်မသောက်ဘူး၊ မင်းအဖေသောက်ဖို့ အရက်တော့ သွားမဝယ်ချင်ဘူးကွာ”

“ရပါတယ်၊ အစ်ကို့သွားမဝယ်ချင်လဲ ကျွန်မပဲ သွားဝယ် လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟာ မင်းသွားလို့လဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး၊ မင်းကိုလည်း အထင်သေးသွားမှာ ငါမလိုလားဘူး၊ ကဲပါကွာ ငါပဲ သွားဝယ်ပါတော့မယ်”

ကျွန်တော်မကြားယောင်ဆောင်ပြီး မသိသလိုဟန်ပန်ဖြင့် နေလိုက်ရသည်။ မြေးငယ်နှင့် စကားပြောနေလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးသံကြားရပြီး ကျွန်တော့်သမက် ထွက်သွားသည်။ မနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ရော့ ဒီမှာဟုဆိုကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် သမီးကို အရက်ပုလင်းကမ်းပေးလိုက်သည်။ ညနေထမင်းမစားမီ သမီးက ပြုနေကျဝတ္ထရားအတိုင်း အမြည်းနှင့် အရက်ပြင်ပေးသည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ သမီးရယ်”

“မသောက်ရရင် အဖေမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ သမီးသိပါတယ်၊ တစ်ပိုင်းပဲ ဝယ်လာတယ် ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ အဖေရယ်”

သမီးပြင်ပေးသော အရက်ကို ကြည့်ရင်း စောစောက သမက်ပြောလိုက်သောစကားကို ကျွန်တော်ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။

“ဘာ မင်းအဖေသောက်ဖို့အရက် ငါက သွားဝယ်ပေးရမယ်ဟုတ်လား။ မင်းအဖေက ဒီအသက်အရွယ်အထိ အရက်သောက်နေတုန်းပဲလား”

သမက်ပြောလိုက်သောစကားလုံးများက မြားတစ်စင်းလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲ စူးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မိုက်မဲမှုကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ဦးတည်သောသမီးလေး သမက်၏အပြောအဆိုခံနေရသည်။ နောင်တရသလို ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် အရက်ပုလင်း

နှင့် အမြည်းပန်းကန်က ကျွန်တော့်စိတ်ကို စွဲဆောင်အနိုင်ယူသွား ခဲ့သည်။ ခွက်ထဲသို့ အရက်ငှဲ့ထည့်ပြီး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက် သည်။ သမက်အိမ်တွင်ဖြစ်နေ၍ သတိလက်လွတ်မဖြစ်စေရန် သတိထားရပေမည်။ သမီးနှင့်သမက်အပေါ် စကားမမှားစေရန် သတိထားပြီး ဆက်သောက်နေခဲ့သည်။ အရက်တစ်ပိုင်းကုန်တော့မှ သမီးက ထမင်းပွဲပြင်ပေးသည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ညနေစာကို မြိန်ရေယှက်ရေစားမိသည်။ ညအိပ်ရာ ဝင်စဉ် သမီးက ဘုရားခန်းတွင် နှစ်ယောက်စာအိပ်ရာပြင်ပေး သည်။

“အဖေမြေးလည်း အဖေနဲ့အတူ အိပ်မယ်လေ”

“အိပ်ရမှာပေါ့၊ ငါ့မြေးနဲ့အတူ မအိပ်ရတာကြာပြီလေ”

မြေးလေးနှင့်အတူတူ နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

“တို့မြေးအဘိုးတွေအတူတူ မအိပ်ရာကြာပြီ၊ ခုမှပဲ ငါ့မြေးနဲ့ အတူအိပ်ရတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က မြေးကိုဖက်ပြီး မြေးလေးနဖူး ကို ဖွဖွလေးနမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ ဘိုးဘိုးပါးစပ်က အရက်စော်နံ့နေတာပဲ၊ အရက်နံ့ နံ့နေရင် သားမအိပ်တတ်တော့ဘူး”

“ဪ အဘိုးနဲ့ တစ်နှစ်ခွဲနေရတော့ မြေးလေးက အရက်နံ့ နံ့တာ သိလာပြီပဲ၊ မြေးလေး မအိပ်တတ်ရင် အဘိုးတစ်ဖက်လှည့်ပြီး အိပ်ပါ့မယ်”

“အရက်နံ့က ပျောက်မှမပျောက်တာ၊ သားအိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေနဲ့ပဲ သွားအိပ်တော့မယ်”

“အဘိုးက ငါ့မြေးနဲ့ အတူတူအိပ်ချင်လို့ ဟိုးအဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာ၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ပဲ အိပ်ပါလား”

“သားနဲ့အတူတူ အိပ်ချင်ရင် အရက်မသောက်နဲ့တော့လေ၊ အရက်နဲ့မရမှ ဘိုးဘိုးနဲ့ လာအိပ်တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြေးငယ်က ခြင်ထောင်လှုပ်ပြီး ထွက်သွား ပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့အိပ်မယ်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာ လဲ”

“ဘိုးဘိုးပါးစပ်က အရက်နဲ့နံနေတာ၊ သားမအိပ်ချင်ဘူး မေမေ”

မြေးငယ်နှင့် သူ့မိခင်တို့ ပြောစကားကြားနေရသည်။ တစ်နှစ် ခန့်အရက်နဲ့နှင့် ကင်းရှင်းခဲ့သူ မြေးငယ်က အရက်နဲ့ကို မခံနိုင် တော့ပြီထင်သည်။ မြေးငယ် ကျွန်တော်နှင့် မအိပ်တော့ဘဲ ထွက် သွားသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲက တစ်စစ်စစ်နာကျင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိခိုက်ကြေကွဲသွားမိ သည်။ ကျွန်တော်အိပ်၍မရတော့ပါ။

“သားနဲ့အတူတူ အိပ်ချင်ရင် အရက်မသောက်နဲ့တော့လေ၊ အရက်နဲ့မရမှ ဘိုးဘိုးနဲ့လာအိပ်တော့မယ်” ဟူသည့် မြေးငယ် ပြောစကားက ဓားထက်ထက်နှင့် အမွမ်းခံရသလို ရင်ထဲနာခဲ့ရ သည်။

“မင်းအဖေသောက်ဖို့အရက် ငါက သွားဝယ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား။ မင်းအဖေက ဒီအသက်အရွယ်အထိ အရက်သောက် နေတုန်းပဲလား”ဟု ညနေက သမက်ပြောသောစကားများလည်း

ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သမီးမှာလည်း အဖေအရက်သမားကြောင့် သမက်၏ငြိုငြင်မှုကို ခံခဲ့ရပြီ။ တန့်န့်ခံစားရင်း ကျွန်တော်အိပ်၍ မရခဲ့ပါ။ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်နီးမှ ကျွန်တော်မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် သမီးက ဇယ်စက်သလို အလုပ်လုပ်နေရသည်။ ခင်ပွန်းအတွက် ထမင်းချိုင့်၊ သားအတွက် ထမင်းချိုင့် အချိန်မီပြင်ဆင်ပေးနေရသည်။ သမက်က မြေးကို သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့် တင်ခေါ်သွားသည်။ သားကိုကျောင်းပို့ပြီးမှ ရုံးသို့ဆက်သွားမည် ဖြစ်သည်။ သမီးက ယခုမှ အနားရဟန်တူသည်။ ကျွန်တော့်အနားရောက်လာသည်။

“အဖေ ညကအိပ်လို့ပျော်ရဲ့လား ဟင်၊ အဖေမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား အဖေ”

“အဖေနေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်”

“သမီးသိနေပါတယ် အဖေရယ်၊ အဖေစိတ်ထဲတစ်ခုခု ခံစားနေရတာ မဟုတ်လား၊ အဖေမြေး အဖေနဲ့မအိပ်လို့ အဖေခံစားနေရတယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ အဖေသမက်ပြောလိုက်တဲ့စကား အဖေကြားများကြားသွား. . .”

သမီးစကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်ဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ လုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်၊ အဖေ တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“အဖေ ဘာဟင်းစားချင်လဲ ပြောပါဦး၊ သမီးချက်ပါ့မယ်”

“အဆင်ပြေသလိုသာချက်ပါ၊ အဖေစားတတ်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ဒါဆို သမီးသွားတော့မယ်”

ယနေ့တစ်နေ့လုံး အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်နေခဲ့သည်။ ညနေဘက်တွင် သမီးက ဝတ္ထုရားမပျက် အရက်တစ်ပိုင်းနှင့် အမြည်းပြင်ပေးသည်။

“အဖေ တစ်နေ့လုံး ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ သမီးပြင် ထားတယ်”

သမီးက စားပွဲခုံအသေးလေးချပေးပြီး ထွက်သွားမည့်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး သမီး၊ အဖေ မသောက်တော့ဘူး၊ ဒါတွေ ပြန်ယူ သွားလိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ၊ လောလောဆယ် မသောက်ချင်သေး တာလား၊ ဒါဆိုလဲ မနက်ကျမှ သောက်ပေါ့၊ သမီးသိမ်းလိုက်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အဖေ ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ကဲပါ ပြောနေတာ ကြာတယ်၊ မတွေ့ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ပေးစမ်း ဒီအရက်”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် သမီးလက်တွင်းမှ အရက်ပုလင်း ကို ဆွဲယူပြီး အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အပြုအမူ ကြောင့် သမီးမှာ အံ့ဩမှင်တက်မိသွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ

“အဖေတကယ်ပြောတာလားဟင်၊ ဟင် အဖေ”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ သမီးရယ်၊ အဖေအရက်သမားကြောင့် အဖေ့သမီးအပြောအဆိုခံရတယ်၊ အဓိကကျတာကတော့ မြေးလေး ပေါ့၊ မြေးလေးစကားကြောင့် အဖေခုလိုခက်ခက်ခဲခဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ခဲ့တာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အဖေရယ်၊ အမေသာသိရင်တော့ အဟင့်. . . ဟင့်”

စကားပြောရင်း သမီးက ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ မျက်ရည်များ သုတ်ပြီးမှ

“သမီးဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိတော့ဘူး အဖေရယ်”

“သမီးအမေကို အသိမပေးပါနဲ့ဦး”

ညနေဘက် သူ့ယောက်ျားအလုပ်မှပြန်ရောက်လာသည်နှင့် သမီးက ဝမ်းသာအားရပြောပြလိုက်သည်။ သမက်က မယုံကြည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးနေတော့သည်။ ထိုညတွင် မြေးငယ်နှင့်အတူ အိပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ညများတွင်လည်း မြေးငယ်က ကျွန်တော်နှင့်ပင် လာအိပ်သည်။

“အရက်ကို ချက်ချင်းဖြတ်လိုက်တော့ အဖေကျန်းမာရေး သမီးစိုးရိမ်တယ်၊ ဒီမှာပဲ နားနားနေနေ အနားယူပါလား အဖေ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ သမီးကျေနပ်တဲ့အထိ အဖေနေပါ့မယ်”

သမီးအိမ်တွင် ဆေးစားဆေးသောက်ရင်း အနားယူခဲ့သည်။ အစားမှန်အအိပ်မှန်၍ လူမှာ ကျန်းမာလန်းဆန်းလာသည်။ ရုပ်ရည်မှာလည်း ကြည်လင်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း ရန်ကုန်မှ ရေးဖော်များကို သတိရလာမိသည်။ စာမရေးဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ သမီးထံမှ စာရေးစက္ကူတောင်းပြီး တွေးထားသမျှ တေးထားသမျှကို အတိုးချပြီး ရေးနေခဲ့သည်။ ဦးနှောက်ကြည်ကြည် လင်လင်ရှိခဲ့သဖြင့် စာရေးရသည်မှာ လက်တွေ့လှသည်။ နေ့စဉ် စာကိုသာတိုင်ရေးနေခဲ့သည်။ သမီးက “နားပါဦးလားအဖေ၊

အညောင်းမိနေပါဦးမယ်”ဟု သတိပေးရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ စာရေးလိုက်ဖြင့် သမီးအိမ်တွင် နှစ်လနီးပါး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စာမူအပုဒ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရေးသား ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်လိုက်၍ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေကာ သမီးနှင့်သမက်တို့က လိုလေသေးမရှိပြုစုကျွေးမွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးစိတ်ချရတော့မှ သမီးက ရန်ကုန်ပြန်ခွင့်ပြု ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မပြန်မီ ကျွန်တော့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို သမီးနှင့်တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ စာမူတစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တစ်နေ့မှာပင် ရေးဖော်များနှင့် ဆုံတွေ့နေကျ လေအန်ကုန်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရုပ်ရည်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရ ပထမဆုံးနှုတ်ဆက်လာသူမှာ ရေးဖော်ကိုမိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ကိုနှောင်း၊ ရှုပါတောင် လန်းဆန်း ကြည်လင်လာပြီ၊ အသားအရည်လည် စိုပြည်လာပါလား၊ ကိုနှောင်း ပျောက်နေလို့ စိုးရိမ်ပြီး ရွှေပြည်သာက ကိုနှောင်းအိမ်ကို လိုက်သွား ခဲ့သေးတယ်။ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ပုသိမ်က သမီးဆီသွားပြီး စာရေးနေတာ၊ ဒီမှာ စာမူတွေ ပါလာတယ်၊ ကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော်ရေးပြီးခဲ့သည့်စာမူထပ်ကို ကိုမိုးလက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကိုမိုးက အံ့ဩဝမ်းသာသောမျက်နှာဖြင့်

“နှစ်လလောက်အတွင်းမှာ ကိုနှောင်း ဒီလောက်ထိ ရေးနိုင် တာလား”

“မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ရေးနိုင်လို့ရေးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော်အရက် လုံးဝမသောက်တော့ပါဘူး၊ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာ ဘယ်လိုကိုနှောင်း၊ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ ရုပ်ရည်ရွှင်လန်းနေတာတွေ့မိကတည်းက ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ ဒီမှာ အပေါင်းအသင်းတို့ ကိုနှောင်းအရက် ဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့ဗျို့”

ကိုမိုးက ဝမ်းသာအားရ ရေးဖော်များကို ကြေညာမောင်း ခတ်လိုက်သည်။ ရေးဖော်များလည်း ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော့်ထံ ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာဖြင့် နှုတ် ဆက်နေကြသည်။

“ထင်တော့ထင်သားဗျ၊ ခါတိုင်းနဲ့မတူ ဝတ်စားထားတာ လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ပြီးတော့ အသားလည်း ပြည့်လာတယ်၊ ရုပ်လဲသန့်လာသလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် ထူးနေပါလားလို့ တွေးမိသေး တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဒီလောက်မိုက်တွင်းနက်နေတဲ့ စာရေးဆရာ ကိုနှောင်းတစ်ယောက် အရက်ပြတ်သွားအောင် ဘယ်တန်ခိုးရှင်ကများ စီရင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပါလိမ့်၊ သိချင် လိုက်တာ”

“သိရပါစေမယ်၊ အဲဒီတန်ခိုးရှင်ကို မကြာခင်တွေ့ရမယ်”

“ဒါနဲ့ လက်ထဲမှာလည်း ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့၊ ဘယ်ကို ခရီး ဆက်ဦးမလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အညာကို လိုက်သွားမလို့ပါ၊ တော်ကြာ ဘူတာကို သွားတော့မှာ”

“ကိုနှောင်းမိန်းမဆီ လိုက်သွားမလို့ဟုတ်လား၊ ကိုနှောင်း ပြောတော့ မိန်းမက လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူးဆို၊ ပြီးတော့ သူ့ရှိရာကိုလည်း လိုက်မလာနဲ့လို့ ကိုနှောင်းပဲပြောခဲ့တယ်လေ”

“ကိုမိုးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးမသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်လဲ ပြောပါဦး”

“အရက်ရာသက်ပန်ပြတ်မှ သူ့ဆီလိုက်လာဖို့ မိန်းမက မှာထားခဲ့တာ”

“ဒါဆို ကိုနှောင်း အရက်ကို ရာသက်ပန်ဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်အကြောင်း သိထားသော ကိုမိုးက မယုံမရဲနှင့် မေးလာသည်။

“တကယ်ပြတ်တာပါ၊ ပြတ်တာမှ ရာသက်ပန်သေသည့် တိုင်ပဲဗျ၊ ဟောဟိုမှာလာနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အရက်ပြတ်အောင် စီရင်ခဲ့တဲ့ တန်ခိုးရှင်လာနေပြီ”

ကျွန်တော် ဤနေရာသို့ ချိန်းဆိုထားသဖြင့် သမီးနှင့် မြေးလေးတို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနားရောက်လာသော မြေးလေးကို ပွေ့ဖက်မွှေးမွှေးပေးရင်း

“ကျွန်တော်အရက်ပြတ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ တန်ခိုး ရှင်ဟာ သူပဲဗျ”

“အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး အဖေ၊ ဘူတာဆင်းကြစို့”

လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ရင်း သမီးက ကျွန်တော့်ကို သတိ ပေးလိုက်သည်။

“ကိုမိုးရေ တစ်ခုတော့ကူညီဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ထဲက စာမူ
တွေ ထားခဲ့မယ်။ စာမူတွေဖတ်ပြီး သင့်တော်မယ့်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပို့
ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်
သေးလို့ပါ။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ။ ကဲ သွားပြီ”

“စိတ်ချကိုနှောင်း၊ ကျွန်တော်သေသေချာချာဖတ်ပြီး ပို့ပေး
မယ်။ ခင်ဗျားကို ခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့တွေ့ရတာ ဘယ်လိုဝမ်းသာ
မှန်းမသိဘူးဗျာ”

ရေးဖော်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘူတာကြီးဘက်
သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်လာရင်း သမီးကို မေးလိုက်
မိသည်။

“သမီးအမေက အဖေ့ကိုတွေ့ချင်ပါ့မလား သမီးရယ်”

“အမေက အဖေ့ကိုမုန်းနေတာမှ မဟုတ်ပဲ။ အမေက
အရက်ကိုသာ မုန်းတာပါ။ ခုအဖေအရက်မသောက်တော့ဘူး
မဟုတ်လား၊ အခု အမေ့ဆီလိုက်သွားရတာကလဲ အမေက လာခဲ့ကြ
ဖို့ လှမ်းမှာလိုက်လို့ပါ”

“ဘာ အဖေအရက်ဖြတ်လိုက်တာ သမီးအမေသိနေတယ်
ဟုတ်လား”

“အဖေက မပြောပါနဲ့လို့ တားထားပေမဲ့ သမီးအမေ့ဆီ
ဖုန်းဆက်ပြီးတာ ကြာနေပြီ။ အဖေ့ကိုဝမ်းသာစရာ ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ သမီး”

“သမီးတို့ ပုသိမ်ဘက်ပြောင်းသွားပြီးကတည်းက အဖေ
တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာ အမေသိနေတယ်လေ၊ အဖေ့ကို
စိတ်မချလို့ ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းလာဖို့ အမေက စီစဉ်နေခဲ့တာ၊

ခုလောက်ဆို အမေ့ပြောင်းမိန့်ထွက်နေလောက်ပြီ ထင်တယ်။
ပြီးတော့ အမေအဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတစ်ခုရှိတာ သမီးကို ပြောထား
ခဲ့တယ်”

“သမီးအ

မေရဲ့အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက ဘာလဲသမီး”

“အဖေအရက်ပြတ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒပေါ့ အဖေရယ်။ သမီးက
သားကျောင်းတက်ဖို့ရှိနေတော့ တနင်္ဂနွေနေ့အရောက် ပြန်လာရ
မယ်။ အဖေကတော့ အမေနဲ့နေခဲ့ပေါ့”

သမီးနှင့်မြေးက သူတို့အမေ၊ သူတို့အဘွားနှင့်တွေ့ရမည်မို့
ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ထိုနည်းတူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း
ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မိသားစု
အသိုက်မမြုံကို ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။
ထိုနည်းတူ ကျွန်တော်တို့မြေးအဘိုး ခြေလှမ်းများလည်း သွက်လက်
နေပါတော့သည်။ ။

လူ့စိမ်း

“ဆရာကြီး ‘အဟိန်’ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်။ အမြန်
လာ” ဟူသော စတိန်ရွာမှ လှေကြုံဖြင့် ပေးပို့လာသော စာတစ်
စောင် ‘အဒန်း’ ထံရောက်နေသည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဆရာကြီး ‘အဟိန်’ သည် မိမိ၏ထမင်းရှင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။
စာရရချင်း စတိန်ရွာသို့သွားလိုသော်လည်း မိမိလုပ်ငန်းများ မပြီး
ပြတ်သေး၍ စိတ်ကသာရောက်နေခဲ့သည်။ လူကိုယ်တိုင်မရောက်
နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုလုပ်ငန်းများပြီးပြတ်တော့မှ ဆရာကြီးရှိရာ စတိန်
ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ‘အဟိန်’ နေထိုင်လျက်ရှိသော
စတိန်ရွာသည် ကံမော်ကျွန်းတန်းရှည်ကြီး အရှေ့ဘက်အစွန်အဖျား
တွင် တည်ရှိသည်။ ‘အဒန်း’ နေထိုင်သော အလယ်မန်ကျွန်းမှ
စက်လှေဖြင့် လေးနာရီခန့်မောင်းလျှင် ရောက်နိုင်သည်။ မိမိ
ပိုင်လှေဖြင့် အလယ်မန်မှ နံနက်ပိုင်းတွင်ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေပေါ်
တွင် ‘အဒန်း’ နှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ‘ငညို’ ဟုခေါ်သည့်မျောက်တစ်
ကောင်သာပါရှိလာသည်။ ‘ငညို’ သည်လည်း ဆရာကြီး ‘အဟိန်’ ၏

လက်ထွက်တပည့်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးလေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့မှုကြောင့် 'ငည့်'ကို အဒန်းအားကိုးနေရပြီဖြစ်သည်။ အုန်းသီးခူးရာတွင် 'ငည့်'ကိုသာ အားထားနေရသည်။ 'အဒန်း'၏အသက်မွေးကြောင်းအလုပ်မှာ အုန်းပင်ပြုပြင်ခြင်း၊ အခကြေးငွေဖြင့် အုန်းသီးခူးသောအလုပ်ဖြစ်သည်။

'အဒန်း'၏စက်လှေပေါ်တွင် အခွံနွှာပြီးသား အုန်းသီးထောင်ကျော်တင်ဆောင်နိုင်သည်။ 'ငည့်'မှာ လှေဦးတွင်ထိုင်လျက် သားလိုက်ပါလာသည်။ ရာသီဥတုသာယာနေပြီး လှိုင်းလေနည်းပါးချိန်ဖြစ်နေသဖြင့် 'အဒန်း'စက်ရုံနံမြှင့်လျက် မောင်းလာသည်။ 'အဒန်း'တို့ဒေသအနောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး ကာဆီးနေသည်။ ပင်လယ်နှင့် ဆက်စပ်နေသဖြင့် နွေမိုးမဟူ လှိုင်းလေကျလာနိုင်သည်။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်ခိုက်တွင် ခရီးတွင်အောင် စက်ရုံနံမြှင့်၍မောင်းလာခဲ့သည်။

စတိန်ရွာတွင် ဆရာကြီး 'အဟိန်'နှင့်အတူ နှစ်အတန်ကြာ 'အဒန်း'နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွာအဝင်လမ်းကိုကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ 'အဒန်း'တို့လှေ စတိန်ရွာအဝင်ဝရောက်လာခဲ့ပြီး ရွာအဝင်ကျောက်တန်းနှင့်လွတ်ရာ သောင်ပြင်ဘက်သို့ လှေကိုဦးတည်လိုက်သည်။ စတိန်ရွာကို လှမ်းတွေ့နေရပြီ။ 'အဒန်း'လှေကို ယာဘက်သို့ ကွေ့ပြီး စက်ရုံနံလျှော့လိုက်သည်။ 'အဒန်း'စက်ရုံနံလျှော့လိုက်သည်နှင့်ငည့်က လှေချည်သည့်ကြိုးစကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ လှေမှာ ကမ်းစပ်သို့ရောက်လာသည်။ လှေဝမ်းဗိုက်နှင့်သဲသောင်ပြင် ပွတ်တိုက်သံ တရဲရဲမြည်သံကြားရပြီး လှေမှာ အရှိန်လျော့သွားသည်။ လှေအရှိန်မသေသေးမီအချိန်မှာပင် ငည့်က လှေချည်

သည့်ကြိုးစကိုကိုင်ကာ သောင်ပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။ အသင့်တွေ့ရသော ငုတ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ငည့်က လှေချည်သည့် ကြိုးကို ပတ်ထားလိုက်သည်။ ‘အဒန်း’တို့လှေဆိုက်ကပ်ရာနေရာ သည် စတိန်ရွာလှေဆိပ်ဖြစ်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် လှေအစီး နှစ်ဆယ်ခန့် ဆိုက်ကပ်ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ‘အဒန်း’စိတ်ထဲ ထူးနေသလိုထင်ခဲ့သည်။ ‘အဒန်း’ကဘောင်းဘီရှည် ကို ပေါင်ရင်းအထိ လိပ်တင်လိုက်သည်။ အသင့်ပါလာသော ပျားရည်နှစ်ပုလင်းကိုကိုင်ကာ လှေပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ တိုင်ငုတ် တွင် ငည့်ပတ်ထားသော လှေကြိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရေတက်ချိန် ဖြစ်၍ ရေပြည့်အနေအထားနှင့် မှန်းကာ လှေကြိုးကိုပြန်ချည်လိုက် သည်။ ပြီးသည်နှင့် ‘အဒန်း’နှင့် ငည့်တို့ စတိန်ရွာအတွင်းသို့ ဝင် လာကြသည်။ ငည့်က ကွိုကွို ကွိုကွိုဖြင့် အော်မြည်လိုက်ပါလာသည်။ စတိန်ရွာသို့ ‘အဒန်း’မရောက်သည်မှာ နှစ်များကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အိမ်သစ်လူသစ်များတွေ့ရသည်။ မျက်နှာစိမ်းများနှင့် ဆုံတွေ့လျှင် ငည့်မှာ အော်မြည်နေကျဖြစ်သည်။ ငည့်အသံတိတ်အောင် ထိန်း နေရသေးသည်။

‘အဒန်း’တို့ဆရာကြီး ‘အဟိန်’၏ခြံဝင်းအဝင်ဝအရောက် တွင် ခြေလှမ်းများ တုံ့နှေးသွားခဲ့ရသည်။ ခြံဝင်းအတွင်း မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည်များဖြင့် စည်ကားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ‘အဒန်း’ ကိုမြင်သည်နှင့် ဆရာကြီးကတော် အပြေးအလွှားထွက်လာပြီး ‘အဒန်း’ကိုဖက်ကာ ငိုပါတော့သည်။

“အဒန်း.. မင်းလာသေးတယ်နော်၊ ငါရေးလိုက်တဲ့စာ ရတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ဆရာကြီး ဆုံးရှာပြီကွဲ့၊ သူ့ဆုံးတာ လေးရက်ရှိသွားပြီ၊ ဟိုးခြံထောင့်မှာ သူ့မြေပုံ”

“ရေးလိုက်တဲ့စာရပေမဲ့ အလုပ်တွေ မပြတ်သေးလို့ ချက်ချင်း မလာနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခုလိုဖြစ်မယ်လို့လဲ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဆရာကြီးကို သွား ကန်တော့လိုက်ဦးမယ်၊ ဒါဆရာကြီးဆေးဖော်စပ်ဖို့ ယူလာခဲ့တဲ့ ပျားရည်စစ်တွေပါ”

“ကဲ ငည့်၊ တို့ဆရာကြီးကို ကန်တော့ကြစို့၊ မင်းရဲ့ဆရာဖြစ် သလို၊ ငါရဲ့ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်တယ်”

‘အဒန်း’ ဆရာကြီးမြေပုံထိုင်ကန်တော့နေစဉ် ငည့်က ‘အဒန်း’ကိုတစ်လှည့် မြေပုံကိုတစ်လှည့် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ် နေသည်။ ‘အဒန်း’မျက်ရည်မျက်အောင်ထိန်းရင်း အံ့ကြိတ်ထား လိုက်မိသည်။ အစားထိုး၍မရသော ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ကြေကွဲနေမိ သည်။ ဆရာကြီး ‘အဟိန်’၏ပညာကို မည်သို့မျှ အစားထိုး၍ မရ နိုင်ပါ။ တတ်မြောက်သူလည်း မရှိနိုင်ပါ။ ဆရာကြီးကတော်က ညအိပ်ပါဆို၍ ဆရာကြီးအိမ်တွင် “အဒန်း” တို့ တစ်ညအိပ်ခဲ့ရ သည်။ စတိန်ရွာတွင် မိမိက မျက်နှာစိမ်းဖြစ်ပြီး အသိအကျွမ်းနည်း ပါးလှသည်။ ယခင်ဆရာကြီးထံတွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများ မရှိတော့ပါ။ အချို့မှာ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသည့် မြိတ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ အချို့မှာ ပင်လယ်ပြင်ငါးဖမ်း ထွက်နေကြသည်။ ငည့်ကလည်း ပြဿနာကောင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာစိမ်းများကြားတွင် တကို့ကိုနှင့် အော်နေတတ်သည်။ အခြား သူများ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် ငည့်ကို ထိန်းနေရသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာကြီးကတော်ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ သည်။ အကြောင်းကိစ္စရှိက လှေကြုံဖြင့် မိမိထံအကြောင်းကြားရန် နှင့် မိမိလည်း မကြာခဏလာမည်ဖြစ်ကြောင်း နှစ်သိမ့်ပြောဆိုရ

သည်။ ရက်လည်သည်အထိနေရန် တားနေသည့်ကြားမှပင် မိမိ နေထိုင်ရာကျွန်းသို့ ပြန်ရန် “အဒန်း” ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာစိမ်းများ ရပ်ရွာတွင် ငည့်နှင့် မည်သို့မျှနေ၍ မဖြစ်တော့ ပါ။

အဒန်းတို့ ကမ်းနားရောက်ချိန်သည် ရေပြည့်နေချိန် ဖြစ် သည်။ လှေမှာ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေသည်။ လှေချည်သည့် ငုတ် တိုင်မှာ ပေါင်ရင်းခန်းအထိ ရေမြုပ်နေသည်။ “အဒန်း” ငုတ်တိုင်မှ လှေချည်သည့် ကြိုးဖြေပြီးချိန်တွင် ငည့် လှေပေါ်ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အဒန်း ပစ်ပေးသည့်ကြိုးကို ငည့်က ဖမ်းယူလိုက်သည်။ အဒန်းစက်ကို စစ်ဆေးနေစဉ်မှာပင် ငည့်က စက်နှိုးသည့် လက် လှည့်ကောက်တံကို ယူကာ အဒန်းကို ကမ်းပေးသည်။ အဒန်းက ငည့်၏ ဦးခေါင်းကို ချစ်စနိုးဖြင့် အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည်။ “အဒန်း” စက်နှိုးပြီး စတိန်ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြည်လင်သာယာနေသည်။ လှေမှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ အဒန်း၏ စိတ်အတွေးများလည်း ပျံ့လွင့်နေသည်။ ဆရာကြီး၏ ပုံရိပ်များက အတွေးထဲ ပေါ်လာသည်။

“စတိန်ရွာ”

ကံမော်ကျွန်းကြီး၏ အစွန်အဖျားတွင်ရှိသော ရွာကြီးဖြစ် သည်။ “သံဇန်”၊ “သဲတန်း”၊ “အုန်းတောကမ်း” ရွာများနှင့် ဆက်စပ် တည်း ရှိနေသော်လည်း “စတိန်” ရွာကိုသာ လူသိများသည်။ စတိန် ရွာ လူသိများ၍ ထင်ပေါ်ရခြင်းမှာ ဆရာကြီး “အဟိန်” ကြောင့် ဖြစ်သည်။ “စတိန်” ရွာနှင့် ဆရာကြီး “အဟိန်” သည် ခွဲခြား၍ မရစကောင်းပါ။ ဆရာကြီး အဟိန်၏ ပညာမျိုးက တတ်မြောက်

သူ ရှားပါးလှသည်။ တောတောင်တွင်းမှ မျောက်တစ်ကောင်ကို လူ၏ အခိုင်းအစေဖြစ်ရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရသည့် ပညာရပ်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ ဆရာကြီးမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မတတ်စွမ်းနိုင်ပါ။ မျောက်တစ်ကောင်ကို အနည်းဆုံးတစ်နှစ် သို့မဟုတ် တစ်နှစ်ခွဲခန့် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံသည် ကာလထက်ပင် ပို၍ကြာသည်လည်း ရှိတတ်သည်။ မျောက်ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရသည့် ပညာရပ်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ရေမြေဒေသနှင့် လိုက်ဖက်သည့် အုန်းသီးဆွတ်ခူးသော ပညာဖြစ်သည်။ သင်ကြားသည့် အခကြေးငွေမှာ အချိန်ကြာလျှင် ကြာသရွေ့ပေးရသည်။ အုန်းသီးအခိုင်းရွေးခြင်း၊ အနုအရင့်၊ အစိုအခြောက်ခွဲခြားခြင်း၊ သခင့်အလိုကျ ဆွတ်ခူးပေးခြင်းစသည့် ပညာရပ်များ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည်။ ထို့အပြင် သခင်ဖြစ်သူ အပေါ် သစ္စာရှိရန်၊ သခင့်အမိန့် နာခံတတ်ရန်နှင့် မျက်နှာစိမ်း၊ မျက်နှာကျက် ခွဲခြားတတ်ရန်လည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည်။ ဤဒေသတွင် အုန်းပင်များက ဖြစ်ထွန်းရှင်သန်လှသည်။ လူကို ခိုင်းခြင်းထက် မျောက်ကို ခိုင်းစေခြင်းက ဈေးနှုန်း ပို၍သက်သာသည်။ ထို့ကြောင့် မျောက်ကိုသာ ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ ထိုပညာရပ်များ သင်ကြားပေးနိုင်သည့် ဆရာကြီး 'အဟိန်' ၏ အမည်မှာလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတော့သည်။ အနီးအနားရွာများသာမက အရှေ့ဘက်ရှိ အလယ်မန်ကျွန်း၊ ပါဝယ်ကျွန်း၊ တောင်ဘက်ရှိ ဝက်ကျွန်း၊ မော်ခေါင်းတုံးကျွန်း၊ မြောက်ဘက်ရှိ ဘုတ်ကျွန်း၊ ကြက်ကျွန်းများအထိ ဆရာကြီး အဟိန်၏ အမည်က ပျံ့နှံ့ထင်ရှားလှသည်။ ဆရာကြီး အဟိန်မှာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာလည်း ဖြစ်နေသည်။

ဆရာကြီးမှာ အဒန်း၏ မိဘများနှင့် ရင်းနှီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ မိဘများ ကွယ်လွန်သွားပြီး အဒန်းမှာ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမျိုးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိဖြင့် မိဘများ၏ အုန်းခြံကိုသာ အမွေခံအဖြစ် ရရှိခဲ့သည်။ အဒန်းက အုန်းသီးခူး၊ အုန်းသီးရောင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသည်။ အဒန်းက အုန်းသီးကို ကိုယ်တိုင်ခူးသည်။ အဒန်း ပင်ပန်းနေသည်ကို မကြည့်ရက်တော့၍ ဆရာကြီး အဟိန်က မျောက်တစ်ကောင်နှင့်အတူ အဒန်းကို သူ့ထံသို့ ခေါ်ထားလိုက်သည်။ အဒန်းတို့ ဒေသတောတောင်များတွင် မျောက်များ ပေါများလှသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးက မျောက်ညိုကိုသာ သင်ကြားပေးလေ့ ရှိသည်။ မျောက်ညိုကို မရမှသာ မျောက်ဖင်နီကို အသုံးပြုသည်။ မျောက်တံငါကိုမူ အသုံးပြုလေ့ရှိပါ။ မျောက်ညိုတစ်ကောင်နှင့်အတူ အဒန်း ဆရာကြီးတို့ စတိန်ရွာတွင် တစ်နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သခင်ဖြစ်မည့်သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေရန် အဒန်းကိုပါ ခေါ်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မိဘများ၏ မျက်နှာဖြင့် သင်ကြားခ တစ်ပြားတစ်ကျပ်မှ မပေးခဲ့ရပေ။ ထိုမျှသာမက စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက်ပါ တာဝန်ယူကြသေးသည်။ ဆရာကြီးကတော်မှာလည်း မိခင်အရင်းသဖွယ် သဘောထားပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်။ 'အဒန်း' ကို သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ အဒန်း၏ဖခင်မှာ မြိတ်သားဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းမှ ဆလုံတိုင်းရင်းသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ အဒန်းတစ်ဦးတည်းသာ မွေးဖွားပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အဒန်း၏မိခင်မှာ ဆလုံဘာသာစကား၊ ပသျှူး

ဘာသာစကားများ ပြောတတ်သည်။ မိခင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် အဖမ်းက ဆလုံစကား၊ ပသျှူးစကားများ ပြောတတ်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ‘အဟိန်’ ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ငညို့ကို အားကိုးနေရပြီ ဖြစ်သည်။ အုန်းသီးခူးရာတွင် ငညို့ကိုသာ ခိုင်းနေရသည်။ အဖမ်းတို့ ရွာတွင် ငညို့ကို မသိသူမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ငညို့ကို ရွာသားတိုင်းသိသလို ငညို့ကလည်း ရွာသားတိုင်းကို သိနေသည်။

အဖမ်း မည်မျှကြာအောင် တွေးတောနေမိသည်ကို မသိတော့ပါ။ ငညို့ထံမှ ကိုကိုအော်သံကြားလိုက်ရမှ အတွေးများ ပြတ်သွားတော့သည်။ အဖမ်းရှေ့သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိတို့ရွာအနီး ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရွာသို့ ပြန်ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ ငညို့လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖမ်းက လှေဆိုက်ကပ်ရာ သောင်စပ်သို့ ဦးတည်လိုက်ပြီး စက်အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

လှေချည်တိုင်တွင် သေချာစွာ ချည်နှောင်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်ပြီး ရွာထဲဝင်စမှာပင် အုန်းသီးခူးလိုသည့် ခြံရှင်နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖမ်းတို့ကို လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဖမ်း” ရေ နှင်နဲ့ ငညို့ ငါ့ခြံကို လာခဲ့ကြ၊ အုန်းသီးခူးမလို့။

“ဘယ်တော့လဲ၊ အခုပဲ လာခဲ့ရမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြိတ်တက်မယ့် လှေကြုံရုံတုန်း အုန်းသီးတင်ပေးလိုက်ချင်လို့။”

“ဟာ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးပန်းလာတယ်။ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှ လာခဲ့မယ်။”

“အေး ဒါဆိုလဲ နင့်သဘောပဲ စောစောသာ လာခဲ့ကြ၊ ကိုချိုင်း၊ ကိုချိုင်းနော်” အုန်းသီးခူးလိုသူက ကိုချိုင်း၊ ကိုချိုင်းဟု ပြောသွားသည့် ဆလုံဘာသာစကားဖြင့် မနက်ဖြန် မနက်ဖြန်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဒန်း ပိုင်ဆိုင်သော အုန်းခြံသည် ကျွန်းကြီး အစွန်အဖျားတွင် တည်ရှိသည်။ ခြံလယ်တွင် တဲတစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ထိုတဲ၏ အရှင်သခင်မှာ အဒန်းနှင့် ငည့်တို့သာ ဖြစ်သည်။ အဒန်းတို့ကဲ့သို့ ဆင်းရဲသူများသာ ကျွန်းအစွန်အဖျားတွင် နေထိုင်ကြသည်။ စီးပွားရေးပြေလည်သူများမှာ ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်းလေကွယ်ရာ မိုးကွယ်ရာတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်းတွင် စည်ကားသော ရွာကြီးရှိသည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများဖြင့် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ကဲ့သို့ စည်ကားသော ရွာကြီးရှိသည်။

မြိတ်၊ ပုလော၊ ကျောက်ကာ၊ ကံမော်တို့မှ လာရောက်စီးပွားရှာသူများမှာ ရွာအစွန်အဖျားတွင် မနေကြပါ။ ကျွန်းကြီး၏ အတွင်းပိုင်းရှိရာ ရာသီဥတုဒဏ်အကာအကွယ်ရှိသော ရွာကြီးတွင်သာ နေထိုင်ကြသည်။ ရေလုပ်ငန်းကြောင့် အတွင်းပိုင်းရွာကြီးမှာ စည်ကားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေလုပ်ငန်းဆိုသော်လည်း ရေနံပုစွန်ဖမ်းသူ၊ ငါးဖမ်းသူနှင့် ရေခူရာသီတွင် ရေခူဖမ်းသူအမျိုးမျိုး ကွဲပြားလျက်ရှိသည်။ ကျွမ်းကျင်ရာလုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားရှာကြသည်။ ဗမာများမှာ ပုစွန်၊ ဒေသထွက်အုန်းသီးများ ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး မြိတ်မြို့ရှိ အဝယ်ဒိုင်များသို့ သွားရောက်ရောင်းချကြသည်။ မြိတ်မြို့မှ မုန့်များလုပ်ရန် သကာ၊ ထန်းလျက်၊ ဓနိနှင့်ဆန်များသယ်ယူလာပြီး ကုန်းပေါ်တွင် ပြန်လည်ရောင်းချကြသည်။ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ

များကို ဘုတ်ပြင်းမှ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အဒန်းတို့ရွာသည် ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ် လက်အောက်ခံ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရာအတည်တကျမရှိဘဲ လှေပေါ်တွင်သာ နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်းဒေသဖြစ်သဖြင့် လုံခြုံမှု၊ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများကို ရွာလူကြီး၏ အစီအမံဖြင့် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

အုပ်ချုပ်မှုအလှမ်းဝေးသဖြင့် ဓားပြ၊ လူဆိုးများ၏ အန္တရာယ်လည်း ရှိနေသေးသည်။ ဓားပြတိုက်၊ လုယက်ခံခဲ့ရဖူး၍ အတွင်းပိုင်းရွာကြီးကို ခြံစည်းရိုးကာရံထားပြီး လုံခြုံရေးကင်းများ ချထားသည်။ ရွာသားများအလှည့်ကျ ကင်းစောင့်ရသည်။ ဓားပြတိုက်၊ လုယက်၊ ဆက်ကြေးတောင်းသူများကို ရွာခံများက 'လူစိမ်း' ဟု အမည်ပေးကာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် အဒန်းက ငညိုကို ကျွေးနေကျငှက်ပျောသီး သာမက ကြက်ဥများပါ ကျွေးသည်။ ယနေ့အုန်းခြံနှစ်ခြံ အုန်းသီးခူးရမည်ဖြစ်၍ ငညိုအားရှိအောင် ကျွေးမွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော စားသောက်ပြီးသည် အဒန်းနှင့် ငညိုတို့ အုန်းသီးစခူးပါတော့သည်။ အဒန်းတစ်လှည့်၊ ငညိုတစ်လှည့် အုန်းပင်ပေါ်တက်ကြပြီး အုန်းသီးခူးသည်။ အဒန်းတစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျနေသည်။ ငညို အုန်းပင်ထိပ်ဖျားရောက်သည့်တိုင် ကြိုးစမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပုံနေသေးသည်။ အုန်းပင်အောက် မြေပေါ်မှ အဒန်းက ကြိုးစကိုင်လျက်ဖြင့် အုန်းပင်ပေါ်မှ ငညိုကို အမိန့်ပေးသည်။ အုန်းသီးခြောက်များ မြေပေါ်သို့ တဖုတ်ဖုတ် ပြုတ်ကျလာသည်။ အုန်းပင်ပေါ်မှ ငညိုက အုန်းသီးအခိုင်ကို ကိုင်ကာ မြေပြင်မှ သူ့သခင် အဒန်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အဒန်းက ကြိုးကို ကိုင်လှုပ်၍ ပသျှူးစကားဖြင့် ပါလက်၊ ပါလက် ဟုဆိုပြီး ဝေးရာသို့ ရှောင်နေလိုက်သည်။ ပသျှူးစကား ‘ပါလက်’ ဆိုသည်မှာ ခြွေချလိုက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ငညိုက သူ့သခင် အမိန့်အတိုင်း အုန်းသီးများ ခြွေချပေးသည်။ ငညိုခြွေချပေးသမျှ အဒန်းက လိုက်လံကောက်ယူစုပုံထားလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ငညို တစ်လှည့် အဒန်းတစ်လှည့်ဖြင့် အုန်းခြံနှစ်ခြံ ဆက်တိုက်ခဲ့လိုက် သည်။ ညနေစောင်းမှ အလုပ်ပြီးတော့သည်။ အလုပ်သိမ်းချိန်တွင် အဒန်းက ငညိုကို ကြက်ဥနှစ်လုံး ထပ်ကျွေးလိုက်သည်။

ယနေ့ အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် အဒန်းနှင့် ငညိုတို့ ခပ် စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်သာယာ နေသည်။ လဆုတ်ရက် လရောင်အလင်းတန်းက အုန်းလက်များ ကြားမှ မပီပိုးဝါး ထိုးဖောက်ကျရောက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ကမ်းစပ်သို့ ရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်း ရိုက်သံများသာ ကြားနေရသည်။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ခန့်တွင် ပင်လယ်ဘက်မှ မြည်လာသော ပဲ့ချိတ်စက်သံများ သဲ့သဲ့ကြားလိုက် ရသည်။ စက်သံများ ကမ်းနှင့်တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ လရောင် က မှုန်ဝါးဝါးသာ လင်းနေသည်။ ပဲ့ချိတ်စက်သံများ အဒန်းတို့ အုန်းခြံစပ်အနီးတွင် ရပ်တန့်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စက်သံများ ပျောက်သွားသည်။

တစ်စုံတစ်ဦး လှုပ်နှိုးခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် အဒန်း အိပ်ရာမှ နိုးလာရသည်။ မိမိခြေရင်းတွင် ငညိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ငညို၏ နှာခေါင်းမှာလည်း ပွစိ ပွစိ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခု ထူးခြားမှုတွေ ရှိ၍သာ ငညိုက မိမိကို နှိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဒန်းသိလိုက်

သည်။ အဒန်းက တဲတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်သည်။ လရောင်ပိုး တဝါးအောက်တွင် တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လူအချို့ဖြတ်သွားသည် ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ အချို့မှာ သေနတ်ကိုင်ထားကြသည်။ အဒန်းက ဆလုံဘာသာစကား အသံထွက်ဖြင့် ရေတွက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ခပ်၊ ဒွပ်၊ တလွိုန်း၊ ပမ့်၊ နစ်မန့်၊ နာမ်(မ်)၊ ဝူကျ၊ ဝလေ၊ ချပိုင်၊ ကပေါ”

တစ်မှ တစ်ဆယ်ရောက်သည့်တိုင် လူမကုန်သေးပေ။ သည် အချိန် သေနတ်ကိုင်ပြီး ရောက်ရှိလာသူများသည် လူကောင်းများ မဖြစ်နိုင်၊ လူစိမ်းများသာ ဖြစ်မည်။ အတွင်းပိုင်းရွာကြီးကို ဓားပြ တိုက်၊ လူယက်ရန် ရောက်လာသူများ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ တွေး တောနေစဉ်မှာပင် ငည့်ထံမှ ကိုကို ကိုကိုနှင့် အသံထွက်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်မို့ ငည့်အသံက ကျယ်လောင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဟဲ့ ငည့်၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ အဲဒါ လူစိမ်းတွေကွ”

အဒန်းစကားမဆုံးမီမှာပင်

“ဟိုတဲထဲက အသံကြားရတယ် ဆရာ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဒီတဲထဲက ဘာရမှာမို့လဲ ရွာထဲကိုသာ သွားအသံလုံပစေ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဦးမယ်။ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

လူတစ်ဦး သေနတ်ကိုင်လျက် တဲထဲသို့ လျှောက်လာနေသည် ကို လရောင်ဖြင့် တွေ့နေရသည်။ အဒန်းက ငည့်ကို ပွေ့ယူလိုက် သည်။ တဲအနောက်ဘက်တံခါးဖွင့်ပြီး ရွာဘက်သို့ ဦးတည်၍

ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ရွာတံခါးပေါက်ရှိရာသို့ သွားသည့်ဖြတ်လမ်းကို အဒန်း သိထားသည်။ ထိုလမ်းမှာ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ချို့နယ်များဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည်။ အပြေးသွားရသဖြင့် ခလုတ်တိက်လဲကျသွားသည်။ လက်ပေါ်မှ ငညိုလည်း လွတ်ထွက်သွားသည်။

“ဟာ ဟိုမှာ လူရိပ်တစ်ခု ပြေးသွားတယ်”

“ရှင်းပစ်လိုက်ကွာ ကြတယ်”

သေနတ်မောင်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ငညိုကို ဂရုမစိုက် နိုင်တော့ပါ။ အဒန်းအား သွန်ပြေးခဲ့သည်။

“ဟေ့ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ သေနတ်သံကြားသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ကွ၊ ကင်းသမားရှိပုံ ရတယ်၊ သတိထားကြ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ ဒီဘက်မှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့၊ ဘာကောင်လဲ သေနတ်နဲ့ မပစ်ရဘူးဆိုတော့ ကဲကွာ၊ ကဲကွာ”

ထိုသူကပြောပြော သေနတ်ဖြင့် တအားလွှဲပြီး ရိုက်ထည့် လိုက်သည်။ ငညို၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြားလိုက်ရသည်။ အဒန်း အမှောင်ထဲဝယ် အဒန်းအလျင်အမြန် ပြေးသွားသည်။ မကြာမီ ခြံစည်းရိုးထိပ်မှ တုံးခေါက်သံကြားရသည်။ သံချောင်းခေါက်သံ များလည်း ဟိုမှ သည်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မီးတုတ်များ ကိုင် ဆောင်ထားသော ရွာသားများ ခြံတံခါးအနီးသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာ ကြသည်။ အလင်းရောင်ပေါ်စ အရုဏ်ဦးအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ခြံပြင်မှာ သေနတ်တွေနဲ့ လူစိမ်းတွေ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ အဝင်မခံနဲ့၊ ခြံတံခါးလုံအောင်ထိန်းထား၊ မည်းမည်းမြင်တာနဲ့ ပစ်ကွာ”

ရွာလူကြီး၏အော်ဟစ်ပြောဆိုသံအဆုံးဝယ် တဦးဦးနှင့် မြားတံများတစ်စင်းပြီး ပစ်လွှတ်နေကြသည်။ ဒူးလေးခလုတ်ဖြုတ် သံများ တဒုတ်ဒုတ်ကြားနေရသည်။ အလစ်အငိုက်ဖမ်း၍မရသော လူဆိုးဓားပြများ ရွာအတွင်းသို့ မဝင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရွာသားများက အကာ အကွယ်များနောက်တွင်နေရာယူပြီး ဒူးလေး၊ မြားတို့ဖြင့် ပစ်ခတ် နေသည်။ ရွာသားများက လူဆိုးဓားပြများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ဓားပြများက ရွာသားများကို မတွေ့ဘဲ ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်နေသည်။ ရွာသားများနှင့် လူဆိုးဓားပြများ၏တိုက်ပွဲမှာ အချိန်အနည်းငယ် သာ ကြာလိုက်သည်။ အလင်းရောင်ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သော လူဆိုး ဓားပြများ ခွေးပြေးဝက်ပြေးဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရသည်။ ရွာလူကြီး၏ အမြော်အမြင်ရှိရှိ ကြိုတင်ပြင်ဆင်စီမံထားရှိမှုများနှင့် ရွာသား များ၏နိုးကြားညီညွတ်မှုတို့ကြောင့် လူဆိုးဓားပြများ၏ လုယက် တိုက်ခိုက်ခံရမည့်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ သွေးစည်းညီညွတ်မှုတည်းဟူသော တံတိုင်းမှာ ခြံစည်းရိုးထက်ပင် ပို၍လုံခြုံနေတော့သည်။ အလင်းရောင်ပေါ်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ အလင်းရောင်ရနေပြီ။ လူဆိုးတွေဘယ်လမ်းကဝင်လာ တယ်ဆိုတာ သိရအောင် ရွာပြင်ထွက်ကြည့်ကြမယ်”

ရွာလူကြီးဦးဆောင်ကာ ရွာသားများ ကင်းသမားတို့ခြံစည်းရိုး တံခါးဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ ဒီမှာတစ်ယောက် မြားတန်းလန်းနဲ့ အသက်ပျောက် နေပါရောလား”

“ဒီကောင်တွေသေတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ တို့ရွာသား တွေ တစ်ယောက်မှအထိအခိုက်မရှိတာ တော်လှပြီ”

“အထိအခိုက်မရှိတာ ရွာပြင်ကမ်းစပ်မှာနေတဲ့ အဒန်းကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ အဒန်းအပြေးအလွှားရောက်လာပြီး သတင်းပို့ လို့ ကင်းသမားကတစ်ဆင့် တို့အချိန်မီပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့တာ”

ထိုအခါ ကင်းစောင့်သူကပြောလိုက်သည်။

“ခုလို မဖြစ်တာလဲကြာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကင်းသမား နှစ်ယောက်လည်း ငိုက်နေမိတာ၊ အဒန်းနေရာမှာ လူစိမ်းတွေသာ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသက်ပျောက်နေပြီ။ အဒန်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်ကိုကျေးဇူးတင်တာထက် ကျွန်တော့်သားငယ်ကို ဝိုင်းရှာပေးကြပါဦး၊ လူစိမ်းတွေဝင်လာတာ ငည့်အရင်ဆုံးတွေ့ခဲ့ တာ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကို ငည့်နို့ခဲလို့ ဒီကိုပြေးလာနိုင်တာ၊ ဒီကို ပြေးအလာမှာ ငည့်လွတ်ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ငည့် အော်သံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်”

ရွာလူကြီးနှင့်ရွာသားများ အဒန်းနေထိုင်ရာတဲဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ငည့်ကို ဝိုင်းရှာကြသည်။ ထိုအခိုက် ရွာသား တစ်ဦးထံမှ အသံကြားလိုက်ရသည်။

“အဒန်းရေ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ မင်းရဲ့ငည့်ကိုတွေ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့”

အဒန်းနှင့်ရွာသားများ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။ အဒန်းက ငည့်ကို ပွေ့ယူကာ ရင်ခွင်တွင်းဖက်ထားသည်။ ငည့် အဖြစ်မှာ မြင်ရက်စရာပင်မရှိတော့ပါ။ ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာတွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသည်။ ငည့်ထံမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြား ရပါ။ မချီအားငယ်သောမျက်လုံးဖြင့် သခင်ဖြစ်သူ အဒန်းကိုမော့ ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် အသက်ငွေ့ငွေ့ သာရှိတော့သည်။ ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာတွင် အရိုက်ခံထားရသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငည့်ရယ်၊ တောက် လူစိမ်းတွေ လုပ်ရက် လိုက်တာ”

အဒန်းမှာ ငည့်ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ရင်း ကြေကွဲဆို့နှစ်စွာ ဝိုနှိုက် နေသည်။ စကားများတတွတ်တွတ်ပြောရင်း ငည့်ကိုထွေးပွေ့ထား သည်။ ငည့်က ငြိမ်နေသည်။ သခင်ဖြစ်သူအဒန်းကိုမော့ကြည့် နေသည်။ မြင်ရသူရွာသားတို့ပမှာလည်း မျက်ရည်များရစ်ဝဲလျက် ရှိနေကြသည်။ အတန်ကြာမှ အဒန်းက သတိဝင်လာပြီး ငည့်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငည့်က သခင်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေသ ယောင်ဖြစ်နေသည်။ အဒန်းငုံ့ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ငည့်ဦးခေါင်း တဘက်သို့ စောင်းကျသွားပြီး မျက်လုံးများပိတ်ကာ အသက် ပျောက်သွားပါတော့သည်။ သခင်ရင်ခွင်ထက်မှာပင် အသက် ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ငည့်ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း အဒန်းက ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူများကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောဒီတစ်ရွာလုံး လူဆိုးခားပြဲတွေ အလုအယက်မခံရ အောင် ကျွန်တော်သားငည့်က အသက်ပေးကာကွယ်သွားခဲ့တာ ငည့်ရယ်၊ မျက်နှာစိမ်း၊ လူစိမ်းတွေကိုတွေ့ရင် သခင်ကို အသိပေး တတ်တဲ့ မင်းအသိဉာဏ်က မင်းကိုပြန်သတ်လိုက်သလိုပါပဲလား၊ ကြည့်ကြပါဦးဗျာ၊ ခုကျွန်တော်ဘယ်သူနဲ့နေရတော့မှာလဲ”

အဒန်းမှာ အသက်မဲ့ငည့်ကို ထွေးပွေ့ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။ ငည့် ကြောင့် အဒန်းမျက်ရည်ကျသည်လား၊ လူစိမ်းများကိုနာကျည်း မုန်းတီးမှုကြောင့် မျက်ရည်ကျသည်လားဆိုသည်ကို အဒန်းမှတပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်တော့ပါ။ ။

မသောက်ပြစ်ခဲ့သည့် လက်ပက်ရည်တစ်ခွက်

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိချိန်စောနေသေး၍ မော်လမြိုင်ဘက်သို့ထွက်မည့်ရထားတွဲပင် မထိုးသေးပါ။ ခရီးသည်များ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ မကြာမီ ရထားတွဲများ အမှတ် (၃) ပလက်ဖောင်းသို့ဝင်လာသည်။ ရထားတွဲများအရှိန်ရပ်တန့်သွားသည်နှင့်ခရီးသည်များ တိုးဝှေ့တက်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို အရင်တွေ့သွားသည်။

“ဟေ့ ထွန်းအောင်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မော်လမြိုင်ကိုသွားဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟင် ထွန်းမြင့်၊ ငါမော်လမြိုင်မရောက်တာကြာလို့ ညီမတွေ့ဆီ အလည်သွားမလို့၊ မင်းရောရန်ကုန်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဈေးရောင်းဖို့လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရန်ကုန်တက်ဝယ်တာ”

“မင်းအရင်လိုပဲ ပွဲဈေးလိုက်ရောင်းနေတုန်းပဲလား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုလည်း သတိရနေတာ၊ ဟောရထားထွက်ဖို့နီးပြီ၊ မင်းဒီတွဲလား၊ ငါက တွဲအမှတ် (၁၀)မှာ၊ ပစ္စည်း

တွေနေရာချရဦးမယ်၊ သွားတော့မယ်၊ မော်လမြိုင်ရောက်ရင် အိမ်
ဘက်ကိုလာခဲ့ဦး၊ မင်းက ဧည့်သည်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ငါမင်းကို
ဧည့်ခံပါ့မယ်”

“စိတ်ချ မင်းဆီဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော့်ငယ်သူငယ်ချင်းထွန်းမြင့်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့စီး
ရမည့်တွဲအမှတ် (၁၀) ရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်
လည်း ကျွန်တော်စီးမည့်တွဲအမှတ် (၃) ပေါ်သို့တက်ပြီး နေရာယူ
လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အဝတ်သုံးလေးစုံသာပါသည့် အိတ်
တစ်လုံးလည်းပါသည်။ မကြာမီရထားစတင်ထွက်ခွာလာသည်။
ရထားထွက်ချိန်မှာ နံနက်ခုနစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က မော်လမြိုင်ဇာတိဖြစ်သော်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝ
ဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်နေခဲ့သည်။ မော်လမြိုင်တွင် ကျွန်တော့်ညီမ
နှစ်ဦးနေထိုင်လျက်ရှိနေသည်။ ရုံးမှခွင့်ယူ၍ ညီမများထံ အလည်
ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မုတ္တမနှင့်မော်လမြိုင်ဆက်သွယ်ဖောက်
လုပ်ထားသော သံလွင်တံတားသစ်ကြီးဆောက်လုပ်ပြီးသည့်နောက်
ပိုင်း ကျွန်တော်တစ်ခေါက်မျှ မော်လမြိုင်မရောက်ဖြစ်သေးပါ။ ယခု
ခရီးစဉ်သည် ပထမဆုံးသော ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။ ရထားမှာ တရိပ်
ရိပ်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံခဲ့သော
ငယ်သူငယ်ချင်းထွန်းမြင့်အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထွန်းမြင့်နှင့်ကျွန်တော်မှာ အတန်းတူကျောင်းတူဖြစ်သည်။
မော်လမြိုင်မြို့ အမှတ် (၂) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာ
အတူသင်ကြားခဲ့ကြသည်။ ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်းအတူ ဖြေ
ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သာအောင်ပြီး ထွန်းမြင့်က ကျရှုံးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အလုပ်ဝင်ခဲ့စဉ် ထွန်းမြင့်က ကျောင်းထွက်ပြီး သူ့ဦးလေးနှင့်အတူ ဇာတ်သဘင်ပွဲများတွင် ညဘက်ဈေးလိုက်ရောင်းရင်း မိဘကို လုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်အရ ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့လာပြီးချိန်မှစ၍ သူငယ်ချင်းနှင့် အနေဝေးခဲ့သည်။ သုံးလေးနှစ်တစ်ကြိမ်ခန့် ကျွန်တော်မော်လမြိုင်ပြန်ရောက်လေ့ရှိသော်လည်း ထွန်းမြင့်နှင့် မဆုံဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပွဲဈေးလိုက်ရောင်းရင်း ခရီးထွက်နေကြောင်းသာ သိခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်မော်လမြိုင်သို့ မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ ယခုမော်လမြိုင်ထွက်လာမှ သူငယ်ချင်းကို ဘူတာတွင် တွေ့ဆုံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရထားမှာ ညနေလေးနာရီမထိုးမီ မုတ္တမသို့ ရောက်လာသည်။ မုတ္တမရောက်ပြီး မကြာမီ သံလွင်တံတားကြီးပေါ်ရောက်လာသည်။ ရထားက သံလွင်မြစ်ပေါ်ခုတ်မောင်းနေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် အကြီးဆုံးနှင့်အရှည်ဆုံး တံတားကြီးဟု သိရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကလည်း ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ လက်ယာဘက် ဟိုဝေးဝေးတွင် ဘီလူးကျွန်းနှင့် ကလွီတောင်တန်းများကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ လက်ဝဲဘက်တွင် သမိုင်းဝင်ခေါင်းဆေးကျွန်းကို အထက်စီးမှ လှမ်းတွေ့ရသည်။ ဦးတည်ရာရှေ့တည့်တည့်တွင် မော်လမြိုင်မြို့လယ်ကောင်တောင်ပေါ်မှ ကျိုက်သလုံ၊ မဟာမြတ်မုနိစေတီများကို လှမ်းမျှော်ဖူးတွေ့ရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ညနေငါးနာရီခန့်တွင် မော်လမြိုင်သို့ ရောက်လာသည်။

မော်လမြိုင်ရောက်သည့်ညပိုင်းမှာပင် ကျွန်တော့်ညီမအား သူငယ်ချင်းထွန်းမြင့်အကြောင်း မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... အစ်ကိုနဲ့ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ဆုံခဲ့ကြတာကိုး၊ အစ်ကိုသူငယ်ချင်း အရင်ထွန်းမြင့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အရင်အိမ်ဟောင်းလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်တောင် အသစ်ဆောက်ထားပြီးပြီ”

“တယ် ဟုတ်ပါလား၊ ပွဲဈေးလိုက်ရောင်းတာ တော်တော် အဆင်ပြေနေတယ်ထင်တယ်”

“ဈေးရောင်းတာတင်မကတော့ဘူး၊ ပွဲဈေးရောင်းရင်း ကံစမ်းမဲလက်မှတ်တွေ ရောင်းပြီး မဲဖောက်ပေးတဲ့အစီအစဉ်ပါလုပ်တယ်၊ အဲဒီကံစမ်းမဲအစီအစဉ်လုပ်ပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့စီးပွားရေးပိုပြီး အဆင်ပြေလာတယ်။ အစ်ကိုသွားတော့ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းပြောပြလိမ့်မယ်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကြီးပွားတိုးတက်တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အစ်ကို့ကိုလည်း သူ့အိမ်လာဖို့မှာထားတယ်။ မနက်မှသွားတော့မယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းထွန်းမြင့်အိမ်ဘက်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်နှင့် နှစ်လမ်းသာခြားသည်။ ယခင်အင်ဖက်မိုး၊ ဝါးထရံကာ ပျဉ်အိမ်နေရာတွင် နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“မနေ့ညကတည်းက မင်းလာမလားလို့ ငါမျှော်နေခဲ့သေးတယ်”

“ငါ့ညီမတွေနဲ့ စကားကောင်းနေလို့ပါကွာ”

“ငါ့အိမ်မှာပဲ မနက်စာစားနော်၊ ငါစီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“အေးပါ စားပါ့မယ်။ ဒါတွေက မင်းရန်ကုန်ကဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေလား။”

ထွန်းမြင့်တို့အိမ် ဧည့်ခန်းတွင် တီဇွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ လျှပ်စစ် မီးပူ၊ စက်ဘီးနှစ်စီး၊ ပန်ကာ၊ စားပွဲတင်နာရီများကို တွေ့လိုက်၍ ကျွန်တော်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . ဒါတွေက ငါပွဲဈေးကံစမ်းမဲအစီအစဉ်မှာ သုံးဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ”

“မင်းပစ္စည်းတွေက အသစ်တွေပဲ၊ ဒါတွေကံစမ်းမဲထဲထည့်ပြီး မဲဖောက်ပေးတော့ ကိုက်ပါ့မလား။”

“သိပ်ကိုက်တာပေါ့၊ ကိုက်လို့ငါ့လို အခြေအနေဖြစ်လာတာ၊ လူဆိုတာ လောဘသားတွေပဲလေ၊ နည်းနည်းရင်းပြီး များများလိုချင် ကြတယ်။ အဲဒီလောဘသားတွေရှိနေသရွေ့ ငါအဆင်ပြေနေတာပဲ”

“ဘယ်လို. . လောဘသားတွေရှိလို့ မင်းအဆင်ပြေနေတယ် ဟုတ်လား၊ ငါမရှင်းဘူးကွာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး။”

“ပြောပြရင် ရှည်နေမယ်။ သန်ဘက်ခါ ကျိုက်သုတ်ဘုရားပွဲ ရှိတယ်။ ငါဆိုင်ခန်းနှစ်ခန်းယူထားပြီးပြီ၊ ငါ့လူတွေသွားပြီးပြင်ဆင် နေကြပြီ။ ကျိုက်သုတ်ဘုရားပွဲဘယ်လောက်စည်တည်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်၊ မင်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ငါ့ကံစမ်းမဲအစီအစဉ်ကိုလည်း မင်းသိရတာပေါ့”

ကျိုက်သုတ်စေတီမှာ မော်လမြိုင်မြို့၊ မရမ်းကုန်းရပ်ကွက် တွင်တည်ရှိသည့် သမိုင်းဝင်စေတီဖြစ်သည်။ ပွဲတော်မှာ တန်ဆောင် မုန်းလ အဖိတ်နေ့ညမှာ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ထိဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားဘဝက နှစ်စဉ်မပျက် သွားရောက်ခဲ့

သော ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်သည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးများလည်း လာရောက်ကြသည်။ မုဒုံ၊ ကျိုက်မရော၊ ဘီလူးကျွန်း၊ ဘားအံနှင့် မော်လမြိုင်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘုရားဖူးသူများလာရောက်ကြသဖြင့် စည်ကားလှသည်။ ညဘက်ပွဲဈေးတန်းတစ်လျှောက်တိုးမပေါက်အောင် စည်လှသည်။

“မင်းပြောတဲ့စကား ငါစိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ငါလာခဲ့မယ်။

မင်းဆိုင်ခန်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“မရမ်းကုန်းရပ်ကွက်၊ ရတနာလမ်းထိပ်ကနေရာမှာ၊ မင်းလာပြီး ညဘက်လေ့လာကြည့်ပါ။ လောဘသားတွေအကြောင်း သိရမယ်၊ ဘုရားပွဲလျှောက်လည်ပြီး ငါ့ဆိုင်မှာပဲ အိပ်ကွာ”

“ကောင်းပြီ ငါလာခဲ့မယ်”

ကျိုက်သုတ်ဘုရားပွဲစတင်သည့် အဖိတ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ရတနာလမ်းထိပ်တွင် ထွန်းမြင့်ဆိုင်ခန်းကို အလွယ်တကူတွေ့ရသည်။ ဆိုင်ခန်းမှာနှစ်ခန်းဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းက အဝတ်အထည်ရောင်းသည့်အခန်းနှင့် တစ်ခန်းက ကံစမ်းမဲဖောက်သည့်အခန်းဖြစ်သည်။

“လာသူငယ်ချင်း၊ ကံစမ်းမဲလက်မှတ် ဝိုင်းရောင်းပေးကွာ”

“ရပါတယ်၊ တစ်စောင်ဘယ်လောက်လဲ”

“အရင်က တစ်စောင်တစ်ရာပဲ။ ခုပစ္စည်းတွေက ဈေးတက်တော့ တစ်စောင်နှစ်ရာပါ”

ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးမည့်ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးပစ္စည်းမှာ ရေခဲသေတ္တာအသေး၊ ၂၁ လက်မတီဇွဲတစ်လုံး၊ လျှပ်စစ်ထမင်းပေါင်းအိုး၊ လျှပ်စစ်မီးပူ

မတ်တပ်ပန်ကာ၊ စားပွဲတင်ပန်ကာ၊ ကလေးကစားစရာအရုပ်များ၊
တိုင်ကပ်နာရီအကြီး၊ စားပွဲတင်နာရီ၊ တိုတိုစောင်များ တွေ့ရသည်။
ဆိုင်ခန်းထောင့်တွင် ယောက်ျားစီးစက်ဘီးတစ်စီးကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။ ကျွန်တော်ကံစမ်းမဲလက်မှတ်ဝိုင်းရောင်းနေစဉ် အသံချဲ့စက်
မှ ထွန်းမြင့်အသံကြားလိုက်ရသည်။

“ကံစမ်းမဲလက်မှတ်တစ်စောင်နှစ်ရာတည်းနော်၊ ကံစမ်း
သွားကြပါဦး၊ လှံထမ်းလာတာမြင်ရပေမဲ့ ကံထမ်းလာတာ မမြင်နိုင်
ဘူး၊ ငွေနှစ်ရာတည်းနဲ့ တီဗွီလိုချင်သလား၊ ရေခဲသေတ္တာလိုချင်
သလား၊ စက်ဘီးလိုချင်သလား၊ နှစ်ရာတည်းနော်၊ စောစော
ဝယ်ထားမှ စိတ်ချရမယ်။ လက်မှတ်စောင်ရေကန့်သတ်ထားတယ်၊
တစ်စောင်မှ နှစ်ရာတည်းပါ၊ ကပြနေတဲ့ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့
နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ပြီးချိန်မှာ မဲပေါက်သူကို ကြေညာပြီး ပစ္စည်း
ပေးပါ့မယ်၊ လက်မှတ်မှာ ပေါက်မဲနံပါတ်တွေပါတယ်၊ လက်မှတ်
ကို သေချာသိမ်းထားပါ၊ လက်မှတ်တင်ပြနိုင်မှသာ ပေါက်မဲထုတ်
ပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ လက်မှတ်ဝယ်ရင် နာမည်လေးပြောပြီး ဝယ်
ကြပါ”

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းထွန်းမြင့်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို
ကျွန်တော်သဘောကျမိသည်။ အထက်ပါကြေညာချက်ကို စဉ်ဆက်
မပြတ်ကြေညာပေးသည်။ လက်မှတ်များလည်း စတင်ရောင်းချနေ
သည်။ လက်မှတ်ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းသာ ရောင်းရသည်။
ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲဝင်လာသူတစ်ယောက်က မေးလာသည်။

“ခုပြထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ တကယ်ပဲ မဲဖောက်ပေးမှာလား၊
ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗွီတို့ပါမှ ကံစမ်းမဲလက်မှတ်ဝယ်မယ်”

“စိတ်ချပြီးသာ ဝယ်လိုက်ပါ။ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာပေါက်မဲထဲပါစေရမယ်၊ မဲဖောက်ချိန်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ကြပါ။ ပရိသတ်ရှေ့မှောက်မှာပေါက်မဲပစ္စည်းတွေထုတ်ပေးမှာဖြစ်ပါတယ်”

သူငယ်ချင်းထွန်းမြင့်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံကြေညာရင်း ကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ပြဇာတ်ပြီးဆုံးချိန်ထိ လက်မှတ်စောင်ရေလေးရာကျော်သာ ရောင်းချရသေးသည်။ မိန်းကလေးသုံးဦး ကံစမ်းမဲလက်မှတ်ရောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း လက်မှတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ယူကာ ဝိုင်းဝန်းရောင်းချပေးလိုက်သည်။ လက်မှတ်စောင်ရေလေးရာကျော်သာ ရောင်းချရသေးသဖြင့် ငွေတစ်သိန်းပင် မရသေးပါ။ ထွန်းမြင့်က တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာတို့ ပေါက်မဲထဲထည့်ပေးမည်ဟု ကြေညာထားသည်။ ထိုပစ္စည်းများ ပေါက်မဲထဲပါသွားပါက မုချအနှုံးပေါ်ပေတော့မည်။ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့နှစ်ဇာတ်ကပြနေသည်။ ပထမညဖြစ်၍ အပြိုင်အဆိုင်ဦးစွာ ပွဲထွက်၍ကပြနေကြပြီဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်ပြီး၊ နှစ်ပါးခွင်ပြီး၍ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ပင် ကပြနေပြီဖြစ်သည်။ လက်မှတ်စောင်ရေ ငါးရာကျော်ခန့်သာ ရောင်းချရသည်။ ကံစမ်းမဲဖွင့်ချိန်နီး၍ လက်မှတ်ဝယ်ထားသူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူများဝိုင်းအုံရောက်ရှိလာသည်။

“ကဲကဲ ပရိသတ်များခင်ဗျား.. ခုချိန်ကစပြီး ကံစမ်းပေါက်မဲ ကြေညာပါတော့မယ်၊ ပထမဆုံးထွက်ပေါ်လာတဲ့ လက်မှတ်နံပါတ်ကတော့ (၀၀၄၉) ဖြစ်ပါတယ်၊ နံမည်ကတော့ ကိုလွင်ဦးလို့ ပေးထားပါတယ်၊ ကိုလွင်ဦးရှိပါသလား”

လူအုပ်ကြားမှ လူရွယ်တစ်ဦး တိုးထွက်လာသည်။

“လွင်ဦးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ပေါက်မဲလက်မှတ်လေးပြပါ”

လူရွယ်က လက်မှတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထွန်းမြင့်က လက်မှတ်ကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ကံစမ်းမဲလက်မှတ်နံပါတ် (၀၀၄၉) ကိုလွင်ဦး မဲပေါက်တဲ့ ပစ္စည်းက ယောက်ျားစီးစက်ဘီး ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဝေါကနဲအသံနှင့်အတူ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကိုလွင်ဦး စက်ဘီးလက်ခံရယူဖို့ စင်မြင့်ပေါ်ကြွပါခင်ဗျာ”

လူရွယ်က ဆိုင်ခန်းဘေးကပ်လျက် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ပေအမြင့်ခန့်ရှိ စင်မြင့်ပေါ်တက်လာသည်။ ထွန်းမြင့်က စက်ဘီးကို ထွန်းယူလာပြီး ကိုလွင်ဦးဆိုသူကို ပေးအပ်လိုက်သည်။

“လက်ခုပ်တီးအားပေးကြပါ ခင်ဗျား”

ပရိသတ်ထံမှ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာသည်။

“ကိုလွင်ဦး ဘာပြောချင်ပါသလဲ တစ်ခုခုပြောပါလား”

“ငွေနှစ်ရာနဲ့ စက်ဘီးတစ်စီးရတာ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်လိုပဲ စက်ဘီးရချင်ရင် ကံစမ်းရင် ကံစမ်းကြပါ။ မနက်ဖြန်ညလဲ လာပြီး ကံစမ်းပါဦးမယ်”

ထိုသူက လူအုပ်ကြားမှ ဖြတ်ကာ စက်ဘီးကို တွန်းပြီး ထွက်သွားသည်။ အသံချဲ့စက်မှ ထွန်းမြင့်အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒုတိယ ကံထူးသူကတော့ လက်မှတ်နံပါတ် (၁၀၁၅) ဖြစ်ပါတယ်၊ ပေးထားတဲ့ နာမည်က မသိန်းသိန်းလှ ဖြစ်ပါတယ်။

မသိန်းသိန်းလှက လိပ်စာတောင် ရေးထားသေးတယ်။ အမှတ် (၃၃/က) ရတနာလမ်းတဲ့၊ ဒီလမ်းထဲကပဲ ဖြစ်မယ်။ မသိန်းသိန်းလှ စင်မြင့်ပေါ် ကြွပါခင်ဗျား”

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မသိန်းသိန်းလှဆိုသူ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

“မသိန်းသိန်းလှ ကံစမ်းမဲပေါက်တဲ့ ပစ္စည်းကတော့ လျှပ်စစ် ထမင်းပေါင်းအိုးဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ထွန်းမြင့်က ထမင်းပေါင်းအိုးကို ပက်ကင်ဗူးထဲထည့်ပြီး မသိန်းသိန်းလှကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် ဆုမဲများ ကြေညာပြီး ပစ္စည်းပေးခဲ့သည်။ နောက်ထပ်နှစ်ဦးကို လျှပ်စစ်မီးပူနှင့် တိုင်ကပ် နာရီများ ပေးခဲ့သည်။

“အခု ကြေညာမယ့် ပေါက်မဲကတော့ ဒီညအတွက် တန်ဖိုး အကြီးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ပေါက်မဲဖြစ်ပါတယ်။ ပေါက်မဲကတော့ ၂ လက်မရောင်စုံရုပ်မြင်သံကြားပြစက် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ပရိတ်သတ်ထံမှ တသောသော၊ တဝေါဝေါအသံများနှင့် အတူ လက်ခုပ်သံများ ရှည်လျားစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် အသံများ တိတ်သွားပြီး မဲပေါက်သူကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြ သည်။ ကြေညာသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် ထွန်းမြင့်အသံ က အသံချဲ့စက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“၂၁ လက်မရောင်စုံတီဗွီကံထူးသူကတော့ လက်မှတ်နံပါတ် ၁၁၀၅ ဖြစ်ပါတယ်။ ပေးထားတဲ့အမည်က ဦးကျင်လှိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကျင်လှိုင်ရှိပါသလား ခင်ဗျား၊ ရှိရင် ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့ပါ”

ရိုပါတယ်ဟုဆိုကာ ဦးကျင်လှိုင်ဆိုသူ ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“ဦးကျင်လှိုင် ကံစမ်းလက်မှတ်လေးပြပါ ခင်ဗျား”

“ရိုပါတယ်၊ ဒီမှာ”

“လက်မှတ်နံပါတ် ၁၁၀၅ မှန်ပါတယ်၊ ကဲကဲ တီဗွီကို သယ်ခဲ့ကြပါ”

တီဗွီကို လက်မှတ်ရောင်းသူ အမျိုးသမီးသုံးဦး သယ်ယူလာသည်။ ထို့နောက် ဦးကျင်လှိုင်ထံ ပေးအပ်လိုက်သည်။ ထွန်းမြင့်က စကားပြောခွက်ကို ဦးကျင်လှိုင်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငွေနှစ်ရာနဲ့ တီဗွီတစ်လုံးရတာ အရမ်းကို ဝမ်းသာရပါတယ်။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ပြောထားတဲ့ ကတိစကား အတိုင်း တီဗွီကို မဲဖောက်ပေးတဲ့ ဒီဆိုင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကြံအဖန်မဟုတ်ဘဲ အမှန်အကန်ပေးတဲ့အတွက် လာပြီး ကံစမ်းကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

မကြာမီ အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ တီဗွီကို ပက်ကင်ဗူးထဲ ပြန်ထည့်ကာ ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဦးကျင်လှိုင်ဆိုသူ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားထွက်သွားသည်။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပရိတ်သတ်များ တွေ့ကြတဲ့အတိုင်း တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေ ပေါက်မဲထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ လာမယ့်ညလဲ လာပြီး ကံစမ်းကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ထွန်းမြင့်စကားအဆုံး ပရိတ်သတ်ထံမှ စကားသံများ လွင့်ပျံထွက်လာသည်။

“ဒီဆိုင်က တကယ်ပေးတာပဲ”

“ညကျမှ တစ်ထောင်ဖိုးလောက် ကံစမ်းလိုက်မယ်”

“ပေါင်းအိုးလောက် ပေါက်ရင်ပဲ မဆိုးဘူး”

“နှစ်ရာတော့ တန်ပါတယ်ကွာ”

ထွန်းမြင့်တို့ ဆိုင်ရှေ့မှ လူစု တဖြည်းဖြည်း ကွဲသွားသည်။ အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောင်ပေါ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ပွဲမှလည်း နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ပြီး၍ ကြည့်သူများ ထပြန်လာကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင်လည်း လူများရှင်းသလောက် ဖြစ်သွားပြီး သိချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ထွန်းမြင့်ကို မေးလိုက်သည်။

“ညက လက်မှတ်ရောင်းရတာ ငါးရာကျော်လောက်ပဲ ရှိတာ၊ တစ်စောင် နှစ်ရာနဲ့တွက်ရင် ငွေတစ်သိန်းကျော်ပဲ ရမယ်။ မင်းပေးလိုက်တဲ့ တီဗွီတစ်လုံးနဲ့တင် ရှုံးနေပြီး မင်းတော်တော် ရှုံးမယ်ထင်တယ်၊ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ဒါတွေ ဒီမှာ မပြောနဲ့၊ အိမ်ကျမှ ငါပြောပြမယ် အလုပ်သမားတွေ ရှိတယ်၊ လာ အိမ်ပြန်ပြီး နားကြစို့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွန်းမြင့်နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ထွန်းမြင့်က လက်ဖက်ရည် မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ဧည့်ခန်းကို ကျွန်တော် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် တီဗွီတစ်လုံး တွေ့လိုက်ရသည်။ ညက ကံစမ်းမဲဖောက်၍ ပေးလိုက်သော စက်ဘီးနှင့် အရောင်အတူတူပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီစက်ဘီးက ညတုန်းက မဲဖောက်လို့ ပေးလိုက်တဲ့ စက်ဘီးနဲ့ အရောင်တူနေပါလား၊ ပုံးထဲက တီဗွီရော . . .”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်ရပါ။ ထွန်းမြင့်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေ ပြောချင်လို့ မင်းကို ငါ့အိမ်တန်းခေါ်လာတာ၊ ဒီလို သူငယ်ချင်းရဲ့ ညက ကံစမ်းမဲလက်မှတ် ငါးရာကျော်ကျော်ပဲ ရောင်းရတာ၊ ငွေတစ်သိန်းကျော်ရုံလေးပဲ ရတာ၊ ပထမဆုံးညမှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လေ့ရှိတာ၊ ရေခဲသေတ္တာနဲ့ တီဗွီတစ်ခုခုပေါက်မဲထဲပါ ကြောင်း ပြရမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် တီဗွီကို ပေါက်မဲထဲ ထည့်ဖောက် ပေးလိုက်ရတာ”

“အဲဒီ တီဗွီက ခု မင်းအိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်နေတဲ့ တီဗွီပဲ မဟုတ်လား”

“တီဗွီတင် ဘယ်ကမလဲ ခုတွေ့တဲ့ စက်ဘီးလဲ ညက မဲဖောက်ပေးလိုက်တဲ့ စက်ဘီးပဲလေ”

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ တီဗွီတက်ယူတုန်းက သူပြောတဲ့ စကားကြောင့် ငါ စိတ်ဝင်စားပြီး ကြည့်လို့ သူ့ရုပ်ကို ငါ မှတ်မိနေ တာ၊ ငါ တွေ့ဖူးတဲ့ သူဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ ဦးကျင်လှိုင်က ဘယ်သူ လဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟို မျက်စောင်းထိုးအိမ်က ဦးကျင်လှိုင်က၊ စက်ဘီးနဲ့ တီဗွီက ငါ အကြံအဖန် လုပ်ထားတာ၊ ကိုယ့်အတွင်းလူ ကို မဲဖောက်ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီလို မလုပ်ရင် ခုနေတဲ့ အိမ်ထောင် ပြုတ်သွားမယ်၊ အဲဒီလို အကြံဉာဏ်ကောင်းလို့ ဒီအိမ်ဆောက်ပြီး ဒီလိုနေနိုင်တာ၊ ပြီးတော့ ညက ဆိုင်မှာ အမေးခံရတယ်လေ၊ တီဗွီ တို့ ရေခဲသေတ္တာတို့ မဲဖောက်တဲ့အထဲ ပါမှာလားတဲ့၊ သူတို့ရှေ့မှာ တီဗွီကို မဲဖောက်ပေးလိုက်ပြီလေ”

“ဒါနဲ့ ပေါင်းအိုးတဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူတို့ကရော”

“တီဗွီနဲ့ စက်ဘီးသာ အကြံအမန် လုပ်ထားတာ၊ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက တကယ်ပေါက်တဲ့သူကို ပေးလိုက်တာ၊ ကျုပ်ဆီ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ”

“ဒါဆို ညက မင်းအတွက် မကျန်ဘူးပေါ့”

“ပထမညက ဒီလိုပါပဲ၊ နောက်နှစ်ည ကျန်သေးတယ်၊ တီဗွီ ပေးလိုက်တဲ့ သတင်းက ခုလောက်ဆို ပျံ့နေလောက်ပြီ၊ ညနေ မင်းလိုက်ခဲ့ပါဦး၊ လောဘသားတွေအကြောင်း ပိုသိရမယ်၊ ညက မင်းအိပ်တာ မတွေ့မိဘူး၊ ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်ဦး”

ညက ထွန်းမြင့် စီစဉ်သည့် ကံစမ်းမဲကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နေမုန်းတိမ်းစအချိန်မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာ မှ နိုးလာသည်။ ရေမိုးချိုးပြီး ထွန်းမြင့်အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်း လိုက်မယ်မဟုတ်လား၊ လာသွားစို့၊ ညနေစာ ငါ ကျွေးမယ်”

ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် မြို့ထဲရောက်ပြီး ညနေစာစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မရမ်းကုန်းရပ်ကွက် ကျိုက်သုတ်ဘုရားပွဲဈေးသို့ ရောက်ချိန်တွင် လူများ စည်ကားစ ပြနေပြီဖြစ်သည်။ ကျိုက်သုတ်ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တက်ပြီး ဘုရားဖူးလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ဆိုင်ခန်းရှိရာ ရတနာလမ်းဘက်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရောက်ချိန်တွင် ယမန်နေ့က တီဗွီ၊ စက်ဘီးနှင့် ကံစမ်းမဲပေါက်သူများအမည်ကို ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကြော်ငြာထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကံစမ်းမဲလက်မှတ်များလည်း စတင်ရောင်းချနေရ

ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပေါ်တွင် စက်ဘီး၊ တီဗွီအပြည့်အစုံ တွေ့ရသည်။ တီဗွီကလည်း မနေ့ညက ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ပေ။ စက်ဘီးလည်း အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ထွန်းမြင့်၏ အသေးစိတ် ဟာကွက်မရှိ စီစဉ်တတ်ပုံကို ကျွန်တော် ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ ထွန်းမြင့်က စကားပြောခွက်ကိုင်ကာ မနေ့ညကအတိုင်း အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကံစမ်းမဲလက်မှတ်ရောင်းပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်၍ ကူညီရောင်းပေးလိုက်သည်။ ပြဇာတ်ပြီးမီအချိန်ခန့် မှာပင် လက်မှတ်တစ်ထောင်နီးပါး ရောင်းချခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီည လက်မှတ်စောင်ရေ အရောင်းတက်လာလို့ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာအားလုံး မဲထည့်ဖောက်ပေးပါမယ်၊ ကံစမ်းမဲလက်မှတ်တစ်စောင်မှ နှစ်ရာတည်းပါ။ ငါးစောင်မှ တစ်ထောင်တည်းကျတာပါ။ အရုဏ်မတက်မီ ပေါက်မဲကြေညာပေးပါမယ်၊ မနေ့ညက တီဗွီတို့ စက်ဘီးတို့ ရသွားကြတာ အားလုံးလက်တွေ့မြင်ကြပြီးပါပြီ၊ ပွဲတော်ကအပြန် တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အောက်စက်တစ်ပါးတည်း သယ်သွားနိုင်အောင် ကံစမ်းမဲလက်မှတ် ကြိုတင်ဝယ်ထားကြနော်”

မနေ့ညကထက် ကံစမ်းမဲလက်မှတ် ပို၍ ရောင်းရသည်။ မဲမဖောက်မီ စာရင်းချုပ်လိုက်စဉ် လက်မှတ်စောင်ရေ နှစ်ထောင်နီးပါး ရောင်းလိုက်ရသည်။ ထွန်းမြင့်ပြောခဲ့သော လောဘသားများ အကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သလို ရှိလာသည်။ အရုဏ်တက် မဲဖောက်ချိန်တွင် ပရိတ်သတ်များ စုပြုံတိုးဝှေ့နေကြသည်။ ထမင်းပေါင်းအိုး၊ စတီးထမင်းချိုင့်ကအစ ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗွီ၊ ဒီဗွီဒီပြစက်တို့အားလုံး ပေါက်မဲထဲ ပါသွားသည်။ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပေါက်မဲတက်ယူနေကြသည်။ ထွန်းမြင့်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ ထွန်းမြင့်က ကျွန်တော်ကို သူ့လက်မထောင်ပြရင်း ပြုံးပြသည်။ လောဘသားတွေ တွေ့တယ်မဟုတ်လားဟု ပြောနေ သယောင်ပင်။ ကိစ္စအားလုံးပြီးစီး၍ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက် ချိန်သည် နံနက် ခုနစ်နာရီကျော်ခွဲပြီ ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်း အိမ်လိုက်ခဲ့ဦး၊ ငါ မင်းကို ပြစရာရှိတယ်၊ အိမ်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ထွန်းမြင့်အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အရုဏ်မတက်မီက ပွဲဈေးထဲ ကံစမ်းမဲပစ္စည်း အဖြစ် ပေးလိုက်သော တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ စက်ဘီးတို့ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“မင်း ငါ့ကို ပြစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဒီပစ္စည်းတွေ ပြဖို့မဟုတ် လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ကျန်တဲ့ တန်ဖိုးသိပ်မကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ပေါက်မဲထည့်ပြီး အမှန်ပေးခဲ့တာ၊ ဒီတန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေကိုတော့ ကိုယ့်အတွင်းလူကို အလံရှူးလုပ်ပြီး ပေးရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ညနဲ့တစ်ည ပစ္စည်းမတူ လူမထင်ဖို့တော့ သတိထားရမယ်။ ကိုယ်ညာတာ ပရိတ်သတ် မရိပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီည နောက် ဆုံးညပဲ ကံစမ်းမဲလက်မှတ် ပိုရောင်းရမယ်၊ မင်း လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ကဲ ကဲ ငါ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“နေဦးလေ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တော့ သောက်သွားဦး ကွာ”

“မသောက်တော့ပါဘူး”

သူငယ်ချင်းတိုက်မည့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကိုပင် ကျွန်တော် မသောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထွန်းမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာ ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း စီးပွားရှာပုံကို ဘဝင်မကျလှသော်လည်း ကျွန်တော် မတားဖြစ်ခဲ့ပါ။ မတားသာခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်ညီမများနှင့် နောက်ထပ်သုံးရက်သာ နေထိုင် လည်ပတ်ခဲ့ရသည်။ ခွင့်ရက်စေ့၍ ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အပြန် ခရီးရထားပေါ်ဝယ် ပွဲဈေးများတွင် ကံစမ်းမဲလက်မှတ်ရောင်းပြီး စီးပွားဖြစ်နေသည့် ငယ်သူငယ်ချင်း ထွန်းမြင့်အကြောင်းများ ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ လောဘသားများရှိနေသရွေ့ ထွန်းမြင့် လို လူမျိုးရှိနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ လောဘကြောင့် အလိမ် အညာခံနေရသည်ကိုပင် သတိထားစဉ်းစားမိကြမည် မထင်ပါ။ နောက်သုံးလေးနှစ်အတွင်း မော်လမြိုင်တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ထွန်းမြင့် နောက်ထပ်တိုက်သစ်တစ်လုံး ထပ်မံ ပိုင်ဆိုင်နေလောက်ပြီ ထင်ရသည်။ ။

“တပည့်မလေးပေးသည့် ဝေခနာ”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအတူတူစီးလာသော ဘတ်စ်ကား ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်အရောက်တွင် ခရီးသည်များ စုပြုံတိုးဝှေ့တက်လာကြသည်။ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်၍ လူကျပ်လှသည်။ ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှ သာကေတဘက်သို့ ကားပြန်အထွက်တွင် နံဘေးမှ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မသိမသာ လက်ကုတ်၍ ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို ကြည့်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ထိုင်ခုံရ၍ ထိုင်လျက်သား စီးလာကြသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ အမျိုးသမီးက ထိုင်ခုံမရဘဲ အမိုးပေါ်မှ လက်ကိုင်တန်းကိုကိုင်ကာ မတ်တပ်ရပ်စီးလာသည်။ ခေတ်ပေါ် ဂျင်းဘောင်းဘီတိုတိုကို ခါးပေါ်တင်ရုံ ဝတ်ထားသည်။ သူမဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီမှာ အောက်သို့ လျှောကျနေပြီး ခါးပေါ်တင်ရုံသာ ရှိနေသည်။ သူမ ချက်ပင်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ပုံစံ ဖြစ်နေ

သည်။ သူမဆီးစပ်အထိ ဘောင်းဘီက လျှောကျနေသည်။ အပေါ်လက်တန်းကို ကိုင်ထားရသဖြင့် ဝတ်ထားသော လည်ဟိုက်အင်္ကျီတိုနဲ့နံ့က အပေါ်သို့ ထောင်နေ၍ သူမ ချက်တိုင်ပေါ်နေခြင်းဖြစ် သည်။ သူမ သတိထားမဟန် မတူပါ။ သူမအင်္ကျီမှာလည်း လည်ပင်းနေရာလိုသည်ထက် ပိုဟိုက်နေသဖြင့် အတွင်းခံအင်္ကျီကို ပင် တွေ့နေရသည်။

သူမ ခါးကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိမည်ထင်ရသည်။ ဆံပင်ပုံစံက ကိုရိုးယားမင်းသမီး အိမိုဆံပင်ပုံစံမျိုး ညှပ်ထားသည်။ နီညိုရောင်ဆေးဆိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သတိထားကြည့်လိုက်မှ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသော မျက်နှာဖြစ်နေသည်။ လူကြီးပီပီ မျက်နှာလွဲ၍ သူမပုံရိပ်ကို တွေးနေမိသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဖူးသော မျက်နှာဖြစ်၍ ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ သို့သော် တွေး၍ မရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တိုးစီးလာသော ရန်ကုန်-သန်လျင်ဘတ်စ်ကား၊ သာကေတဘက်ဆင်းရန် ဗန္ဓုလတံတားပေါ် ရောက်လာသည်။ ဗန္ဓုလတံတားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ယမုံနာလမ်းမကြီးအတိုင်း ရှုခင်းသာဘက်သို့ ခရီးဆက်လာသည်။ မာန်ပြေမှတ်တိုင်အရောက်တွင် သူမက လူလွတ်ရာဘက်သို့ ကပျာကယာ အတင်းတိုးဝှေ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ထိုစဉ် ကားစပယ်ယာထံမှ အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျောင်းရှေ့၊ မီးသွေးဆိုင်၊ ငါးကွေ့မှတ်တိုင်ပါလား၊ မှတ်တိုင်ပါရင် ကြိုပြောပါ”

ငါးကွေ့ပါတယ်ဟု သူမ ပြောသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ တံခါးပေါက်ဘက်သို့ သူမအသွားတွင် ကျွန်တော် သူမ

နောက်ကျကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမဝတ်ထားသော တီရှပ် တိုနဲ့နံ့က ခါးပေါ်နေသည်ကို မဖွဲ့ထားနိုင်ပါ။ ဘောင်းဘီကလည်း အောက်ဘက်သို့ လျှောကျနေသဖြင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီအပေါ်စ ကိုပင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါပြတာ မင်းမြင်တယ် မဟုတ် လား။”

“သူ့ခါးကို မြင်ရုံမကဘူး၊ အဲဒီမိန်းကလေး မျက်နှာကို ငါ မြင်ဖူးခဲ့တာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဖူးတဲ့ မျက်နှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တွေးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“မင်ကလဲ ဒီလောက်မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျက်ယွင်းနေပြီလား၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ငယ်ငယ်က မင်း စာပြပေးခဲ့တဲ့ လှလှကြည် လေး ကိုတင်တင်း၊ မအေးကြည်တို့ သမီးလေ”

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်း ပြောမှ အမှတ်ရတော့တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ မြင်ဖူးတဲ့ မျက်နှာမို့ ကြည့်မိခဲ့တာ၊ လှလှကြည် မှန်း ထင်ကို မထင်ခဲ့ဘူး”

“မဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေ ခုလို ပုံစံမျိုးဝတ် တာ ရိုးနေပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါက လှလှကြည်နဲ့ နီးနီး ကပ်ကပ်နေခဲ့တာ၊ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ တာပေါ့၊ ဒီလောက် လုံခြုံမှုမရှိတဲ့ အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်လိမ့်မယ် လို့ လုံးဝမထင်မိခဲ့ဘူး”

“ဘာလို့ မထင်ခဲ့တာလဲ။ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း ငါလည်း သိတာပဲ။ နောက်တော့မင်းကို ပြောပြမယ်။ ခုတော့ သူငယ်ငယ်က မင်းသိခဲ့တဲ့ပုံစံ ငါ့ကို အရင်ပြောပြဦးကွာ”

“သူ့အဖေ ကိုတင်ဝင်းနဲ့ ငါနဲ့က ဌာနတစ်ခုတည်းမှာအတူတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတယ်။ ဌာနကပေးတဲ့ လိုင်းခန်းမှာ အခန်းချင်း ကပ်ရက်နေခဲ့ကြတာ။ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်မလေး ရှစ်တန်းပဲ ရှိသေးတာ။ သင်္ချာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ငါက စာပြပေးခဲ့ရတာ။ အဲဒီတုန်းကတော့. . .”

လှလှကြည်အတိတ်ကအကြောင်းကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအား စိကာပတ်ကုံး ပြောလိုက်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်၊ ကျွန်တော့် ခြေရင်းခန်းကိုတင်ဝင်းတို့ မိသားစုစကားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီအင်္ကျီ သမီး မဝတ်ရဲဘူး အမေ၊ လည်ပင်းက သိပ်ပြီး ဟိုက်နေတာပဲ”

“လာမယ့်နှစ် ကိုးတန်းတက်တော့မယ့်သူက ဒီအင်္ကျီမဝတ်ရဲဘူးလား၊ သမီးက ခေတ်မမီလိုက်တာ”

“ခေတ်မီတာ မမီတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး မေမေရယ်၊ လည်ပင်းနေရာ သိပ်ဟိုက်နေလို့ သမီး မဝတ်ရဲတာပါ”

“ခက်တော့တာပဲ၊ သွားရမှာမို့ သမီးကို ဒီအင်္ကျီဝတ်ခိုင်းရတာ၊ ပြီးတော့ ဒီအင်္ကျီနဲ့လိုက်မယ့်စကတ်ထဘီလဲ ထုတ်ပေးထားတယ်။ မေမေပေးတဲ့အင်္ကျီနဲ့စကတ်ထဘီကိုပဲဝတ်ပါ သမီးရယ်”

“ဒီအင်္ကျီဝတ်ပြီး သမီးမှန်ထဲကြည့်ပြီးပြီ၊ သမီးမဝတ်ရဲဘူး မေမေ၊ အင်္ကျီတော့လဲပြီးဝတ်ပါရစေ မေမေရယ်နော်”

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုလဲ သမီးသဘောပဲ၊ ကြိုက်တဲ့အင်္ကျီသာဝတ် ပေတော့၊ ကဲပါ မေမေပဲရွေးပေးပါမယ်၊ ရော့ ဒီအင်္ကျီကိုပဲဝတ်တော့”

“ဒီအင်္ကျီတော့ သမီးဝတ်ရဲပါတယ်”

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုလဲ စကတ်ထဘီဝတ်လိုက်ဦး၊ စကတ်ထဘီက အသစ်ချုပ်ထားတာ”

“ဟာ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ မေမေ့စကတ်ထဘီက ဒီလောက် ကျပ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဘေးဘက်မှာလည်း ခွဲထားသေးတယ်၊ ဒီ လောက်ကျပ်နေရင် သမီး မဝတ်ချင်ဘူး မေမေ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ မဝတ်ရဲဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“သိပ်ကျပ်နေတော့ တင်သားတွေက ပိုပြီး ပေါ်နေတာပေါ့”

“သမီးက တင်သားပြည့်သူပဲ၊ မိန်းကလေးက တင်သားရှိမှ လှတာ၊ ယောက်ျားမှာ ရင်၊ မိန်းမမှာ တင်လို့ဆို စကားရှိတယ်၊ တင်သားပေါ်တော့ သမီးအလှလည်း ပေါ်တာပေါ့ သမီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ တင်သားတွေ တင်းတင်းရင်းရင်း ပုံပေါ် နေရုံမကဘူး မေမေ့စကတ်ထဘီက အသားပျော့တော့ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီပုံလည် ပေါ်နေတာ၊ လမ်းသွားရင် ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြည့်ကြတော့ သမီး ရှက်တယ်။ ဒီစကတ်ထဘီလည်း သမီး မဝတ်ပါရစေနဲ့ မေမေရယ်”

“မလိုချင်ဘူး၊ သိပ်ပြီး ချေးထူတာပဲ၊ အင်္ကျီလည်ပင်းဟိုက် တာ မဝတ်ရဲဘူးဆိုလို့လည်း ဝတ်ပြီးပြီ၊ ခုတစ်ခါ စကတ်ထဘီကျပ် လို့ မဝတ်ချင်ပြန်ဘူးဆိုတော့”

“သမီးမှ မဝတ်ရဲတာ မေမေရယ်”

တစ်ဘက်ခန်းမှ ကြားနေရသော အသံများကြောင့် ကျွန်တော် မနေသာတော့ပါ။ ကိုတင်ဝင်းတို့ အခန်းဘက်သို့ ကူးသွားလိုက်သည်။

“မအေးကြည်ရယ်၊ ကလေးမဝတ်ရဲတာ ဘာလို့ ဇွတ်အတင်း ဝတ်ခိုင်းနေရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုစိုးအောင်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သွားမှာမို့ တစ်ခါတလေ ဝတ်ခိုင်းမိတာပါ။ အောက်ထပ်က သူ့အဖော်တွေ လည်း မင်္ဂလာဆောင်သွားကြမှာ၊ သူ့အဖော်တွေလည်း စကတ်ထဘီ တွေပဲ ဝတ်ကြတာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ စကတ်ထဘီဝတ်မှ လှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် တပည့်မက လှပြီးသားပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ သမီးရေ အောက်ထပ်မှာ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေလောက်ပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ ဦး၊ နို့မဟုတ်ရင် မေမေနဲ့ မလွယ်ဘူး၊ စကတ်ထဘီပဲ အတင်းဝတ်ခိုင်းနေတာ ဦး၊ ဝိုင်းပြောပေးလို့ မေမေ လက်လျှော့သွားတာ”

လှလှကြည်က သူ့ကြိုက်သော အဝတ်ကို ဝတ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်သွားရန် ထွက်သွားသည်။ လှလှကြည် ထွက်သွားပြီးမှ မအေးကြည်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မအေးကြည် သမီးက အဝတ်အစားဝတ်တာ ခေတ်မဆန်ဘူး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ပဲ ဝတ်တတ်တာ၊ အခု သူဝတ်ထားတဲ့ ချိတ်ထဘီလည်း မင်္ဂလာဆောင်ပွဲမျိုးနဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကြည့်လို့လှသားပဲလေ”

“ကဲပါ ကိုယ်တပည့်ဘက်ပဲ လိုက်ပြောမနေပါနဲ့၊ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ ဝတ်ဖို့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်မ ချုပ်ပေးထားခဲ့တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆင်တူဝတ်နိုင်အောင်လို့ ပါ”

“လှလှကြည် အဝတ်အစားအသစ်အဆန်း မမက်တာ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလမ်းထဲမှာ ကုန်ကြွေးရှိတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ဆို ပြီး လူတိုင်းက ချီးမွမ်းနေကြတာ၊ စိတ်ဓာတ်မှန်နေတဲ့ ကလေးကို လမ်းကြောင်းမမှားစေချင်ပါနဲ့ဗျာ”

“အင်း ကိုစိုးအောင် ပြောတာလဲ ဟုတ်သလိုပဲ”

“ဟုတ်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကို ဟုတ်တာ၊ သူ့နောက်ကွယ် မှာမို့ ပြောတာ၊ ဒီလို စိတ်ထားလေးရှိနေတာ ချီးမွမ်းရမှာ၊ လှလှကြည် က လှပြီးသားပါ”

“မအေတူ သမီးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

ကျွန်တော် လေ့လာ၍ သိရသမျှ လှလှကြည်လေးမှာ အရှက် အကြောက်ကြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်မိန်းကလေးများသို့ ကိုယ်ကျပ်စကတ်ထဘီ ဝတ်လေ့မရှိပါ။ လက်ပြတ်ဂျိုင်းပေါ်အင်္ကျီ၊ လည်ဟိုက်အင်္ကျီများ ဝတ်သည်ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။ မခင်ဖြစ်သူ မအေးကြည်က သမီးကို ခေတ်မီစွာ ဝတ်စေချင်သည်။ အခြား မိန်းကလေးများနည်းတူ ခေတ်ပေါ်တီရှပ်တိုတိုအင်္ကျီ၊ ကိုယ်ကျပ် စကတ်ထဘီများ၊ သမီးကို ဝတ်စေချင်သည်။ သမီးကို လှစေချင် သည်။ သို့သော် လှလှကြည်က မိခင်စိတ်ထားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ မိခင်ဝတ်စေချင်သော အင်္ကျီထဘီများကို သူမကြိုက်

ပါ။ ရှည်လျားနက်မှောင်နေသော သူ့ဆံပင်ကိုလည်း အမြတ်တနိုး ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဘာသာတရားလည်း ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်ပြီး ဝါတွင်း ကာလ ရပ်ကွက်ရှိ ဝတ်ရွတ်အသင်းနှင့်အတူ လိုက်၍ ဝတ်ရွတ် သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဥပုသ်ရက်များတွင် လှလှကြည်ကို ယောဂီရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် တွေ့ရတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လှလှကြည် ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်လာသည်။ ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်ကျောင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့ သည်။ ဘာသာစုံကျူရှင် မတက်နိုင်၍ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာ ဘာသာကိုသာ ကျူရှင်ယူသည်ဟု သိရသည်။ သည်ကြားထဲ မရှင်း မလင်းသည့်အချက်များပေါ်လာက ကျွန်တော့်ကို လာမေးတတ် သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ သင်ကြားပြသပေး ရသည်။ သူကလည်း လိုလိုလားလား စာကို ကြိုးစားကျက်မှတ်သင် ယူသည်။ စာမေးပွဲ နီးကပ်လာ၍ ညဉ့်နက်သည်အထိ စာကျက်နေ သည့်အသံ ကြားနေရသည်။ စာမေးပွဲကြီးတွင်လည်း ကောင်းမွန် စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုပြီးစီးသွား ပြီဖြစ်၍ စာမေးရန်အကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် လှလှကြည် ကျွန်တော့် အိမ်သို့ ရောက်မလာတော့ပါ။ လှလှကြည်အောက်က မောင်ငယ် နှစ်ယောက်လည်း စာမေးပွဲအောင်ကြသည်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်သောနေ့တွင် လှလှကြည် ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မုန့်ထုပ်နှစ်ထုပ် ပါလာသည်။

“သမီး ဆယ်တန်းအောင်လို့ ဦးကို လာကန်တော့တာ”

“ဟုတ်လား ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်၊ ဂုဏ်ထူးတွေရော ပါသေးလား”

“ဂုဏ်ထူးမပါဘူး၊ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာကိုပဲ သမီး ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ပြောပြောဆိုဆို လှလှကြည်က ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ကန်တော့သည်”

“သမီး နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာ ဦးရဲ့ ကျေးဇူးလဲ ပါပါတယ်”

“သမီးကိုယ်တိုင် ကြိုးစားလို့ အောင်တာပါ၊ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပေါ့၊ သမီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“သမီးအောက်မှာ မောင်လေးနှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ သူတို့အတွက်လည်း ကျောင်းစရိတ် ရှိသေးတယ်၊ သူတို့အတွက်လည်း ကျောင်းစရိတ် ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေ မေမေတို့ကို အားနာတယ်။ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး အဝေးသင်ပဲ တက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

“မိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါဦးကွယ်။

ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့ပြီး လှလှကြည် ပြန်သွားသည်။ သူမ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုတ်၍ ချီးမွမ်းနေမိသည်။ မိဘမောင်နှမအပေါ် လွန်စွာသိတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒီမိန်းကလေး တစ်နေ့တွင် ကြီးပွားတိုးတက်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိသည်။

လေဘာကတ်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ ထောက်ခံချက်များ ပြုလုပ်ခြင်းစသည့် အလုပ်လျှောက်လွှာကိစ္စများဖြင့် လှလှကြည် တစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေကြောင်း သိရသည်။ သတင်းစာ၊ စာစောင်များတွင် အလုပ်လျှောက်လွှာကြော်ငြာတွေ့လျှင် အပြေးအလွှား သွားရောက်လျှောက်လွှာတင်တော့သည်။ နောက်တစ်လ ခန့်အကြာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အရောင်းစာရေး အလုပ်ရရှိကြောင်း သိရသည်။

“ဒါ ကုမ္ပဏီဝတ်စုံတဲ့ ကြည့်ပါဦး မေမေ”

“သမီးနဲ့ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ဒီလိုဝတ်စုံမျိုး ဝတ်ရမယ်မှန်းသိရင် ဒီအလုပ် သမီး မလုပ် တော့ပါဘူး၊ လက်မှတ်ထိုး ဝန်ခံကတိတွေလုပ်ပြီးမှ သိရတာ၊ သမီး က စကတ်မှ မဝတ်ချင်တာ”

“သူ့ဆန်စားရဲမှ ဆိုသလိုပေါ့ ငါ့သမီးက လှပြီးသားပါ ခုမှ ခေတ်မီသွားတော့တယ်။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ဒီ ဝတ်စုံ သမီးနဲ့ လိုက်ပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်ပါ သမီးရယ်၊ မေမေတော့ သဘောကျတယ်”

“မေမေက သဘောကျနေ၊ သမီးကတော့ ဒီစကတ်တိုတိုဝတ် ပြီး ကားဂိတ် ဘယ်လိုသွားရမယ် မသိဘူး”

“စကားရှည်မနေနဲ့တော့ အမေက ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ် လို့ ပြောနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ကလန်ကဆန် ပြောနေရတာလဲ ကဲကဲ အလုပ်သွားမှာသာ သွားတော့၊ အမေနှင့် သမီး စကားသံများကြား ရပြီး လှလှကြည် ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ အပေါ်အင်္ကျီလက်ပြတ်ခရမ်းရောင်၊ အောက်က ခေတ်ပေါ် ထမီစကတ်ဒူးဖုံးရုံအင်္ကျီနှင့် အရောင်တူဝမ်းဆက်ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့် အလုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လှလှကြည်က ဤအဝတ်အစားမျိုး မဝတ်ချင်မှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ မိခင်၏ စကားကို မဖယ်ရှားလို၍သာ ကြိုတင်မှိတ်သည်းခံ ပြီး ဝတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အလုပ်သွားချိန်တွင် လှလှကြည် ယမန်နေ့က ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိကြောင်း သတိထားမိ လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လှမ်းမေးကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး အလုပ်သွားတော့မလား”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

“မနေ့က ကုမ္ပဏီဝတ်စုံဝတ်တာလဲ မတွေ့ရပါလား”

“ဖယ်ရီ မလာသေးဘူး ဦးရဲ့၊ စကတ်ထဘီကျပ်ကျပ် တိုနဲ့နဲ့နဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးရတာ မလွယ်ဘူး ဦးရဲ့၊ ကုမ္ပဏီကျမှပဲလည်း ဝတ်တော့မယ်”

ဪ ဟုတ်လား၊ ကဲကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ပထမတစ်ပတ်ခန့်တွင် လှလှကြည် အလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန် ကုမ္ပဏီဝတ်စုံ မဝတ်ခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်း ကုမ္ပဏီမှ ဖယ်ရီကား လာကြိုသည်။ ဖယ်ရီကားကို သတ်မှတ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားမှ စီးခွင့်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ဖယ်ရီကား လာကြိုသည့်နေ့မှစ၍ လှလှကြည် ကုမ္ပဏီဝတ်စုံဖြင့်သာ အလုပ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လည်ပင်းတွင်လည်း ဝန်ထမ်းကတ်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ညနေအလုပ်မှ ပြန်လာစဉ်လည်း ထိုဝတ်စုံနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ လှလှကြည် ထိုဝတ်စုံနှင့် နေသားကျသွားပုံ ရသည်။ ဝတ်စုံကိစ္စ မိခင်နှင့် စကားများသံ မကြားရတော့ပါ။ ရသမျှလစာ မိဘကို အကုန်အပ်သည်ဟု သိရသည်။ ယခု လှလှကြည် အဝေးသင် ပထမနှစ်စာမေးပွဲပင် ဖြေဆိုပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် စာကြိုးစားပြီး မိဘကို ကူညီနေသူမို့ ကျွန်တော် သူမ စိတ်ထားကို လေးစားချီးမွမ်းနေမိသည်။ လှလှကြည် အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်အရောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ဆင့်တိုးရာထူးဖြင့် နယ်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ မိသားစုများပါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ

လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လှလှကြည်တို့နှင့် အနေအထားခဲ့သည်။ နယ်များတွင် လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော်မျှ ကြာခဲ့သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့် ပင်စင်ယူခါနီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်။ ယခု ကျွန်တော် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ပင် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခင်က အခန်းချင်းကပ်ရက် ကိုတင်ဝင်းတို့ မိသားစုနှင့်လည်း ပြန်လည်ဆုံဆည်းခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကိုတင်ဝင်းတို့ မိသားစုအကြောင်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“လှလှကြည်ကို ခုလို ပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ ငါသိပ်ကို အံ့ဩမိတယ်ကွာ”

“မင်း ပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်း အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒီလောက် ကိုယ့်ဆံပင်ကို မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးက ဆံပင်တွေ ညှပ်ပစ်တယ်။ အီမိုပုံစံဆိုလား ညှပ်ထားပြီးတော့ အရောင်လည်း ဆိုးထားလိုက်သေးတယ်။ အဓိကကျတာကတော့ ခါးတင်ဘောင်းဘီ နဲ့ လည်ဟိုက်အင်္ကျီပဲ။ သူငယ်ငယ်က ဘယ်တော့မှ မဝတ်ခဲ့တဲ့ မဝတ်ရဲခဲ့တဲ့ အင်္ကျီပုံစံ ဝတ်ထားတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက် ပြောင်းလဲသွားတာလည်း ငါ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

စကားပြောရင်း တံခါးဝအနီးရောက်နေသော သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆင်းမည့်မှတ်တိုင်ဝေးသေးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ရှောင်လိုဟန်တူ၍ အတွင်းဘက်မှ တံခါးဝအနီးသို့ သွားရောက်နေရာယူထားသည်။

“မင်းက မတွေ့တတ်ပေမယ့် ငါကတော့ တွေးမိတယ်။ ဒီ ကောင်မလေး ခုလို ပြောင်းလဲသွားတာ သူ့အမေအကြောင်းလို ငါထင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကျင်လည်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်လည်း မူတည်တယ် ထင်တယ်”

“အံ့မယ် မင်းက လှလှကြည်အကြောင်း တယ် သိနေပါလား”

“သိဆို ငါလဲ မင်းလိုပဲ သူတို့မိသားစုနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ ရတာကွ”

“ဟုတ်လား ပြောစမ်းပါဦး”

“မင်း နယ်ကို ပြောင်းသွားပြီး နှစ်လ သုံးလအကြာမှ မင်း နေခဲ့တဲ့ အခန်းကို ငါနေခွင့်ရခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေး မိသားစုအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိခဲ့တာ”

“ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်အတွင်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခုလို ပြောင်းလဲသွားရပါလိမ့်၊ ကိုယ့်တပည့်လို သမီးလိုစာနာစိတ်နဲ့ ပြော တာပါကွာ”

“အေး မင်းက သူ့အဝတ်အစားဝတ်ပုံတွေ့ပြီး စာနာနေ၊ သူ့အကြောင်း မင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရရင် မင်း ဒို့ထက် ခံစားရဦး မယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ လှလှကြည်အကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“ကောင်မလေး ခုလိုပုံစံ ဖြစ်သွားတာ သူ့အမေအကြောင့်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ပါတယ်ကွ”

“ဘယ်လို ပတ်ဝန်းကျင်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း သူ့ကို စာပြပေးခဲ့တုန်းအချိန်က ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ကျောင်း ဒါနဲ့ပဲ ထိတွေ့ရင်းနှီးနေတာ၊ နောက် အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူ့မဝတ်ချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီဝတ်စုံကို မအေက အတင်းဝတ်ခိုင်းတယ်၊ အဲလိုဝတ်မှ ခေတ်မီတယ်လို့ သူ့အမေက ထင်နေတာ”

“အဲဒီအထိတော့ ငါသိပါတယ်”

“နောက်တော့ မင်းပြောင်းသွားခဲ့တယ်လေ၊ သူ့အမေက ဒီဝတ်စုံနဲ့ သူ့သမီး သိပ်လှတာပဲလို့ ပြောပြီး ဂုဏ်ယူနေခဲ့တာ၊ ကုမ္ပဏီက အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ သိပ်လှတယ်လို့ ပြောပြောလာကြတော့ ကလေးမ သာယာစိတ်ဖြစ်လာတယ် ထင်တယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာက အားလုံးလိုလို ဒီလိုပုံစံချည်းနဲ့ပဲကိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အပြောမှာ သူ ပျော်မွေ့လာတယ်။ ရှက်ရမှန်း မသိတော့ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အဖေ တင်ဝင်းက အသောက်အစားဘက်လာတယ်။ လစာနဲ့ မလောက်ချင်တော့ဘူး၊ လှလှကြည်အောက်က မောင်နှစ်ယောက်လည်း အတန်းတွေ ကြီးလာပြီလေ။ စရိတ်တွေက လိုလာပြီ၊ ကောင်မလေးက မိဘအပေါ် သိတတ်တော့ ရသမျှလစာ၊ အပိုဆုကြေးအားလုံး အမေ့လက်ထဲ အပ်တယ်၊ ဒီကြားထဲဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်”

“ဪ ငါ့တပည့်မလေး လှလှကြည် ဘွဲ့တောင်ရပြီးပြီပဲ”

“သူ့ဘွဲ့ရသွားပေမယ့် လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီလစာတိုးမပေးဘူး၊ ဒါနဲ့ နောက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ပြန်တယ်။ နောက်ပြောင်းသွားတဲ့ ကုမ္ပဏီက လစာတိုးပေးလို့ ထင်ပါရဲ့ သူ့တို့မိသားစု ချောင်ချောင်လည်လည် ဖြစ်လာတယ်။ မိသားစု

ကို အရမ်းကို သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ၊ မောင်လေး နှစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်၊ အဖေ့အရက်ဖိုး၊ အိမ်စရိတ်အားလုံး သူ့တာဝန် ဖြစ်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လှလှကြည်က မိဘကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာ ဟိုတုန်းကတည်းက ငါ ခန့်မှန်းမိခဲ့ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်ကွာ၊ သူ့လစာတစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့မိသားစုစရိတ် လောက်အောင် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ နဂိုလှပြီးသားရုပ်က ပြင်တတ် ဆင်တတ်လာတော့ ပိုပြီးလှတယ်၊ နောက်တော့ သူ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သူဌေးနဲ့ တတွဲတွဲဖြစ်လာတယ်ကွ။

“အဲဒီလို တွဲနေတာ သူ့မိဘတွေ မသိဘူးလား”

“မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ အဲဒီသူဌေးက သူတို့အိမ်ကိုတောင် ရောက်ရောက်လာသေးတယ်။ သူ့အဖေ ကိုတင်ဝင်းက မကြိုက်ပေ မယ့် သူ့အမေ မအေးကြည်က လိုလိုလားလား ဖြစ်နေတာ”

“ဒါနဲ့ တင်ဝင်းတို့ မိသားစု အခု ဘယ်မှာနေကြလဲ၊ တင်ဝင်း လည်း ငါနဲ့ အသက်မှ မကွာတာ၊ သူလည်း ပင်စင်စားဖြစ်နေပြီပေါ့”

“အရက်စွဲနေတော့ ဆေးပင်စင်နဲ့ အနားယူသွားပြီ၊ မင်း ထက်တောင် ပင်စင်ယူတာ စောမယ်ထင်တယ်။ အခု ရှုခင်းသာ ဘက်က တိုက်ခန်းမှာ နေနေတာ”

“အံ့မယ်၊ တယ်ဟုတ်နေပါလား၊ တင်ဝင်းတို့က တိုက်ခန်းနဲ့ နေနိုင်သေးတာပဲ၊ အငှားတင်တယ်”

“တိုက်ခန်းငှားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားတာ၊ သူ့သမီး ဝယ်ပေးတာလို့ သိရတယ်”

“သမီးဝယ်ပေးတဲ့ တိုက်ခန်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ တင်ဝင်းနဲ့ တွေ့တုန်းက တင်ဝင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တာ”

“မိဘမောင်နှမအပေါ် သိတတ်လွန်းတာတော့ ချီးမွမ်းပါတယ်၊ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးနိုင်လောက်အောင် သူ့လစာ ဘယ်လောက် ရနေလို့လဲ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“ဒါတွေ ထားပါတော့ကွာ၊ တို့နှစ်ယောက် ရှေ့တည့်တည့် လာရပ်နေတာတို့ကို မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ မင်းက မမှတ်မိပေမယ့် သူက မှတ်မိမှာပါ။ သူ့အပြစ် သူ့ရှက်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင် နေခဲ့တာ လူချောင်တာနဲ့ တစ်ဘက်ကို လှည့်သွားခဲ့တယ်လေ”

“အေးကွ မင်းပြောမှ ငါစဉ်းစားမိတော့တယ်၊ ငါက မမှတ်မိပေမယ့် သူက မှတ်မိရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျသွားပြီလား၊ ဒါနဲ့ မင်းစောစောက ပြောခဲ့တယ်၊ သူ့အကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရရင် ဒီထက်ပိုပြီး ခံစားရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“မင်းက မင်းတပည့်မလေးကို သိပ်ပြီး မျှော်လင့်ခဲ့တာကိုး၊ ခု မင်း တပည့်မလေးက သူ့သူဌေးနဲ့ ဘာလိုလို ကြားနေရတယ်၊ အခု သူ့မိဘတွေနေတဲ့ တိုက်ခန်းဟာလည်း သူ့သူဌေး ဝယ်ပေးတာ လို့ သိရတယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေတော့ကွာ”

“ဘာ၊ သူ့သူဌေးက သူ့မိဘတွေအတွက် တိုက်ခန်းဝယ်ပေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ခု ကားပေါ်မှာ တွေ့ရတာ သူ့မိဘတွေဆီ အလည်လာတာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်စကား မဆက်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အမည်မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသည်။ နှမြောသည့်စိတ်နှင့်အတူ သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ဘတ်စ်ကား ရှုခင်းသာ ငါးကွေ့မှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ငါးကွေ့မှတ်တိုင်ကားရပ်စဉ် သူမကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပါ။ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ပြီး လမ်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ဘတ်စ်ကားက ဆက်လက်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက သန်လျင်အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်သို့ ခရီးဆက်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမအကြောင်း တွေးနေစဉ် ဘတ်စ်ကား ရန်ကုန်သန်လျင်တံတားပေါ် ရောက်လာသည်။ ပဲခူးမြစ်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးက တိုးဝှေ့ထိတွေ့လာသည်။ လူမှာ လန်းဆန်းသလိုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်မူ ပူလောင်နေခဲ့သည်။ မဆီမဆိုင် တစ်ခါက တပည့်မလေးအကြောင်းများက အတွေးထဲ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော့်တပည့်မလေးသည် လွန်စွာ အရှက်အကြောက်ကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တော်ရုံလည်ဟိုက်အင်္ကျီမျိုးကိုပင် ဝတ်ဆင်ဝံ့သူ မဟုတ်ပေ။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တစ်ထပ်တည်းဝတ်လေ့ရှိသော ခေတ်ပေါ်စကတ်ထဘီကိုလည်း ဝတ်ဆင်လေ့မရှိပါ။ ဤမျှ အရှက်အကြောက်ကြီးခဲ့သော ကျွန်တော့်တပည့်မလေးမှာ ယခု အရှက်အကြောက်မရှိတော့ဘဲ မလုံမခြုံ အဝတ်မျိုးဝတ်ခဲ့ပြီ။ သူ့အမြတ်တန်း ထိန်းသိမ်းခဲ့သော ရှည်လျားနက်မှောင်သည့် ဆံပင်ကိုလည်း ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်တပည့်မလေး ဤသို့ ပြောင်းလဲ

သွားရခြင်းမှာ သူ့အမေနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ဟု ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ပြောခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းပြောသည့်စကား မှန်သင့် သလောက် မှန်မည် ထင်သည်။ မိသားစုအတွက် သူမဘဝကို အစ တွေ့ခံခဲ့သည်များလား မတွေးတတ်တော့ပါ။

သူမ ဤသို့ ပြောင်းလဲသွားရခြင်းမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပြောသလို အမေကြောင့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မိသားစုအခက် အခဲကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် အမြင်က ဤသို့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်တပည့်မလေး ပြောင်းလဲသွား ရခြင်းသည် သူမကိုယ်တိုင်၏ အပြစ်သာဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ဟိရီ၊ ဩတပ္ပတည်းဟူသော ကိုယ်ခံစွမ်းအားများ လျော့နည်း အားနည်းခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုပြုလုပ်ရမည်ကို ရှက်ခြင်း၊ မကောင်းမှုပြုလုပ်ရမည်ကို ကြောက်ခြင်းဟူသည့် ဟိရီ ဩတပ္ပတရားနှစ်ပါးချို့တဲ့ခဲ့၍သာ ကျွန်တော့်တပည့်မလေးဘဝ ယခုကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိန်းသိမ်းသင့်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရားများကို ဆက်လက်မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ဟု ထင်သည်။ စိတ်ထဲ မသက်မသာခံစားမှုဝေဒနာများနှင့်အတူ တစ်ခါတုန်းက တပည့်မလေး၏ ငယ်ဘဝပုံရိပ်များက ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ပြန် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

“ကိုယ်တိုင်ဖမ်း ကိုယ်တိုင်ချက်သည့်
ငါးလိပ်ကျောက်ဟင်းတစ်ခွက်”

“ဆရာတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ့်ကျောင်းက ဟောဒီနေရာ
မှာရှိတာ”

ကော့သောင်းမြို့နယ် ပညာရေးမှူးက မြေပုံကားချပ်ပေါ်
ထောက်ပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

“ဒီကျွန်းက ဖလော်ကာကျွန်းလို၊ ဒါက ပြာနီကျွန်း၊ ဟောဒီ
ကျွန်းကြီးက ဇာဒက်ကြီးကျွန်းပဲ၊ တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းက
ဇာဒက်ကြီးကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတယ်”

မြေပုံအရ မြန်မာပြည်တောင်ဘက်အစွန်းတွင် တည်ရှိသည့်
နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော် သွားရောက်တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ဇာဒက်ကြီးကျွန်းဟာ “ပုလုံးတုံးတုံး” ကျေးရွာအုပ်စု
မှာ ပါတယ်။ ပုလုံးတုံးတုံး ကျေးရွာအုပ်စုမှာ သံကျွန်း၊ ရွှေကျွန်း၊
ဇာဒက်ကြီးကျွန်း၊ ဇာနီကျွန်း၊ တလွန်းရွာ၊ ကော့ညောရွာ ပါတယ်။
ဆရာသွားရမှာက တလွန်းရွာမှာရှိတဲ့ ကျောင်းပဲ။ ဆလုံရွာတွေထဲ
မှာတော့ အကြီးဆုံးနဲ့ လူဦးရေအများဆုံးရှိတဲ့ ရွာပဲ”

“မြေပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဤ
မျှ ဝေးလံသီခေါင်၍ အသွားအလာခက်ခဲသောနေရာဒေသသို့

သွားရောက်နေထိုင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်လေးနေမိသည်။

“ဒီကနေ အဲဒီကျွန်းကို ပုံမှန်သွားတဲ့ သင်္ဘောတွေ စက်လှေ တွေရှိရဲ့လား ဆရာ”

“ပုံမှန်သွားတဲ့လှေ မရှိဘူး။ အဲဒီမှာ တပ်မတော် ၆၇ က အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခု ရှိတယ်။ နှစ်ပတ်တစ်ခါ ကျွန်းကနေ ဒီ ကော့သောင်းကို ဈေးလာဝယ်တဲ့လှေ ရှိတယ်။ တပ်က စီစဉ်ပေး ထားတာ၊ ဆရာရဲ့ နေထိုင်စားသောက်ရေတာဝန်အားလုံးကို တပ် ကပဲ တာဝန်ယူစီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ဆလုံရွာလူကြီး ဦးစတီ ဆိုသူရှိတယ်။ ဆလုံလူမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးစတီက ဆရာ့ကို အစစ ကူညီပေးလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ဆရာ့အတွက်ခန့်စာ၊ အဲဒီမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး “ဒေါ်ခင်ဆွေတင့်” ရှိတယ်။ သူက ကျွန်း မှာ အခြေကျနေပြီ၊ ဘော်လံတီယာလုပ်ပြီး ဆက်တာဝန်ထမ်းနေ တာ ခန့်စာ သူ့ကို ပေးလိုက်ပါ။ ရောက်ရှိသတင်းပို့ကြောင်း ထောက် ခံချက်ကို နှစ်ပတ်တစ်ခါ လာတဲ့လှေကြုံနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်လို့ ရပါ တယ်။ ဆရာဘယ်တော့ သွားချင်လဲ၊ သွားချင်တဲ့အချိန်ပြော သက် ဆိုင်ရာနဲ့ ညှိနှိုင်းစီစဉ်ပေးမယ်၊ ခုမှ မေလဆန်းဆိုတော့ ကျောင်း ဖွင့်ဖို့ လိုသေးတယ်”

“နှစ်ပတ်တစ်ခါလာတဲ့ လှေက ဘယ်တော့ရောက်မလဲ” နေဦးဟုဆိုကာ ပညာရေးမှူးက သူ့နောက်ကျောဘက်ရှိ ပြက္ခဒိန် ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခုလာမယ့် စနေနေ့မှာတော့ ကော့သောင်းလာမယ်။ မနက် ကိုးနာရီလောက်ရောက်လာပြီး နေ့လည်တစ်နာရီခွဲ ပြန်ထွက်မယ်”

“ခု စနေလာမယ့် လှေနဲ့ပဲ လိုက်သွားချင်ပါတယ်။ ဆရာ စီစဉ်ဆက်သွယ်ပေးပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဇွန်လဆို မိုးကျလာမယ်၊ လှိုင်း လေပြင်းလာမယ်၊ ခုချိန် လှိုင်းသိပ်မရှိသေးဘူး၊ စီစဉ်ပေးမယ်၊ နောက်ထပ် ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“ရပါပြီ ဆရာ”

“ဆရာက လူပျိုလူလွတ်ပဲ၊ တလွန်းရွာက ဆလုံမလေးတွေ နဲ့ တွေ့ပြီး မောင်ကြီးမပြန်နိုင် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကဲကဲ သွားလို့ရပြီ”

စနေနံနက် ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော် ကော့သောင်း ဂျက်တီသို့ ရောက်နှင့်နေသည်။ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ်သာ ပါသည်။ တံတားပေါ်တွင် တွေ့ရသော ရေတပ်ဝတ်စုံဝတ် ရဲဘော်တစ်ဦးကို ကျွန်တော် မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက် သည်။

“ရဲဘော်တို့ လှေက ဇာဒက်ကြီးလာတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် က တလွန်းရွာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ့် ကျောင်းဆရာပါ။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ခန့်စာပါတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ပါတည်း လိုက်သွား ချင်လို့ပါ”

“ဪ သိပြီ၊ သိပြီ၊ မနက်က ကျွန်တော်တို့ စီအို ပြောနေ တာ ကြားလိုက်မိတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်တို့ ဂျက်တီတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော တန်ကေးစက်လှေပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တက်မခန်းတွင် ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦးကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ ရဲဘော်က ကျွန်တော့်ခန့်စာကို ဗိုလ်ကြီးထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးက ဆက်သွယ်ပြီးသားပါ။ ဆရာ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုတံတားပေါ်မှာ သေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ် ပဲ ပါတာ”

“ဆရာ နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ သယ်ပေးမယ်။ ကဲကဲ သုံးလေးယောက် ဆရာပစ္စည်းတွေ သွားသယ်ကြပါဦး”

မသယ်နဲ့ဟု ဆိုသော်လည်း မရပါ။ ရဲဘော်သုံးလေးဦး ကျွန်တော့်သေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို စက်လှေပေါ်သို့ သယ်ယူလာ ကြသည်။

“နေ့လည်တစ်ချက်ခွဲမှ ထွက်မယ်။ ဆရာ အလုပ်ကိစ္စရှိရင် သွားလို့ရသေးတယ်”

“ဘယ်မှ မသွားတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာပဲ ထိုင်ပါ။ အောက်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှုပ်နေမယ်”

ကျောင်းဆရာများကို ဤမျှ အလေးထားမည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။ ဗိုလ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ပင် ရှိ မည်ထင်ရသည်။ နေ့လည်တစ်နာရီသာသာခန့်တွင် ကမ်းပေါ် ဈေး ဝယ်သွားသူများ အထုပ်အပိုးများ ပစ္စည်းများဖြင့် တဖွဲဖွဲ သင်္ဘော ပေါ် ပြန်လာကြသည်။ အကြပ်တစ်ဦးက စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ပြီး အမည်ခေါ်ကာ လူစုံမစုံစစ်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ထို အကြပ်က စာရွက်ကိုင်ကာ တက်မခန်းသို့ တက်လာသည်။ လူစုံ ကြောင်းကို ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဗိုလ်ကြီးထံ သတင်းပို့သည်။

“လူစုံပါတယ် စီအို၊ အားလုံးပြန်ရောက်ပါပြီ”

“လူစုံရင် ရေယာဉ်ထွက်ဖို့ ပြင်တော့”

တန်ကေးစက်လှေတစ်နာရီခွဲတိတိတွင် ကော့သောင်းဆိပ်ကမ်း မှာ ခွာခဲ့သည်။ ရေယာဉ်ပုံမှန်သာ ခုတ်မောင်းလာသည်။ ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ရှေ့တည့်တည့်မှ ကန့်လန့်အနေအထားနှင့် ကျွန်း တစ်ကျွန်းကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းပြီး မေးလိုက် သည်။

“ရှေ့က ကျွန်းဟာ ဖလော်ကာကျွန်းလို ကျွန်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မကြာခင် ဘယ်ဘက်ကွေ့လိုက်ရင် ဇာဒက်ကြီးကျွန်းကို မြင်ရတော့မယ်၊ ဆရာ ဘယ်ဘက်ကို ကြည့် လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲဘက်တွင် ညိုမှိုင်းနေသော ကျွန်းကြီး ကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ဇာနီကျွန်းပေါ့၊ ဟိုမှာ ကျောက်ဖြူကြီးတစ်လုံး မြင်ရ တယ် မဟုတ်လား၊ တွေ့နေရတဲ့ ဝင်ပေါက်ကို ဆလုံတွေက ကျောက်ဖြူအော်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ညဘက် လသာတဲ့အချိန် အဝေး က ကြည့်ရင် အဲဒီ ကျောက်ဖြူတုံးကြီးဟာ သင်္ဘောတစ်စင်းကျောက်ချ ရပ်နားနေသလား ထင်ရတယ်။ ရောက်ခါစက ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ကျောက်တုံးကို သင်္ဘောလို့ အမှတ်မှားခဲ့ကြသေးတယ်”

ရေယာဉ်မှာ ရှေ့ရှိ ဖလော်ကာကျွန်းလို ကျွန်းကို ဦးတည် ခုတ်မောင်းနေရာမှ ဝဲဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်။ ဖလော်ကာကျွန်း လို ကျွန်းယာဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ဇာဒက်ကြီးကျွန်း ကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေယာဉ်ဇာနီကျွန်း နှင့် ဖလော်ကာကျွန်းလို ကျွန်းကြားမှ ဆက်လက်ခုတ်မောင်းလာ

သည်။ ဇာဒက်ကြီးကျွန်းတောင်ခြေတွင် သွပ်မိုးနေအိမ်များကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ မလှမ်းမကမ်းကုန်းထိပ်တွင် စေတီတစ်ဆူကို လည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေယာဉ်ဇာဒက်ကြီးကျွန်းနှင့် တည့်တည့် ရေလယ်တွင် ကျောက်ချလိုက်သည်။ ရေယာဉ်ကျောက်ချ နေစဉ်မှာပင် တဘုတ်ဘုတ်နှင့် ပဲ့ချိတ်စက်လှေများ ရောက်ရှိလာ သည်။ ကျွန်တော့အမည်ခေါ်သံလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာလေးထွန်းမြင့်၊ ဆရာလေးထွန်းမြင့်၊ ဒီလှေပေါ် ဆင်း ခဲ့ပါ။ ဆရာကို လာကြိုတဲ့ လှေပါ”

အသံကြားရာသို့ ကျွန်တော် ပုံကြည့်လိုက်သည်။ လှေမောင်းသူ တစ်ဦးနှင့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ဦးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ဆရာလေး အသာနေ၊ သေတ္တာနဲ့ အိပ်ရာလိပ် ကျွန်တော် တို့ ချပေးမယ်”

ရဲဘော်နှစ်ဦးက ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများ တန်ကေးပေါ်မှ ပဲ့ချိတ် ပေါ်သို့ ချပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းကို လှေတစ်စီးနှင့် လာကြိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လှေပေါ်အရောက်တွင် တလွန်း ရွာဘက်သို့ မောင်းထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဦးစတီပါ။ ဆလုံတွေရဲ့ လူကြီးပါ။ ဆရာ လေးကို လာကြိုတာ”

“ဪ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် ထွန်းမြင့်ပါ”

ဦးစတီကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ အရပ်ခြောက်ပေ နီးပါးရှိမည် ထင်သည်။ မျက်လုံးများမှာ ကျောက်မျက်လုံးကဲ့သို့ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် ဖြစ်နေသည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် မျက်လုံး

များကြောင့် ကြောက်ရွံ့မိသလို ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဦးစတီက ခင်မင် ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုခဲ့သည်။ မိနစ်အနည်း ငယ်သာ မောင်းရသည်။ တလွန်းရွာသောင်ပြင်စပ်သို့ ရောက်လာ သည်။ တန်ကေးစက်လှေ ဆိုက်ကပ်နိုင်သည့် တံတားမရှိပေ။ ဆလုံ လူမျိုး ယောက်ျားလေးသုံးလေးဦး ပြေးဆင်းလာပြီး ကျွန်တော့် ပစ္စည်းများကို ကူညီသယ်ယူသွားကြသည်။

“လှေက ဆက်သွယ်ရေးစက်နဲ့ စခန်းကို အကြောင်းကြား ထားလို့ ဆရာလေးလာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြိုသိရတာ။ ခု ပစ္စည်းတွေ သယ်သွားသူတွေဟာ ဆရာလေး တပည့်တွေပဲ”

ရှေ့မှ ကလေးများက ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများ သယ်ယူသွား ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးစတီတို့ နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ မြင့်မားလှသော ဇာဒက်ကြီးတောင်ထွတ်ကြီးက တလွန်းရွာလေး ကို အုပ်မိုးထားပြီး ငုံ့ကြည့်နေသယောင် ရှိနေသည်။ တောင်ကြီးက တလွန်းရွာကို လေဒဏ် မိုးဒဏ်မှ အကာအကွယ်ပေးထားသည်။ ဝေးလံသီခေါင်သော ဤဒေသတွင် ဤမျှ စည်ကားနေသော ရွာနှင့် စေတီ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဆေးပေးခန်းများရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် အံ့ဩမိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့်နေအိမ်တစ်ခန်း တပ်မှ စီစဉ်ပေးထားသည်။ ပစ္စည်းများ နေသားတကျဖြစ်ပြီးမှ သတင်းပို့ရန် ဆရာမကြီးထံ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးအိမ်သို့ ရောက်ပြီး မြို့နယ်ပညာရေးမှူးပေးလိုက်သည့် အလုပ်ခန့်စာကို ပေးလိုက်သည်။

“ဆရာလေးက စောပြီး ရောက်လာတာပဲ၊ စောစောရောက် တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့လေ၊ အရင်က မူလတန်းကျောင်းသာ

ရှိခဲ့တာ၊ တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းဖြစ်တာ မကြာသေးဘူး၊ ကျွန်မက ဟိုအရင် မူလတန်းကျောင်းကတည်းက ဒီမှာ နေခဲ့တာ၊ မူလတန်းကလေးတွေက ဆလုံလူမျိုးကလေးတွေ များတယ်၊ ဆရာလေး ဆလုံစကား အသင့်အတင့်နားလည်အောင် လေ့လာထားမှ ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်”

“ဒီရွာမှာ စေတီ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဆေးခန်းတွေလည်း ရှိနေတယ်နော်”

“ဟိုကုန်းထိပ်က စေတီဟာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီလေ၊ ဆုတောင်းပြည့်စေတီလို့ ဘွဲ့အမည်ပေးထားတယ်။ ဟိုကမ်းစပ်က အဆောက်အဦကတော့ ဆလုံယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်ပေါ့။ ဒါတွေအားလုံး တည်ဆောက်ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်မကြာသေးဘူး၊ နောက်တော့ ဆရာလေး သိလာမှာပါ။ ဆရာလေးရောက်လာတာ ကျွန်မ သိပ်အားရတာပဲ၊ ကဲကဲ နားပါဦး”

ဤသို့ဖြင့် ဝေးလံသီခေါင်သော မြန်မာပြည်တောင်ဘက်စွန်းက ဇာဒက်ကြီးကျွန်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။

ဤကျွန်းတွင် ကျွန်တော်စိတ်အဝင်စားဆုံးမှာ ဆလုံယဉ်ကျေးမှုပြတိုက် ဖြစ်သည်။ ရေတပ်အခြေစိုက်စခန်းမှူး ဦးဆောင်၍ တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်းလည်း သိရသည်။ ဆလုံလူမျိုးမတိမ်ကော မကွယ်ပျောက်စေရန် ဆလုံရိုးရာထိန်းသိမ်းရန်နှင့် တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု အခွန်ရှည်ရန်ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်သုံးရပ်ဖြင့် ဆလုံယဉ်ကျေးမှုပြတိုက် ဆောက်လုပ်ထားရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ပြတိုက်အတွင်း ဆလုံတိုင်းရင်းသားရိုးရာ နတ်တိုင်၊

နတ်အိမ်၊ နတ်ဘုရား၊ ဝံ၊ ဖျာ၊ လှေထွင်းသည့်ဓား၊ တစေးပလွေ၊
ဝါးလက်ခုပ်၊ ခက်ရင်းထည့်ခြင်း၊ ငါးထိုးစူးနှင့် ကဗန်းလှေပုံစံများ
ပြသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့် စားသောက်ရေးကို တပ်မှ စီစဉ်ပေးသော်လည်း
ကျွန်တော့်ဆန္ဒအရ အိမ်တွင် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့
သည်။ စာသင်ရက်များရလာသည်နှင့်အမျှ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီး
ခင်မင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တပ်မှ မိသားစုဝင်ကလေးများ၊ တလွန်း
ရွာနှင့် ကော့ညောရွာမှ ဆလုံလေးများ အများဆုံးကျောင်းတွင်
ပညာသင်ကြားနေကြသည်။ ဆရာလေး၊ ဆရာလေးနှင့် အားလုံး
ကျွန်တော့်ကို နေရာပေးဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုကြသည်။ ဆလုံကျောင်းသား
များနှင့် ပတ်သက်၍ အဓိက ကူညီသူမှာ ရွာလူကြီး ဦးစတီပင်
ဖြစ်သည်။ ဦးစတီကျေးဇူးကြောင့်-

မှန်သည်ကို မှန်(ရ်)၊ မှားသည်ကို ဖလမ်းကပ်၊
အဖေကို အပေါင်း၊ အမေကို အနောင်း
သားကို အနမ်၊ သမီးကို အနှိုင်း
ယောက်ျားလေးကို ကော်၊ မိန်းကလေးကို မဲ့
နေကောင်းလားကို နလော်နီ အမော အိုင်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကို ဗွန်း(န်) အိုး
နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ ကို နလော်အညန်းအနုလန်း
သမီးရည်းစား ကို ကော်နန်း
ရဲဘော်ကို မာတား
ယောက်ျားကို ကပ်နှိုင်း
မိန်းမကို ဘီနှိုင်း

စသည့် ဆလုံဘာသာစကား မြန်မာအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း နားလည် ပြောဆိုတတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို တပည့် ဖြစ်ကြသော ဆလုံလေးများ သင်ပေးသော ခမ်း၊ ဒွပ်၊ တလွိုန်း၊ ပမ့်၊ နစ်မန့်၊ နမ်(မ်)၊ ဝူကျ၊ ဝလေ၊ ချပိုင်၊ ကပေါ့စသည့် တစ်မှ တစ်ဆယ်အထိ ရေတွက်ပုံကို ဆလုံစကားဖြင့် ရွတ်တတ်ပြောတတ် ခဲ့ပါပြီ။

တစ်နေ့နံနက် ကျောင်းမသွားမီ အိမ်တွင် ကျွန်တော် ထမင်း အိုးတည်နေစဉ် ရွာလူကြီး ဦးစတိ ကျွန်တော့် အိမ်ရောက်လာသည်။ ချိုင့်တစ်လုံးလည်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာလေး ဘာချက်နေတာလဲ”

“ထမင်းအိုး တည်နေတာ”

“ဟင်းချက်ပြီးပြီလား”

“ဟင်းတော့ မချက်ရသေးဘူး”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ဟင်းမချက်နဲ့တော့၊ ဒီမှာ ဆရာလေး အတွက် ဟင်းယူလာတယ်”

“ဘာဟင်းလဲ ဦးစတိ”

“ငလိပ်ကျောက်သားဆီပြန်ဟင်းပါ”

“ငါးလှေဝင်တာလည်း မကြားမိဘူး၊ တပ်က ငါးဝေတာ လည်း မရှိပါဘူး၊ ဘယ်က ရတာလဲ”

“အဘွားကြီးအော်ထဲ ရှိတဲ့မြောင်းထဲက ချိတ်လာတာတဲ့၊ ကျွန်တော့်အသိလာပို့တာ၊ ဆီပြန်ဟင်းချက်ပြီး ဆရာလေးကို ပို့ပေး ပါတဲ့၊ စားကြည့်ပါဦး၊ စားပြီးရင် ကြိုက်သွားမယ်”

ငါးလိပ်ကျောက်သားဟင်း တစ်ချိုင့်ပေးပြီး ဦးစတိ ပြန်သွား သည်။ ဟင်းချိုင့်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နီရဲမွှေးကြိုင်

နေသော ငါးလိပ်ကျောက်အသားတုံးဟင်းကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အတွက် ညမနက်စာဟင်းမချက်ရတော့ပါ။ စားကြည့်မှ လွန်စွာ အရသာရှိလှသော အသားဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ဖြစ်၍ ထင်သည် ငါးလိပ်ကျောက်အသားမှာ ချိုနေပါ သည်။ ဦးစတီပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ငါးလိပ်ကျောက်ဟင်း ကို အကြိုက်တွေ့သွားပါတော့သည်။ အဘွားကြီးအော်ထဲရှိ မြောင်း ထဲမှ ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်၍ ရခဲ့သည်ဟု ဦးစတီ ပြောခဲ့သည်။ အချိန်ရသည့်တစ်နေ့ ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်နည်း ဦးစတီကို သင် ခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင် ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်ကြည့်ချင်သည်။ မည်သည့် ပစ္စည်းဖြင့် မည်သို့ ချိတ်ရသည်ကို ကျွန်တော် မသိသေးပါ။ ကိုယ်တိုင် ချိတ်၍ရသော ငါးလိပ်ကျောက်ကို ကိုယ်တိုင်ဟင်းချက်ချင်သည့် ဆန္ဒဖြစ်နေမိသည်။ ဦးစတီနှင့်တွေ့မှ ကျွန်တော်ဆန္ဒကို ပြောပြ မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်နေ့ အေးအေးလူလူ စာဖတ်နေစဉ် အိမ်အောက်မှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာလေး ဆရာလေး လာပါဦး၊ ဆရာလေး တပည့်တစ်ယောက် ကို ထမ်းပြီး ဆေးခန်းဘက်သွားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း မသိဘူး၊ ဆရာလေး သွားကြည့်ပါဦး”

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကို အိမ်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ဟုတ်လား ဆရာမကြီး၊ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် ဆေးခန်း လိုက်သွားပါ့မယ်”

ကပျာကယာပင် ဆေးခန်းရှိရာဘက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ တတိယတန်းမှ ကျွန်တော် တပည့်နှင့် သူ့ဖခင်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အော်ထဲက မြောင်းမှာ ငါးလိပ်ကျောက်သွားချိတ်နေတုန်း ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံလိုက်ရတာ”

“ခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အဆိပ်တက်နေတုန်း ထင်တယ်၊ ဆေးခန်းက ဆေးထိုးပေးပြီး အနာကို ဆေးထည့်ပေးနေတယ်”

ကျွန်တော့်တပည့်ဒဏ်ရာကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ခြေမျက်စိအောက်နားတွင် ဒဏ်ရာသေးသေးလေးကို တွေ့ရသည်။

“ဖြစ်ပုံကို အသေးစိတ်ပြောပြပါဦး”

“အော်ထဲက မြောင်းမှာ ကျွန်တော် ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်နေတုန်း သားက ရေထဲ ဆင်းလိုက်လာတာကို ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်ဘူး။ အော်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သားက သဲပြင်ပေါ် လဲကျနေပြီး ငါးလိပ်ကျောက် အထိုးခံရတဲ့ ခြေထောက်လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ သဲပြင်ပေါ်မှာ ရေမရှိလို့ တော်သေးတယ်၊ ရေရှိနေရင်တော့ ရေနစ်သွားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း မကြုံဖူးတော့ ဆေးခန်းကိုပဲ သားကို ထမ်းလာတာ”

တစ်နေ့ကပင် ဦးစတီ ငါးလိပ်ကျောက်ဟင်းလာပေး၍ ကျွန်တော် စားခဲ့သေးသည်။ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ငါးလိပ်ကျောက် ချိတ်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။ ယခု ငါးလိပ်ကျောက် အထိုးခံ

ရ၍ ကျွန်တော့်တပည့် ဆေးခန်းရောက်နေပြီ၊ ငါးလိပ်ကျောက်
ခိုတ်စဉ် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ဦးစတီကို မေးရဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းဖွင့်ရက်တွင် ငါးလိပ်ကျောက်အထိုး
ခံရသော တပည့်မှာ ကျောင်းမတက်နိုင်ပါ။ အနာမကျက်သေး
ကြောင်း သိရသည်။ ဒဏ်ရာမကြီးသော်လည်း တစ်စစ်စစ်နာနေ
သည်ဟု သိရသည်။ သုံးလေးရက်ကျောက်ပျက်ပြီးမှ ကျောင်းပြန်
တက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အနာပြည်တည်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အနာ
ယဉ်းနေပြီး ပြည်များလည်း တွေ့ရသည်။ ဆေးထိုး ဆေးသောက်၊
ဆေးထည့်ခြင်းများ ပြုခဲ့သော်လည်း အနာမကျက်နိုင်သေးဘဲ ရှိ
နေသည်။ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိသည်။ အနာမှာ ပင်လယ်
ရေနှင့် နေ့တိုင်း ထိတွေ့နေ၍ မပျောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်လားဟု
ကျွန်တော် တွေးမိသေးသည်။ ဦးစတီကို မေးကြည့်မည်ကြံသော်
လည်း ဦးစတီက ရွာတွင် မရှိပေ။ ကော့သောင်းသွားနေသည်မှာ
သုံးလေးရက်ရှိနေပြီး နောက်ထပ် သုံးလေးရက်ကြာမှ ပြန်ရောက်
မည်ဟု သိရသည်။ ဦးစတီပြန်လာမှ ငါးလိပ်ကျောက်ထိုး၍ဖြစ်
သည့် အနာအကြောင်း မေးရမည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီးမှ ဦးစတီပြန်ရောက်လာသည်။ ပြန်
ရောက်ရောက်ချင်း ဦးစတီ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။
ကော့သောင်းမှ မုန့်များဝယ်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လာပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခဲများလည်း ပါလာသည်။

“လာမယ့်အပတ် ကျောင်းပိတ်ရက် ဦးစတီအလုပ်အား
သလား ဘယ်သွားဖို့ရှိလဲ”

“အားပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာလေး”

“ကျွန်တော့်ကို ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်နည်းသင်ပေးပါလား၊ ကိုယ်တိုင်သွားချိတ်ချင်လို့ပါ”

“ဪ ဘာများလဲလို့၊ ငါးလိပ်ကျောက်ကိုယ်တိုင်ချိတ်ချင်တာကိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့ အော်ထဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြပေးမယ်၊ သိပ်မခက်ပါဘူး”

ဆလုံများက လေကွယ်ရာ မိုးကွယ်ရာဒေသများကို “အော်” ဟု ခေါ်ကြသည်။ “ဂလက်” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

“ဘာနဲ့ သွားချိတ်မှာလဲ”

“ချိတ်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါ့မယ်၊ ဆရာလေး စောင့်နေပါ”

“ဒါနဲ့ ကြုံတုန်း ဦးစတီကို မေးရဦးမယ်၊ ငါးလိပ်ကျောက် အထိုးခံရရင် အဆိပ်တက်တတ်လား၊ အထိုးခံရချင်း ပစ်လဲကျသွားတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ အထိုးခံရတဲ့ အနာကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ မပျောက်ဘဲ အနာယဉ်းပြီး ပြည်တည်ရင် ဘယ်လိုဆေးကုရမလဲ၊ ဦးစတီ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းမေးရတာလဲ ဆရာလေး”

“ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ယောက် ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရပြီး သုံးလေးရက်ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူး ဆေးခန်းက သောက်ဆေး၊ ထိုးဆေး၊ ပြီးတော့ အနာကို ဆေးထည့်ပေးတယ်၊ ဒါတောင် အနာမကျက်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ဘယ်လိုကုရမလဲ”

“ဒါလား လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆလုံတွေ မကြာခဏ ကြုံရပါတယ်၊ ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရတဲ့ အဲဒီကလေးဆီ သွားကြမယ်၊ ကျွန်တော် ကုပေးမယ်”

“လာ ဒါဆို သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ဦးစတီတို့ တလွန်းရွာအစွန်ပိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရသည့် ကလေးကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ဦးစတီက အနာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ပင်လယ်ရေငန်ထိနေတာကိုး၊ ဘယ်ပျောက်ပါ့မလဲ၊ ကဲ အနားကိုလာပါဦး”

ဦးစတီက ချာတိတ်ကို သူ့အနားသို့ခေါ်ပြီး အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရေချိုတစ်ပုံးလောက်ယူခဲ့ပါ”

ကျွန်တော့်တပည့်၏ဖခင်က ရေပုံးတစ်ပုံးဆွဲပြီးထွက်လာသည်။

“ရေချိုကဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကလေးရဲ့အနာကပြည်တွေကို ရေချိုနဲ့ဆေးပစ်ရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးစတီက အနာမှပြည်များကို ညှစ်ထုတ်ပြီး ရေချိုဖြင့် အထပ်ထပ်ဆေးလိုက်သည်။ ပြည်များကုန်သည်အထိ ဆေးလိုက်သည်။

“ရေချိုနဲ့တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်လောက်ဆေးပေးပါ၊ ပင်လယ်ရေငန် မထိစေနဲ့၊ ဒါဆိုပျောက်ပြီ”

“အနာက ရေငန်ထိနေလို့မပျောက်တာလား၊ ငါးလိပ်ကျောက်က ဘယ်လိုထိုးတာလဲ”

“ငါးလိပ်ကျောက်က ရေနောက်ထဲမှာ နေကြတာ၊ ရေနောက်နေမှထွက်လာကြတာ၊ ဆရာတပည့်က ငါးလိပ်ကျောက်ရှိတဲ့ ရေနောက်ထဲဆင်းသွားလို့ အထိုးခံရတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်နေတုန်း သားက ရေနောက်ထဲဆင်းသွားမိခဲ့တာ၊ အဲဒီမှာ ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံ လိုက်ရတယ်”

“ရေနောက်အောင် နှောက်လိုက်မှ ငါးလိပ်ကျောက်ကလာ တာ၊ သူ့အမြီးအရင်း စအိုနားမှာ ဆူးလေးရှိတယ်။ ခြေထောက်ကို သူ့အမြီးနဲ့ပတ်ပြီးနောက်ဆုတ်သလိုမျိုးနဲ့ နောက်ပြန်ထိုးလိုက်တာ၊ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားပြီ ထုံသွားတတ်တယ်၊ အထိုးခံရတဲ့ခြေထောက် တန်းနေပြီး ကွေးမရဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်လို့မရတော့ဘူး၊ လူကြီး တွေက သတိရှိပေမဲ့ ကလေးတွေကျတော့ လဲကျသွားတော့တာပဲ၊ အဆိပ်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ငါးလိပ်ကျောက်အဆိပ်က မသေနိုင်ပါဘူး၊ လဲကျသွားရင် ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘဲ ရေနစ်သွားနိုင်တယ်။ ငါးလိပ်ကျောက်သွားချိတ်ရင် အဖော်ခေါ်သွားရတယ်”

“ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရခဲ့ရင် အဆိပ်မတက်အောင် အနာမယဉ်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရတာနဲ့ ဆားငန်ရေနဲ့ ဝေးတဲ့ ကုန်းပေါ်ကို အမြန်ဆုံး တွဲခေါ်လာရမယ်၊ အထိုးခံရတဲ့နေရာကို ရေချိုနဲ့ အထပ်ထပ် ဆေးကြောပစ်ရမယ်၊ သွေးတွေကိုလည်း ညစ် ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရေချိုနဲ့ ထပ်ဆေးခြောက်သွားတော့မှ ကြိုက်တဲ့ ဆေးထည့်လိုက်ရုံပဲ၊ ရေငန်တော့ ထိလို့မရဘူးနော်။ ဒီမှာ က ရေပြည့်တာနဲ့ ရေငန်က ကုန်းပေါ်ရောက်လာပြီလေ၊ ရေငန် ထိရင် အနာမပျောက်တော့ဘူး၊ ယဉ်းလာပြီး ပြည်တည်လာရော၊ ရေငန်မထိရင်တော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့ ပျောက်သွားမယ်”

“ဒါတွေ ခုမှ သိရတာ၊ ဦးစတီပြောပြလို့ ဗဟုသုတရတယ်၊ လာမယ့်ကျောင်းပိတ်ရက် ဦးစတီ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ငါးလိပ် ကျောက် သွားချိတ်ဖို့ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်”

“ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရမှာ ဆရာလေး မကြောက်ဘူး လား”

“ဦးစတီပြောပြလို့ သိခဲ့ရပြီလေ၊ အထိုးမခံရအောင် နေမှာ ပေါ့”

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်တွင် ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရ သော ကျွန်တော့်တပည့် အနာသက်သာလာသည်ကို တွေ့ရသည့် လေးငါးရက်အကြာတွင် အနာလုံးဝ ပျောက်သွားပါတော့သည်။

သူ့ကတိအတိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဦးစတီ သူပိုင်လှေ ဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။ ဦးစတီ ရောက်လာချိန်တွင် ရေပြည့်နေသေးသည်။

“ရေတောင်မစစ်သေးဘူး ဦးစတီ”

“လှေယူသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ရေတက်တော့ ကမ်းစပ်ပြေးနေရဦးမယ်၊ ဆရာလေး။ ကျွန်တော့်လှေနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ။ မကြာခင် ရေစစ်တော့မှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး တလွန်းရွာအရှေ့ဘက် အဘွားကြီး အော်ထဲရှိ သောင်ပြင်ကျယ်ကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်သာ မောင်းရသည်။ အော်ထဲ ရောက်လာသည်။ အော်ထဲတွင် ရေမစစ်သေးပါ။ လှေရပ်ပြီး ဦးစတီ ကျောက်ချလိုက် သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် သောင်ပေါ်ရေစစ်လာပြီး

လှေတစောင်းအနေအထားဖြင့် သောင်ပေါ်တင်နေသည်။ ရေစစ် ပြီ သွားစို့ဟုဆိုကာ ဦးစတိ လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဦးစတိနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရေအနည်း ငယ်သာ ကျန်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆလုံ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့အနီးမှ ဖြတ်လျှောက် သွားစဉ် တစ်လံခန့်ရှည်သော ကြိုးတစ်ချောင်း ကိုယ်စီကိုင်ထား ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြိုးဝတစ်ဖက်ထိပ်တွင် အပ်ကြီးကြီးပုံစံ သံချောင်းချွန်တစ်ချောင်း တပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပြန် သည်။ သဲပြင်ပေါ်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လိုက်လံကောက်ယူနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုက အမျိုးသမီးတွေ ဘာလိုက်ရှာနေကြတာလဲ”

“ပင်လယ်မျှော့လိုက်ရှာကြတာ”

“လက်ထဲက ကြိုးနဲ့ အပ်လိုလို သံချွန်က ဘာအတွက်လဲ”

“ရေစစ်သွားရင် သဲပြင်ပေါ်မှာ ပင်လယ်မျှော့တွေ ကျန်ခဲ့ တာ တစ်ကောင်ချင်းလိုက်ကောက်ပြီး အပ်နဲ့ဖောက်ကြိုးနဲ့ သီထား ကြတာ၊ ရေပြန်မတက်ခင်တော့ တစ်လံလောက်ကြိုးပြည့်လုနီးပါး ရကြတာ၊ မကြာခင် ဆရာလေး တွေ့ရမယ်”

“အဲဒီမျှော့တွေက စားလို့ရလား”

“စားလို့ကောင်းတာပေါ့၊ ကြိုးနဲ့သီထားအတိုင်း ခြောက်သွား အောင် နေလှမ်းရတယ်၊ နဂိုက အမည်းရောင်ဖြစ်ပေမယ့် ခြောက် သွားတော့ ဖြူသွားတယ်၊ စားဖို့ထက် ရောင်းဖို့ လိုက်ကောက်ကြ တာ၊ အများကြီးစုထားပြီး ယိုးဒယားဘက်သွားရောင်းကြတာ”

“ဪ ဝီလိုလား”

ကျွန်တော် သဲပြင်ပေါ် ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်မိုက်ဘာသာ အရှည်ရှိ ပင်လယ်မျောမည်းမည်းနှစ်ကောင် သုံးကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူတို့ လိုက်ကောက်နေတာ ဒီမျောတွေလား ဦးစတီ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေး၊ အဲဒီမျောတွေပါပဲ”

စကားပြောရင်း ကျွန်တော်နှင့် ဦးစတီရှေ့ဆက်လျှောက် သွားကြသည်။ ဦးစတီလက်ထဲတွင် သံချိတ်နှစ်ခု ပါလာသည်။ လူတစ်ရပ်ခန့် သစ်သားရိုးတပ်ထားသည်။ အဖျားတွင် သံချိတ်တပ်ထားသည်။ ငါးမွေးထိုးချိတ်သည့် သံချိတ်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကောက်နေသော သံချိတ်အဖျားမှာ ချွန်ထက်နေသည်။ ရေမြောင်းတစ်ခု အနီးတွင် ဦးစတီ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် ရေစစ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အော်အတွင်းရှိ သောင်ပြင်တွင် ရေစစ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မြောင်းအတွင်း ပင်လယ်ရေကျန်ခဲ့သည်။ ရှည်လျားသော မြောင်းအတွင်း ရေက ခါးစောင်းမျှ အနက်ရှိနေသည်။ ဦးစတီက သူ့ကိုယ်ထားသော ငါးလိပ်ကျောင်းချိတ်နှစ်ချောင်းအနက် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချောင်းကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရေမြောင်းထဲ ဆင်းသွားပြီး ကြည်လင်နေသောရေကို မွှေနှောက်လိုက်သည်။ တဝုန်းဝုန်းနှင့် အတန်ကြာ မွှေနှောက်လိုက်သည်။ ရွံ့နွံ့များထလာပြီး ရေနှောက်သွားတော့သည်။ ဆယ်ပေအရှည်ခန့် မြောင်းရေများ နောက်သွားသည်။ ရေနှောက်သွားသည်နှင့် ဦးစတီ မြောင်းပေါ် အမြန်ပြန်တက်လာသည်။

“ရေနှောက်သွားရင် ငါးလိပ်ကျောက်ပေါက်စတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ပုဂံပြားအရွယ်ကနေ တစ်ပေပတ်လည်လောက်ကြီး

တဲ့ အကောင်တွေ တွေ့ရမယ်၊ ကျွန်တော်ချိတ်သလိုသာ လိုက်ချိတ် ပေတော့”

ဦးစတိက သံချိတ်ကို ရေထဲနှစ်ပြီး မြောင်းပေါ်မှ အားဖြင့် လွဲ၍ ချိတ်ပါတော့သည်။ ဟိုဟိုသည်သည် လွဲ၍ ချိတ်သည်။ ရှေ့နောက် လွဲ၍ ချိတ်သည်။

“ဟိုဘက်နားသွားပြီး ကျွန်တော် လုပ်သလိုသာ လိုက်လုပ် ပေတော့ ဆရာလေး”

ဦးစတိနည်းအတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်လုပ်သည်။ ငါးမိနစ်ခန့် မနားတမ်း လိုက်ချိတ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်များ ညောင်းလာ သည်။ ခေတ္တနားစဉ် ဦးစတိကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ပုဂံပြားအဝိုင်း ခန့် ငါးလိပ်ကျောက်ပေါက်စတစ်ကောင် ချိတ်တံထဲ ငြိပါလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးစတိ တစ်ကောင်ချိတ်မိပြီး ကျွန်တော်တော့ မရသေး ဘူး”

“လာ ဆရာလေး ဟိုဘက်နား နေရာပြောင်းရအောင်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကိုက်အနည်းငယ်ဝေးသော နေရာ သစ်သို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

“ရှေ့နောက်သွားတော့ ငါးလိပ်ကျောက်ပေါက်စတွေ ဘာလို့ ရောက်လာတာလဲ”

“ချိတ်တံက ရေထဲ လှုပ်နေတော့ သူ့အစာ ထင်လို့ပေါ့။ ရေနောက်နေလို့ ရောက်လာတာက ငါးလေးတွေ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား လို့ ရေနောက်သွားတာ ထင်ပြီး ငါးလိပ်ကျောက်တွေ ရောက်လာ

တာ၊ ရေနှောက်နေတော့ လူတွေ သူ့ရန်သူတွေ သူ့ကို မမြင်ရဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

နောက်တစ်နေရာတွင် ဦးစတိက မြောင်းထဲဆင်းပြီး တဝုန်းဝုန်းနှင့် ရေနှောက်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေမြောင်းထဲဆင်းပြီး ဦးစတိလုပ်သည့်အတိုင်း ရေကိုနှောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ချိတ်ကိုကိုင်ကာ လိုက်ချိတ်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါးလိပ်ကျောက်ပိုများမယ်ထင်တယ်။ လှုပ်ရှားမှုတွေတွေ့နေရတယ်။ အားစိုက်ပြီးသာ လိုက်ချိတ်ပေတော့ ဆရာလေး”

ဦးစတိပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လိုက်ချိတ်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ချိတ်သည့်ချိတ် လေးခန့်ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ချိတ်မိသွားပုံရသည်။ ကျွန်တော်ချိတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ငါးလိပ်ကျောက် အသေးတစ်ကောင်ပါလာသည်။ ကျွန်တော်အလွန်ပျော်ရွှင်သွားခဲ့သည်။ ငါးလိပ်ကျောက်တစ်ကောင်ချိတ်ရ၍ ကြွားလိုက်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဦးစတိကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးစတိက နောက်ထပ်နှစ်ကောင်ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ထပ် အချိန်အတန်ကြာလိုက်ချိတ်ကြသော်လည်း မရတော့ပါ။

“ဆရာလေးက အလေ့အကျင့်မရှိသေးတော့ လက်မောင်းတွေ အောင့်နေတော့မယ်။ တော်လောက်ပြီ၊ ပြန်ကြစို့၊ တော်ကြာရေတက်လာတော့မယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ဦးစတိလေ့ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ဦးစတိက ငါးလိပ်ကျောက်များကို အမြီးမှ စုကိုင်ကာ သယ်ယူလာ

သည်။ ရေပြန်မတက်သေးပေ။ လှေပေါ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ နားနေကြသည်။

“ဆရာလေး ငါးလိပ်ကျောက်ချိတ်တတ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ ကိုယ်တိုင်ချိတ်ပြီး ငါးလိပ်ကျောက်ဖမ်းချင်တဲ့ ဆရာလေး ဆန္ဒပြည့် သွားပြီနော်။ နောက်ငါးလိပ်ကျောက်လာချိတ်ရင် ရေနောက်ထဲ မဆင်းမိဖို့ သတိထားနော်။ ဆရာလေးတပည့်လည်း ရေနောက်ထဲ ဆင်းမိလို့ ငါးလိပ်ကျောက်အထိုးခံရတာ။ မတော်လို့ ငါးလိပ်ကျောက် အထိုးခံရရင်လည်း ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို အနာကို အရင်ဆုံး ရေချိုနဲ့စင်အောင် ဆေးပါ။ နောက်မှ ဆေးထည့်ပါ။ တစ်ရက် နှစ် ရက်နဲ့ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဦးစတိပြောတာ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် တဝေါဝေါနှင့် မြည်သံများကြားရပြီး ဒီရေတက် လာသည်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် တစောင်းဖြစ်နေသော လှေမှာ သဲမှ လွတ်သွားပြီး တည့်မတ်သွားသည်။ ဦးစတိက ကျောက်ဆူးကြိုးကို ဆွဲပြီး ကျောက်ဆူးလှေပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ချိတ်လို့ရတဲ့ ငါးလိပ်ကျောက်သုံးကောင် ဆရာလေးပဲ ယူသွားပါ”

“မယူပါဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲဟာ၊ ဒီကောင်ဆို နှစ်ရက်စာ ဖူလုံပြီ။ ဦးစတိချက်သလို ဆီပြန်ချက်မယ်”

“ဒီသုံးကောက်ဓားထက်ထက်နဲ့ အမြောင်းလိုက်ခွဲပြီးနေလှမ်း ထားပေါ့၊ ဆားမသုံးနဲ့၊ ခွဲပြီး ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေးလိုက်ပါ။ သုံးရက် လောက်နေလှမ်းရင် ခြောက်ပြီးဆားပေါ့၊ ငါးလိပ်ကျောက်ခြောက် စားလို့ သိပ်ကောင်းတာ၊ ကော့သောင်းသွားတော့ လက်ဆောင် ပေးလို့ရတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ယူသွားပါ့မယ်”

ဦးစတီက ပဲ့ချိတ်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ လှေမောင်း၍ရသည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ ဒီရေအတက်မြန်လွန်းလှသည်။

“သွားလို့ရပြီ၊ ကဲ ပြန်ကြစို့ ဆရာလေး”

ဦးစတီဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီးမှ ဦးစတီပြန်သွားသည်။ ဦးစတီပေးသည့် ငါးလိပ်ကျောက်သုံးကောင်ကို အသာဖယ်ထားလိုက်သည်။ နောက်မှ ငါးခြောက်ခွဲမည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ချိတ်၍ရသော ငါးလိပ်ကျောက်ကို ခုတ်ထစ်ပြီး အတုံးလေးများဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်လိုက်သည်။ ရေချိုဖြင့် အထပ်ထပ် ဆေးလိုက်ပြီး ငရုတ်သီးထောင်းကာ ဆီပြန်ဟင်းချက်လိုက်သည်။ တလွန်းရွာတွင် ပထမဆုံးချက်သော ငါးလိပ်ကျောက်ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်သည်။ ။

ပုတ်သင်ညှို့တို့သည် နေရာဒေသကိုလှိုက်၍ အရောင် ပြောင်းလဲတတ်သည်

“မေမေ၊ သမီးလပတ်စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ အဆင့် (၂)
ရတယ် မေမေ၊ မေမေလက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

ငါးတန်းကျောင်းသူသမီးက Report card ကိုင်ရင်း အိမ်ပေါ်
အပြေးလေးတက်လာသည်။ သမီးလှမ်းပေးသော Report card ကို
ကျွန်မကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းသားအရေအတွက် (၃၅) ယောက်
တွင် သမီးက အဆင့် (၂) ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

“အို ဟုတ်ပါရဲ့ သမီးက အဆင့် (၂) ရတာပဲ။ မေမေ့သမီး
တော်လိုက်တာ၊ အဆင့် (၁) ရအောင် ကြိုးစားဦး”

ပြောပြောဆိုဆို သမီးပါးပြင်ကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။

“သမီးက သမီးကိုကိုထက် သာသွားပြီ၊ သမီးကိုကိုက အဆင့်
(၃) ပဲရတာ”

ကျွန်မတွင် ခုနှစ်တန်းကျောင်းသား သားတစ်ဦးနှင့် ငါးတန်း
ကျောင်းသူ သမီးတစ်ဦးရှိသည်။ သည်ကလေးနှစ်ဦးသည်သာ

ကျွန်မဘဝ၏အားအင်များဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူတို့အဖေကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သာရှိသေးသည်။ သူတို့အဖေရှိစဉ်က လင်ယောက်ျားရှာဖွေပေးသမျှ ထိုင်သုံးရုံသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မစီးပွားရေးမလုပ်တတ်ပါ။ ငွေလည်း မရှာတတ်ပါ။ တစ်လတစ်လကလေးနှစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်၊ မုန့်ဖိုး၊ ရေဖိုး၊ လျှပ်စစ်မီတာခစသည့်ကုန်ကျစရိတ်များကို ကျွန်မသတိထားမိလာသည်။ မည်သည့်အလုပ်မျှမလုပ်ဘဲ တစ်နှစ်ကျော်ထိုင်စားနေခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လုံးပါးပါးလာသည်။ ဝင်ငွေမရှိဘဲ ထွက်ငွေချည်းသာဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ၏အခြေအနေကိုသိသော တစ်ဝမ်းကွဲအစ်မဖြစ်သူက သူတို့အနီးအနား ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် အကြံပြုလာသည်။ ပထမအကြိမ်ထိုသို့ပြောစဉ်က ကျွန်မငြင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအဓိကထားသည်မှာ ကလေးနှစ်ဦးပညာရေးပင်ဖြစ်သည်။ သည်ရပ်ကွက်တွင် ကလေးနှစ်ဦး အသားကျနေသည်။ အတန်းတွင်လည်း အဆင့်လည်း ကောင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ပညာရေးကို အားပေးသည်။ စာမေးပွဲကြီးနီးချိန်ဆိုလျှင် လမ်းတွင်းမှ ကလေးများ စာကျက်သံက ဆူညံနေပါတော့သည်။ ကျွန်မကလေးများကို စာကျက်ကြဟု မည်သည့်အခါမျှ မပြောခဲ့ရပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ စာကျက်သံကြားသည်နှင့် ကလေးနှစ်ဦး စာကြည့်စားပွဲပေါ် ရောက်နေခဲ့ကြပြီ။ ကလေးများပညာရေးအတွက် ဤရပ်ကွက်တွင်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ချင်သေးသည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ခေါင်းချသွားသည့် ဤအိမ်၊ ဤလမ်း၊ ဤရပ်ကွက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေခဲ့မိသည်။ သို့သော် ဝင်ငွေရအောင် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်မို့

လက်ဝတ်လက်စားများ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာသည်။ တစ်နှစ်ကျော် ထိုင်စားခဲ့ပြီးပြီ။ အဘက်ဘက်မှ တွေးတောမိရင်း ဤအိမ်ကို ရောင်းချပြီး အစ်မဖြစ်သူတို့ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရတော့သည်။

တစ်နေ့ အစ်မရောက်လာစဉ် ကျွန်မဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြော ပြလိုက်သည်။

“ငါ့အိမ်နားမှာ အိမ်တစ်လုံးတွေ့ထားတယ်။ မြေကတော့ လေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်မြေကွက်ကို တစ်ဝက်ခြမ်းထားတာ၊ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်၊ သွပ်မိုး၊ ရေမီးလည်း ပါတယ် ”

“ဈေးက ဘယ်လောက်လဲ အစ်မ”

“သူတို့က ခုနစ်ဆယ်ငါးလို့ ဈေးခေါ်ထားတယ်။ တော့တော့ ဆိုင်ဆိုင်ပြောရင် လျှော့ဦးမှာ၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ တော်ကြာ သူများ ဦးသွားမယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ ကိုယ့်မိသားစုနေပြီး အောက်ထပ်ငှား စားပေါ့”

“အောက်ထပ်ငှားရင် အိမ်လခ ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“စပေါ်သုံးသိန်း၊ အိမ်လခက နှစ်သောင်းခွဲပေါက်ဈေးရှိတာ တက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“အစ်မတို့ဒေါ်ပုံဘက်မှာ အိမ်ငှားစရိတ်တွေ အဲဒီလောက် တောင် ဖြစ်နေလား”

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခုဒီအိမ်ရောင်းရင် ဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

“တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရမယ်၊ ရောင်းဖို့ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတော့ နှစ်ဦးသုံးဦးလာမေးကြတယ်၊ ရောင်းထွက်ဖို့များ ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၊ တို့ရပ်ကွက်မှာ ဆင်းရဲသားတွေများတယ်၊ ပျံ့ကျအလုပ်သမားတွေသာ များတယ်၊ နေပြန်တိုးချေးမလား၊ အိမ်ဆိုင်ဖွင့်မလား၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ အိမ်ငှားထားပြီး အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားရင် ကလေးနှစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

“အစ်မပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ ဒီအတိုင်းထိုင်စားနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မအလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ကောင်ပြီလေ၊ အစ်မပြောတဲ့အိမ်ကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့် စေချင်တယ်၊ ကြိုက်ရင်တစ်ခါတည်း စကားပြောခဲ့မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အစ်မနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်မနေထိုင်ရာ ကြည့်မြင်တိုင်မှ အစ်မနေထိုင်ရာ ဒေါပုံ မြို့နယ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မရောက်သည်မှာ ကာလကြာ ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အားလုံးပြောင်းလဲနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အစ်မတို့ ရပ်ကွက်သည် ဒေါပုံမြို့နယ်အတွင်းရှိပြီး ပုဇွန်တောင်မြစ်ကမ်းနား နှင့် နီးသောရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ မင်းနန္ဒာလမ်းမကြီးမှ လမ်းသွယ် လေးအတိုင်းဖြစ်ကမ်းနားအထိ ဆင်းသွားရသည်။ မြစ်ကမ်းနားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော နေအိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်များမှာ ကပ်ညပ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေလေးဆယ်ခြောက်ဆယ်ကို တစ်ခြမ်း ခြမ်းပြီး အိမ်ဆောက်ထားကြသည်။ ခေါင်းချင်းထိစပ်သည်အထိ ကျပ်ညပ်နေသည်။ ကျွန်မဘဝင်မကျလှပါ။ သို့သော် ဆွေမျိုးရင်းချာ ဆို၍ သည်အစ်မတစ်ဦးသာရှိသည်။ အစ်မအားကိုးနှင့်ပင် နေရ တော့မည်။ အစ်မပြောသော နေအိမ်သည် အစ်မနေအိမ်နှင့် လေးငါး လုံးသာခြားပြီး တစ်လမ်းတည်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ သေချာကြည့်၊ ကြိုက်ရင်ပြော၊ ငါစကား ပြောထားမယ်”

“အိမ်ကမဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့သားအမိ နေလို့ရပါတယ်”

“အိမ်ရှင်တွေက ဗိုက်နာနေလို့ရောင်းတာ၊ နောက်ဆို ဒီဈေးနဲ့ ရဖို့မလွယ်ဘူး”

“အစ်မကောင်းသလိုသာကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါတော့”

အစ်မတို့ဆိုမှအပြန် အပြန်ကျွန်မတစ်လမ်းလုံးတွေ့လာခဲ့ သည်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်၍ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ကာ အဆင်ပြေ မည်ထင်ရသည်။ ရွာခံ မမမျက်နှာကြောင့် အခက်အခဲကြီးကြီး မားမား မတွေ့နိုင်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ငွေတိုးချေးလျှင်လည်း အဆင်ပြေနိုင်မည်ထင်သည်။ ဆင်းရဲသားများ၊ ပျံကျလက်လုပ် လက်စားများအနေများသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ လမ်းထဲတွင် ဝီဒီယိုပြသသည့်ရုံ (၃) ရုံကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်များလည်း နီးကပ်စွာရှိနေသည်။ ကျွန်မဘဝင် မကျလှပါ။ ထိုင်စားနေ၍မဖြစ်တော့သည့်အဆုံး ကြည့်မြင်တိုင်မှ အိမ်ကို ရောင်းချပြီး ဒေါပုံမှအိမ်ကိုဝယ်ရန် ကျွန်မစီစဉ်လိုက်ရပါ တော့သည်။ ဤနည်းလမ်းသည်သာ လောလောဆယ် ကျွန်မနှင့် ကလေးများထွက်ပေါက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်မှနေအိမ်ကိုရောင်းချပြီး ဒေါပုံမှ ပေနစ်ဆယ် ခြောက်ဆယ် မြေနှင့်အိမ်ကို ဝယ်ယူသည်။ ငွေ သိန်း လေးဆယ်ကျော်ပိုထွက်လာသည်။ ပိုငွေထဲမှ အချို့ကို ဘဏ်တွင် အပ်နှံထားလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု ကုန်တင်ကားကြီးဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်မှ ဒေါပုံသို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ကျွန်မဝယ်ထားသည့်

နေအိမ်လမ်းထဲသို့ ကုန်တင်ကားကြီး ခက်ခက်ခဲခဲဝင်ခဲ့ရသည်။ အစ်မက အဆင်သင့်စောင့်နေ၍ တော်တော့သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ကားဆိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများချရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ အလုပ် သမားငှားရမ်းရန် အစ်မကို ပြောနေစဉ် လမ်းထဲမှ လူငယ်သုံးလေး ဦးရောက်လာပြီး အစ်မကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒေါ်သီ. . ပစ္စည်းချဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ် မဟုတ် လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်သမား ငှားမလားလို့ စဉ်းစား နေတာ”

“ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာသူဟာ ကိုယ့်ရပ်ကွက်သား ပဲပေါ့၊ အလုပ်သမားငှားမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ပဲ ပစ္စည်းတွေ ချပေးမယ်၊ ထားမယ့်နေရာသာ ပြပေးပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် လူရွယ်သုံးလေးဦးထပ်ရောက်လာ သည်။ ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများ ဝိုင်းကူချပေးကြသည်။ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့လေးများ၏ ကူညီတတ်သည့် စိတ်ထားကို ကျွန်မလေးစားသွားမိသည်။ စိတ်ထဲကြိတ်၍ ချီးမွမ်း နေမိသည်။ ပစ္စည်းအားလုံးချပြီးသည်နှင့် မမက. . .

“သူတို့ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ပေးလိုက်ပါ”

“ပေးရမှာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရမလဲ မမ”

“ပေးချင်သလောက်သာ ပေးလိုက်၊ သူတို့ကစေတနာနဲ့ ကူညီတာပဲ”

တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက် ကျွန်မထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်ဟုပြောကာ ထွက်သွားကြသည်။

သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်မည်ထင်ပြီး ကျွန်မကြည့်လိုက်မိသည်။ သို့သော် သူတို့ဝင်သွားသောဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မဟုတ်ဘဲ အရက်ဆိုင်သာဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က အိမ်ထောင်ပြောင်းပစ္စည်းများ သယ်ဟယ်၊ ချဟယ် နေရာချဟယ်နှင့် လုပ်ခဲ့သဖြင့် ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့သားအမိ စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မမည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ကိုပင် မခန့်မှန်းနိုင်တော့ပါ။ မျက်စောင်းထိုး အိမ်မှ ဆူညံကျယ်လောင်သော လင်မယားချင်းရန်ဖြစ်စကားများ သည့်အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့အကောင်၊ နင်သောက်ရေတွေ့သောက်လာပြီး ငါ့ကို ရန်လုပ်တာလား၊ ဘယ်မှာလဲ ဒီနေ့လုပ်ခပိုက်ဆံတွေ၊ နင့်ငါ့ အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“အချိန်မတော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ပြောရမယ်၊ ဘယ် မယားငယ်ကို ပိုက်ဆံတွေပေးလိုက်လဲ၊ ငါမသိဘူးမှတ်နေလို့လား”

ယောက်ျားဖြစ်သူ၏အသံက မတိုးမကျယ်သာဖြစ်သော်လည်း မယားဖြစ်သူ၏အသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

“ဒီနေ့ အလုပ်အဆင်မပြေလို့ ငွေပါမလာဘူးလေ”

“တော်စမ်းပါ၊ မသိရင်ခက်မယ်၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံအရက်သောက်၊ မယားငယ်နဲ့ပျော်မြူးပြီး ပြန်လာတာ မဟုတ်လား”

“တော်တော့ကွာ”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ ငါက မယားကြီးပဲ၊ ပိုက်ဆံမပါရင် အိမ်ပေါ် က ခုဆင်းသွား၊ ငါ့အနားလာမအိပ်နဲ့၊ ခု ဆင်းသွား”

“တော်ပါတော့လို့ ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ ဒီမိန်းမတော့ ငါလုပ်မိတော့မယ်”

“အံ့မယ် နင်က ငါ့ လုပ်ချင်တာပေါ့လေ၊ သတ္တိရှိရင် ငါ့အသား ထိကြည့်စမ်းပါ”

“ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ မိန်းမ ကဲဟယ်. . ကဲဟယ်”

“အမလေးလုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကို နှိပ်စက်နေတယ်၊ ကျွန်မ ပါးကို ရိုက်တယ်၊ လာကြပါဦး”

မိန်းမဖြစ်သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် အကူအညီ တောင်းခံနေသော်လည်း အိမ်နီးနားချင်းများ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်မလာကြပေ။ ကျွန်မတို့အဖို့ ယခုမှ ကြုံဖူးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သည်အဖြစ်ရိုးနေပြီဟု ထင်ရသည်။ မကြာခဏဖြစ်နေပုံ ရသည်။ ကျွန်မနားပိတ်၍ ပြန်အိပ်သည်။ အသံတွေက ကြားနေရဆဲ။ မကြားဝံ့မနာသာတိုင်းထွာဆဲဆိုသံများကြားနေရသည်။ ကျွန်မကြိုးစား၍ပြန်အိပ်သည်။ ပင်ပန်းထားသဖြင့် ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မည်မျှကြာသည်မသိပါ။ ခြံချင်းကပ်လျက် အိမ်မှ တဒုန်းဒုန်း မြည်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ရပြန်သည်။ ဘေးအိမ်မှ တဒုန်းဒုန်းမြည်သံက နားထဲတိုးဝင်လာသည်။ ထင်းခွဲနေသောအသံဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လင်းကြက် တွန်သံကြားလိုက်ရသည်။ နံနက်လေးနာရီကျော်ခန့်အချိန်ဖြစ်သည်။ အိမ်အောက်မဆင်းဘဲ အိမ်ပေါ်ကြမ်းခင်းပေါ်မှာပင် တဒုန်းဒုန်းနှင့် ထင်းခွဲနေသည်။

“ဟဲ့ ဒီနေ့ အလုပ်စောစောသွားမယ့်အကောင် မထသေးဘူးလား၊ ငါပဲပြုတ်အရောင်းထွက်သွားရင် နှိုးမယ့်သူမရှိဘူးဖြစ်မယ်၊ ထတော့လေ”

လူခြေတိတ်ချိန်မို့ စကားသံ၊ ထင်းခွဲသံတွေက ကျယ်လောင်နေသည်။ သူတို့အသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်ကို မတွေးကြပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာရကောင်းမွန်းလည်း မသိကြပါ။ ကျွန်မစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေမိသည်။ အိပ်၍မပျော်တော့ပါ။ သားနှင့်သမီးမှာ အပူအပင်ကင်းစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ အားလုံး နေသားတကျဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာမူ မအားလပ်သေးပါ။ သန်းခေါင်စာရင်းမပြောင်းရသေး၍ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဧည့်စာရင်းတိုင်နေရဆဲဖြစ်သည်။ မမက တစ်လမှတစ်ခါ ဧည့်စာရင်းတိုင်ရန် စာအုပ်လုပ်ပေးထားမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်သည့်အချိန်ရောက်လာသည်။ သမီးက ခြောက်တန်း၊ သားက ရှစ်တန်းတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် အပြေးအလွှား ကျောင်းအပ်သွားရသေးသည်။ နေရာဒေသအသစ်၊ ကျောင်းအသစ်မို့ ကျွန်မပူပင်နေမိသော်လည်း သားနှင့်သမီးမှာ မိတ်ဆွေသစ်များနှင့် ပျော်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကျောင်းတည်းမို့ ပူစရာမလိုတော့ပေ။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

အားလုံးနေသားတကျဖြစ်သွားမှ မမနှင့်တိုင်ပင်ကာ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်လှစ်နိုင်တော့သည်။ သို့သော် ထင်ထားသလောက် ရောင်းအားမကောင်းလှပါ။ နောက်မှ ကျွန်မသိလာရသည်။ အကြွေးရောင်းမှ ရောင်းအားကျောင်းလာသည်။ မည်သူတို့ကို အကြွေးရောင်းသင့်မရောင်းသင့် မမကို မေးမြန်းရသည်။ ကျွန်မတို့အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းသားအချို့ရှိသော်လည်း ညနေ

ဘက် စာကျက်သံမကြားရပါ။ စာကျက်ချိန်တွင် စာကျက်သံ မကြားရ၍ ကျွန်မစိတ်ထဲ ထူးသလိုဖြစ်နေသည်။ ယခင်ကျွန်မ နေထိုင်ခဲ့သော ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်တွင် ယခုလို ကျောင်းဖွင့်စ ရာသီတွင် ကလေးများ စာကျက်စာအံသံများ ဆူညံစွာ ကြားနေရပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုလမ်းထဲတွင် စာကျက်သံ မကြားရပါ။ ဈေးဆိုင်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် သားတို့ကိုပင် သတိမထားမိခဲ့ပါ။ သား စာကျက်သံ မကြားရ၍ အိမ်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်ရာ သားကို မတွေ့ရပေ။

“သမီးရေ. . သမီးကိုကို မတွေ့ပါလား၊ ဒီအချိန် စာကျက်ချိန် လေ၊ ဘယ်သွားနေလဲ”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဗွီဒီယိုသွားကြည့်တယ် ထင်တယ်”

“ဘာ. . ဒီအချိန်က စာကျက်ချိန်လေ၊ အရင်တုန်းက ဗွီဒီယို ကြည့်ရဖူးလို့လား”

ဒေါသစိတ်ဖြင့် သားကို လိုက်ခေါ်မည်စိတ်ကူးသော်လည်း သားသွားကြည့်သည့် ဗွီဒီယိုရုံကို ကျွန်မမသိပါ။ ကျွန်မတို့လမ်းထဲ တွင် ဗွီဒီယိုပြသသည့်ရုံသုံးနေရာရှိသည်။ ညကိုးနာရီကျော်မှ သားက ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့သား ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ဗွီဒီယိုသွားကြည့်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ဂေါ်ဇီလာကား သိပ်ကောင်းတာ၊ ပင်လယ်ထဲ သွားနေတဲ့ သင်္ဘောကြီးကို ဖျာက်ဆီးနှစ်မြုပ်ပြီး ကုန်းပေါ်တက်လာတာ၊ တိုက်တာတွေပြုပြီး မြေအောက်ဘူတာရုံမှာ ဥတွေ ဥချခဲ့တာ၊ ဥတွေက အကောင်ပေါက်လာတာ မေမေရဲ့”

စာကျက်ရန်ပြောမည်ဟု ကျွန်မပြင်ထားသော်လည်း သူကြည့်ခဲ့သည့် ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်တစား အားပါးတရ ပြောပြနေသည်။ ကျွန်မ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

“ကဲ သားတော်ပြီ၊ စာသွားကျက်တော့၊ နောက်ဆို ဒီလို စာကျက်ချိန် ဗွီဒီယိုသွားမကြည့်ရဘူး၊ မှတ်ထားနော်”

သားက မကျေမနပ်ဖြင့် စာကျက်စားပွဲပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စာမကျက်သေးဘဲ ဂေါ်ဇီလာဇာတ်ကားအကြောင်း သူ့ညီမကို ပြောပြနေသေးသည်။ ကျွန်မလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် သားက ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူကြည့်ခဲ့သည့် ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းထဲမှ ဂေါ်ဇီလာကို ပြန်တွေးနေဟန်တူသည်။

“ဟဲ့ သား စာကျက်လေ”

“ဟာ မေမေကလည်း”

ဈေးဆိုင်ပိတ်ချိန်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းများ ကျွန်မသိမ်းဆည်းနေခဲ့သည်။ အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးစီး၍ ဆိုင်တံခါးပိတ်ပြီး ကျွန်မအိမ်ပေါ် တက်လာသည့်အချိန်တွင် သားက အိပ်ရာထဲရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

တစ်နေ့ ညနေကျောင်းမှအပြန် သမီးတစ်ဦးတည်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ သားကို မတွေ့ရပေ။

“ဒီမှာ သမီး၊ သမီးကိုကို မတွေ့ပါလား၊ ကျောင်းမှာ အချိန်ပို သင်နေလို့လား”

“ကိုကိုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘောလုံးကန်နေတာ၊ ပြီးမှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

“အင်း ဒီကလေးက အပေါင်းအသင်းတော်တော်များနေပါလား”

ညမှောင်စပြုတော့မှ သားပြန်ရောက်လာသည်။ ကျောင်း
ဝတ်စုံကို လက်ကိုင်လျက် ဘောင်းဘီတိုဖြင့် ချွေးတရွဲရွဲနှင့်
တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း သားက

“ထမင်းဆာပြီ မေမေ၊ ထမင်းစားတော့မယ်”

“ဟဲ့ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ရေအရင်ချိုးလိုက်ဦးလေ”

ဈေးဆိုင်ကိစ္စနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေသည်မို့ သားကို ဂရုမစိုက်နိုင်
ခဲ့ပါ။ အတန်ကြာမှ သားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထမင်းကို
မြိန်ရေယှက်ရေဖြင့် စားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညနေစောင်းချိန်
ဈေးဆိုင်လူကျနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနိုင်
မနင်းဖြစ်နေသည်။ သားနှင့်သမီးကို ကူညီခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူး
မိသော်လည်း သူတို့စာကျက်ပျက်မည်စိုး၍ မခိုင်းရက်ခဲ့ပါ။
ညကိုးနာရီကျော်မှဆိုင်က လူရှင်းသွားတော့သည်။ စာကျက်သံ
မကြားရသဖြင့် ကျွန်မအိမ်ထဲဝင်လိုက်သွားသည်။ သားမှာ အိပ်ရာထဲ
ရောက်နေပြီး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။ ညနေက ဘောလုံးကစား
ထား၍ မောမောပန်းပန်းနှင့် အိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ သားစာကျက်
ချိန်နည်းလာ၍ ပညာရေးအတွက် ကျွန်မပူပင်စိတ်များ ဝင်လာမိ
သည်။

ဈေးဆိုင်မှာ အကြွေးရောင်းခဲ့သဖြင့် ရောင်းအားတက်
လာသည်။ ရောင်းအားတက်လာသည်နှင့်အမျှ ဆုံးရှုံးမှုများလည်း
ရှိလာသည်။ တစ်ရက်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ကျွန်မ၏ဖောက်
သည် မတင့်ဆိုသူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဪ... မတင့်၊ မဝယ်တော့ဘူးလား၊ ဟိုနေ့က အကြွေး
ဝယ်သွားတဲ့ ငွေငါးရာငါးဆယ်မဆပ်ရသေးဘူးလေ၊ ပါရင် ပေးခဲ့
ပါလား”

“ဒီမှာ ဆန်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမပြည့်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ အကြွေးတောင်းတဲ့သူက ရှိသေးတယ်။ လောလောဆယ်လိုချင်ရင် တော့ အသားပဲလှီးယူတော့”

အကြွေးယူထားသူ မတင့်က မချေမငံပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်တော့ပါ။ ဝယ်စရာရှိလျှင် အခြားဆိုင်တွင် သွားဝယ်သည်။ မတင့်လိုလူမျိုး လေးငါးဦး ကျွန်မကြုံဖူးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သည်ရပ်ကွက်အနေအထားမှာ သည်သို့ပါလားဟု ကျွန်မတဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ မမက အကြွေးရောင်းမှ အဆင်ပြေမည်ဆို၍ ရင်းနှီးသူများကို အကြွေးရောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ပြန်တောင်းလျှင် အလွယ်တကူမရခဲ့ပါ။ နှုတ်လှန်ထိုးခြင်းခံလိုက်ရသေးသည်။ ကြွေးဆုံးငွေတွေများလာသည်။ ဤအတိုင်း ဆက်သွားနေပါက ရှေ့ရေးအတွက် မလွယ်တော့ဟု ကျွန်မစဉ်းစားမိလာသည်။ ဈေးဆိုင်ကိစ္စများသာမက ကျွန်မကလေးများလည်း မူပျက်လာသည်။ စာကြိုးစားမှု လျော့နည်းလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လိုက်၍ အမူအကျင့်များပြောင်းလဲလာသည်။

ကျွန်မဆိုင်လူကျချိန်တွင် မမရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းကူရောင်းပေးသည်။ မမက အိမ်ထဲလှမ်းကြည့်ရင်း

- “ဟဲ့. . . နင့်သားလည်း မမြင်ပါလား”
- “အို ဟုတ်ပါရဲ့၊ သမီးကိုကို ဘယ်သွားလဲ သမီး”
- “သူငယ်ချင်းတွေလာခေါ်လို့ ဗွီဒီယိုရုံလိုက်သွားတယ် မေမေ”
- “ဒီကလေးတော့ ပြောမရဆိုမရနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီရပ်ကွက်ပြောင်းလာမှ အကျင့်တွေပျက်လာတယ်၊ အိမ်လည်း မမြဲဘူးဖြစ်နေတယ်၊ စာလည်း မကျက်ဘူး”

“ဪ လူငယ်ပဲလေ. . သူလည်း ဒီက ကလေးတွေနည်းတူ ဗွီဒီယိုကြည့်ချင်ရှာမှာပေါ့၊ အင်း ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ ဗွီဒီယိုရုံ သွားရင် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အတတ်မျိုးစုံတတ်လာမယ်၊ မဟုတ်တာတွေ အတုခိုးမိရင်ခက်မယ်၊ ဆေးလိပ်တောင် သောက် တတ်နေပြီလား မသိဘူး၊ ငါအကြံပေးချင်တာရှိတယ်”

“မမက ဘာအကြံပေးမှာလဲ ပြောပါဦး”

“နင့်ဆီမှာ ငွေပိုတွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အပေါ်စက် အောက်စက်တစ်စုံလောက် ကလေးတွေကို ဝယ်ပေးလိုက်ပါလား၊ ခုဈေးတွေကျနေတယ်၊ ဒါဆို ကလေးတွေအိမ်မြဲသွားမယ်၊ ငါတို့ လည်း လာကြည့်လို့ရတာပေါ့”

“အင်း. . မမပြောတာ ဟုတ်သလိုပဲ၊ ကျွန်မစဉ်းစားပါ့မယ်”

ထိုသို့ မမနှင့် ပြောနေစဉ်မှာပင် ဆူညံကျယ်လောင်သော သီချင်းဖွင့်သံကြားလိုက်ရသည်။ စောင်းဘောက်နှင့်တွဲ၍ ဖွင့်ထား သော သီချင်းသံဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် တစ်အိမ်ကျော်အိမ်မှ ဖွင့် သော သီချင်းသံဖြစ်သည်။ မကြာခဏကြားနေကျ သီချင်းသံ ဖြစ် သည်။ မမနှင့် စကားပြော၍မရတော့လောက်အောင်ဖြစ်လာသည်။

‘ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နားထောင်တာပဲ မမရယ်၊ ဒီလောက် အကျယ်ကြီးဖွင့်ရသလား၊ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ကျနေတာပဲ’

“တို့ရပ်ကွက်မှာတော့ ဒါမျိုးက ရိုးနေပါပြီလေ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မမရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဟိုးတစ်နေ့ကလည်း ကလေးတွေစာကျက်နေတုန်း စောင်းဘောက်နဲ့ဖွင့်လို့ ကလေးတွေစာကျက်လို့မရတော့ဘူး ဖြစ် သွားတယ်၊ ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူးလား”

“အဲဒီ အိမ်ရှင်ယောက်ျားက မိုက်တိမိုက်ကန်းရယ်၊ ဘယ်သူမှ မပြောဝံ့ကြဘူး”

“မမတို့ရပ်ကွက်က ဒီလိုပါလား၊ ပြောင်းလာမိတာ မှားပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ကြာတော့လည်း ရိုးသွားမှာပါကွယ်”

မမပြန်သွားပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဤရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်စောင်းထိုးသာသာရှိ အရက်ဆိုင်မှ အသံများဖြစ်သည်။

“ဒါသက်သက်လူပါးဝတာ၊ စံအေးတဲ့ဟေ့၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့ကွာ”

“ဪ မင်းက စံအေးတဲ့လား၊ သိပ်သတ္တိကောင်းနေပါလား၊ ကဲ ငါလာပြီကွာ၊ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ”

“အေး လုပ်ချင်တာ ဒါပဲကွာ”

အမူးသမားနှစ်ဦး စကားများပြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြပါတော့သည်။

“ဟာ လုပ်ကြပါဦး၊ စံအေးအိတ်ထဲက ဓားထုတ်နေပြီ”

“ဟေ့ စံအေး မလုပ်နဲ့ လွန်မယ်၊ သတိထားကွာ”

“မဆွဲနဲ့ ဖယ်စမ်းကွာ”

“မလုပ်နဲ့စံအေး မလုပ်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို စံအေးကို သောက်ဖော်များက ဝိုင်းဝန်း ထိန်းချုပ်ထားကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်ဘက်လူက ရုတ်တရက်အနားရောက်လာပြီး လက်ထဲမှတုတ်ဖြင့် စံအေးဆိုသူ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်

သည်။ စံအေးခေါင်းမှ သွေးများဖြာကျလာသည်။ ရိုက်နှက်သူက တုတ်ကိုကိုင်လျက်သားဖြင့် ဆိုင်ပြင်ထွက်သွားတော့သည်။

“သတ္တိရှိရင်လိုက်ခဲ့ကြလေ”

“စံအေးကိုလုပ်ပါဦး၊ သွေးတွေနဲ့”

“ရဲစခန်းအရင်သွားရင် ကောင်းမယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုရင်း စံအေးကိုတွဲကာ ထွက် သွားကြသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရန်ပွဲမျိုး လမ်းထဲတွင် မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။ သားမှာ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဗွီဒီယိုရုံသို့ မကြာခဏသွားနေလျှင် တစ်နေ့ရန်ဖြစ်လာမည်ကို ကျွန်မစိုးရိမ် လာမိသည်။ ဈေးဆိုင်မှဈေးရောင်းရငွေများ မကြာခဏ လျော့နည်း လာသည်မှာ သားလက်ချက်မှန်း ကျွန်မသိသည်။ မပြောရက်၍ ကျွန်မသိလျက်နှင့် မပြောခဲ့ပါ။ သားမှာ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ငွေကိုလည်း သုံးတတ်လာခဲ့ပြီ။ သားစာရိတ္တအတွက် ကျွန်မစိုးရိမ် လာမိသည်။ သားဗွီဒီယိုရုံသွားနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မမပြောသလို အပေါ်စက် အောက်စက်ဝယ်ပေးမှ သားအိမ်မြဲမယ်ထင်တယ်” ကျွန်မတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သားတို့အတွက် အပေါ်စက်၊ အောက်စက်ဝယ်ပေးရန် ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့ သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကိစ္စများဖြင့် ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ သားကိုမတွေ့၍ သမီးကိုမေးလိုက်သည်။

“ဘောလုံးသွားကန်တယ် မေမေ၊ ချိန်းပွဲရှိလို့တဲ့၊ မေမေသိရင် မလွှတ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး တိတ်တိတ်လေးထွက်သွားတာ”

“ကျောင်းပိတ်ရက်တောင် အိမ်မမြဲဘူး၊ မအေကို ကူညီရ ကောင်းမှန်းလဲ မသိပါလား၊ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ် တော့ဘူး၊ သားကိုပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်”

သားကိုပြောဆိုဆုံးမရန် စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့ တွင်မူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဆုံးမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဖတဆိုး သားလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့မိသည်။ တစ်နေ့ကျောင်းမှပြန်အလာ သမီးက Report card ကိုင်ကာ ကျွန်မကိုပေးသည်။

“မေမေ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

“အဆင့်ဘယ်လောက်ရလဲ သမီး”

ကျွန်မအမေးကို သမီးက ချက်ချင်းမဖြေပါ။

“ဟဲ့ ငါလက်မအားသေးလို့ မကြည့်နိုင်သေးဘူး၊ ဘယ်အဆင့် ရလဲ”

“အဆင့်နှစ်ဆယ်ပါ မေမေ”

“ဘာ ပြောတယ်၊ ဒီကို မပြောင်းခင်အရင်ကျောင်းမှာတုန်းက အဆင့် (၅) အောက်မရောက်တဲ့ သမီးက ခုတော့ အဆင့်နှစ်ဆယ် ရောက်သွားပါလား၊ သမီးစာကျက်ချိန်နည်းတာကိုး၊ ပြီးတော့ စာကျက်တာ အရင်လိုစိတ်ဝင်စားမှုလည်း မရှိဘူး”

“မေမေပြောတာ မှန်တယ်၊ သမီးတို့စာကျက်ချိန်မှာ ဘေးအိမ်တွေက တီဗွီတို့ ကက်ဆက်တို့ဖွင့်တာ အကျယ်ကြီးပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် စာကျက်လို့ရတော့မှာလဲ”

“အင်း သမီးပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ သမီးကိုကိုရော Report card မရသေးဘူးလား၊ သမီးတောင် ရနေပြီ၊ သူလည်း ရလောက်ပြီပဲ”

“ဒါတော့ သမီးမသိဘူး၊ ကိုကိုကို မေးကြည့်ပေါ့ မေမေ”
ဘောလုံးကန်ပြီး သားပြန်ရောက်လာချိန်တွင် Report card

ရ၊ မရ သားကို ကျွန်မမေးလိုက်သည်။

“သားကို ဆရာမက Report card မပေးဘူး မေမေ”

“သမီးတို့အတန်းတောင် ရနေပြီ၊ သားလည်း ရရမှာပေါ့”

“သားပြောတာ အမှန်ပါ၊ မေမေ မယုံရင် ဆရာမကို မေး
ကြည့်ပါ”

“မေးရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းကိုလိုက်သွားပြီး အတန်းပိုင်
ဆရာမနဲ့ သွားတွေ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသားတို့ကျောင်းသို့လိုက်သွားပြီး
အတန်းပိုင်ဆရာမနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။

“ဪ... မောင်ကျော်ထက်တို့ အမေလား၊ တွေ့ချင်နေတာ
နဲ့အတော်ပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ လာတွေ့ဖို့ အကြောင်းကြားစာပို့လိုက်တာ
မရောက်ဘူးလား”

“ကျွန်မဆီ ဘာအကြောင်းကြားစာမှ မရောက်ပါဘူး
ဆရာမ”

“အင်း မောင်ကျော်ထက်က ခေါ်စာ မပို့ခဲ့ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာမ ကျွန်မကိုတွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စများပါလဲ”

“ဒီလိုပါ ဒီလမှာ မောင်ကျော်ထက်ဟာ ကျောင်းပျက်ရက်
လေးရက်တောင်ရှိတယ်၊ လပတ်စာမေးပွဲမှာလည်း သုံးဘာသာ
ကျရှုံးခဲ့တယ်။ ဒါတွေပြောပြချင်လို့ မိဘအုပ်ထိန်းသူနဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်မ
တို့ စီစဉ်ခဲ့ရတာ”

“သားက တစ်လထဲ ကျောင်းပျက်တာ လေးရက်နော်၊
ပြီးတော့ သုံးဘာသာတောင် ကျရှုံးခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကလေး မှတ်တမ်းတွေပြန်ကြည့်တော့ ဒီနှစ်မှ ပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသားပါ။ အရင်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာ အဆင့် (၅) အတွင်းသာရှိခဲ့တဲ့ကလေးပါ။ ခုလို လာတွေ့တာ သိပ် ကောင်းပါတယ်။ ကလေးကို ဂရုစိုက်ကြပ်မတ်ပေးဖို့ လိုပါတယ်”

“ဒါနဲ့တစ်ခုမေးပါရစေ၊ သားက Report card မပေးဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား။”

“ဘာသာစုံအောင်တဲ့ ကလေးတွေကိုသာ Report card ပေးလိုက်တာ။ ဘာသာစုံမအောင်တဲ့ ကလေးတွေကိုတော့ မပေး လိုက်ဘူး။ ဘာသာစုံမအောင်တော့ ကလေးတွေက မိဘအုပ်ထိန်းသူ ကို မပြတော့ဘဲ လက်မှတ်တုတွေထိုးပြီး ပြန်ပေးတာတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ကျော်ထက်ကို Report card မပေးလိုက်တာပါ။ မိဘကိုယ်တိုင် အသိပေးချင်လို့ ခုလိုစီစဉ်ရတာပါ။ ခုလိုလာတွေ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကလေးစာကြိုးစားဖို့ ဆုံးမပေးစေချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချ ဆရာမ၊ ခုမှ အကြောင်းစုံသိရတော့တယ်။ ကျွန်မ ဆုံးမပါ့မယ်”

သားတို့အတန်းပိုင်ဆရာမနှင့် တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည် အထိ ကျွန်မဒေါသမပြေသေးပါ။ တစ်နေ့လုံး သားအတွက် ကရုဏာ ဒေါသောဖြစ်နေခဲ့သည်။ ညနေကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကျွန်မသားကို ရိုက်နှက်မိပါတော့သည်။

“ကဲ ကျောင်းပြေးဦး၊ ကျောင်းပြေးချင်ဦး၊ ပြီးတော့ သုံးဘာသာ တောင်ကျတယ်၊ ကဲဟာ. . ကဲဟာ”

ဒေါသဖြင့် သားကျောပြင်ကို ကျွန်မရိုက်နှက်နေမိသည်။ သားမှာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်ရည်သာကျနေသည်။ မရိုက်စဖူး

သားကိုရိုက်နှက်ဆုံးမမိခဲ့ပြီ။ သားမျက်ရည်ကျသည်ကို တွေ့ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ လှိုက်တက်လာသည်။ သားကို ဖက်ကာ ဝမ်းပန်း တနည်း ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး သားစာကြိုးစားတော့နော်၊ ဗွီဒီယိုရုံလည်း မသွားနဲ့တော့၊ သားတို့အတွက် အပေါ်စက်အောက်စက်တစ်စုံ မေမေဝယ်ပေးမယ်”

ငိုနေရာမှ သားမျက်နှာအမူအရာက ချက်ချင်းပြောင်းသွား သည်။

“မေမေ တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာကိုတော့ ဒီထက်ပိုပြီး ကြိုးစားရမယ်၊ အချိန်နဲ့ပဲ ကြည့်ရမယ်နော်”

“သား စာကြိုးစားပါမယ်”

အပေါ်စက် အောက်စက် ဝယ်ပေးလျှင် စာကြိုးစာပါမည် ဟု ပြောခဲ့သော သားမှာ ကတိမတည်ခဲ့ပါ။ ဗွီဒီယိုရုံမသွားတော့ သော်လည်း အိမ်တွင် အချိန်ပြည့် ဗွီဒီယိုကြည့်နေတော့သည်။ စာကျက်ရန်ပင် သတိရဟန်မတူတော့ပါ။ ညနေစောင်းသည်နှင့် သား၏သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာ ကြသည်။ စီဒီပြားယူလာသူက ယူလာသည်။

“ကျော်ထက်ရှေ့ ဒီကားကောင်းတယ်၊ ဒွေးနဲ့နန္ဒာလှိုင်ပါ တယ်၊ ဒီညပြန်အပ်ရမယ်၊ မင်းကြည့်ပြီးရင် ခွေဖိုးတစ်ဝက်စိုက်နော်”

“အေးပါ ငါတစ်ဝက်စိုက်မယ်”

သားတို့အသံများကြားနေရသော်လည်း ဈေးဆိုင်လူကျနေ သဖြင့် သားကို မပြောနိုင်သေးပါ။ ကျွန်မဆိုင်သိမ်းချိန်နီးတော့မှ

သားတို့အုပ်စုကြည့်နေသော ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးတော့သည်။ နောက် ထပ်တစ်ကားကြည့်ရန် ပြောသူကပြောနေသေးသည်။

“တော်ပြီလေ သား၊ စာကျက်ရဦးမယ်လေ၊ မေမေဘာပြော ထားလဲ၊ အချိန်နဲ့ကြည့်လို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်မ မျက်နှာထားကြောင့် သားသူငယ်ချင်းများ အလျှို အလျှိုအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။ သားက စိတ်မပျက်ပျက်ဖြင့် စာကြည့်စားပွဲပေါ်ဝင်ထိုင်သည်။ သားကို စာကျက်ရန်ပြောပြီး ဈေးဆိုင်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းနေခဲ့သည်။ စာကျက်သံ မကြားရ၍ သားကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သားမှာ စာကြည့်စားပွဲပေါ် မှောက်လျက် အိပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လေးလံသော သက်ပြင်းတစ်ခုခုလိုက်မိသည်။

ဤသို့ဖြင့် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုရမည့်ရက် နီးကပ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မစည်းကမ်းတင်းကျပ်ထား၍ သားက အချိန်မှန် စာကျက်နေသည်။ ညဘက်စာကြည့်ချိန် ဗွီဒီယို ဇာတ်ကား မကြည့်ရသဖြင့် ကျောင်းပိတ်ချိန်နေ့ခင်းဘက်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်မ ပြောစကားပင် သားက မလေးစားတော့ပါ။ ဗွီဒီယိုရုံသွားမည်စိုး၍ အပေါ်စက်အောက်စက် ဝယ်ပေးခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီလားဟုပင် တွေးလာမိသည်။

သား၏အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများထဲတွင် ကျောင်း နေသူတစ်ဦးသာပါသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများမှ စာမေးပွဲကျန့်ရှုံး၍ မိဘက ကျောင်းထုတ်လိုက်သူ၊ မိဘက ကျောင်းထားပေးသော် လည်း ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စား၍ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသူ

အများစုဖြစ်သည်။ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုရန် တစ်ပတ် ခန့်သာလိုသည့် အချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကား မကြည့်တော့ရန် ကျွန်မတားမြစ်ထားသဖြင့် သားသူငယ်ချင်းများ ရောက်မလာတော့ပါ။ ယခုကဲ့သို့ စာမေးပွဲကြီးဖြေဆိုရန် နီးကပ်ချိန် ဆိုလျှင် ယခင်နေခဲ့သောရပ်ကွက်တွင် စာကျက်သံများ ဟိုမှ သည်မှ ဆူညံစွာကြားနေရပြီဖြစ်သည်။ ယခု ဤရပ်ကွက်တွင်မူ ကလေးများ စာကျက်သံမကြားရပါ။ ကျောင်းနေသည့်ကလေး လည်း အနည်းငယ်သာ တွေ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးဖြေဆိုရမည့်ရက်သို့ ရောက်လာသည်။ သားတို့စာမေးပွဲကြီးက တစ်ပတ်သာကြာခဲ့သည်။ သားက ဖြေနိုင်သည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်မအားမရလှပါ။ စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုပြီးသည်နှင့် သားသူငယ်ချင်းများ ရောက်လာ ကြတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း စုပေါင်းပြီး အခွေငှားကြည့်ကြသည်။ သားစာမေးပွဲကြီးအောင်မှအောင်ပါမလားဟု ကျွန်မရင်ထိတ်နေ သော်လည်း သားက သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ရွှင်မပျက်ရှိနေခဲ့ သည်။ သင်္ကြန်ရက်များကျော်လွန်ပြီးသည့်တစ်ရက်တွင် သားတို့ အတန်းတင်စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်လာသည်။ ကျွန်မတွေးထင် ထားသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သမီးငယ်သာ စာမေးပွဲ အောင်ပြီး သားကြီးစာမေးပွဲကျရှုံးခဲ့သည်။ သားကို ဆူပူမာန်မဲပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကြံခဲ့သေးသော်လည်း ကျွန်မမရိုက်ဖြစ် ရက်ခဲ့ပါ။ သားစာမေးပွဲကျရှုံးခြင်းအကြောင်းရင်းကို ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သားအပြစ်ချည်းပုံချ၍ မရဟုထင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကလည်း အရေးပါ

နေသည်ကို ကျွန်မမြင်လာခဲ့သည်။ သားတို့လို အသိမကြွယ် နုနယ်
 ငယ်ရွယ်သူအဖို့ တံငါနားနီး တံငါဖြစ်ခဲ့သည်ဟုသာ ကျွန်မအတွေးထဲ
 ပေါ်လာသည်။ သားတို့အရွယ်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်က လွန်စွာအရေးပါ
 ကြောင်း ကျွန်မလက်တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ
 ကြောင့် သားက အရောင်ပြောင်းလဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အမူအကျင့်
 များပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ပုတ်သင်ညိုသတ္တဝါတို့သည် နေရာဒေသကို
 လိုက်၍ အရောင်ပြောင်းလဲတတ်ကြောင်း ကျွန်မဖတ်ဖူးမှတ်ဖူး
 ခဲ့သည်။

ယခုသားကြီးစာမေးပွဲ ကျရှုံးရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ
 ထိုသဘောပင်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သားနှင့်သမီးသာ ကျွန်မဘဝ
 မျှော်လင့်ချက်များဖြစ်သည်။ သည်ရင်သွေးနှစ်ဦးသာ ကျွန်မ၏
 အနာဂတ်ဖြစ်သည်။ သားနှင့်သမီးပညာတတ်မှ ဖြစ်မည်။ ထူးချွန်မှ
 ဖြစ်မည်။ ယနေ့ခေတ်သည် ပညာခေတ်ဖြစ်သည်။ အဘက်ဘက်မှ
 ကျွန်မအမျိုးမျိုးတွေးရင်း ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်လိုက်မိတော့သည်။
 ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဤရပ်ကွက်မျိုးတွင် နေ၍ မသင့်တော့သည့်
 ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဤရပ်ကွက်မှပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ရမည်
 ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခင်နေခဲ့သော ရပ်ကွက် သို့မဟုတ်
 ပညာရေးကို အလေးထားသည့်ရပ်ကွက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပြန်လည်
 ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

သံသယမြူတိမ် လွင့်ပြယ်ချိန်

“ဆရာလေး.. ဆရာလေး.. ထပါဦး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မတို့ပါ။ ခဏထပါဦး”

အချိန်မတော် အိပ်ရာမှ အနိုးခံရသော်လည်း လာရောက်
နှိုးသူ၏အသံကို ကျက်မိနေသဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။ ညဉ့်နက်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း လရောင်ဖြင့် လင်းနေ
သည်။ လှေကားရင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ကျွန်းမှ မူလတန်းကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးနှင့် သူ့သားငယ်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အချိန်မတော်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာမကြီး”

“အိမ်အောက်က ဘဲတစ်ကောင်ပျောက်သွားပြန်ပြီ”

“အခုပျောက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေး”

“ပျောက်ပုံကို ပြောပါဦး”

“သန်းခေါင်လောက်မှာ အိမ်အောက်က ကြက်သံ၊ ဘဲသံတွေ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ လှုပ်ရှားသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ ကျွန်မ ကြောက်လို့ အိမ်အောက်မဆင်းဝံ့ဘူး။ အသံတွေတိတ်သွားတော့မှ သားကိုနှိုးပြီး အောက်ဆင်းကြည့်ဖြစ်တာ။ သားကလည်း တော်တော် နဲ့နှိုးလို့မရဘူး။ ခြံထဲလက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်တော့ ဘဲတစ်ကောင် လျော့သွားတာ သိရတယ်။ လာခိုးတဲ့သူကိုတော့ အစအနတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဆရာလေး ခဏလိုက်ကြည့်ပါလား။”

“အင်း.. လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က အိပ်ရာနံဘေးတွင် အသင့် ထောင်ထားသော ဓားရှည်နှင့်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ကိုယူကာ ဆရာမ ကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးနေအိမ်နှင့် ကျွန်တော့် နေအိမ်မှာ သိပ်မဝေးလှပါ။ ဆရာမကြီး၏နေအိမ်မှာ ကုန်းတစ်ခု၏ ဆင်ခြေလျှောတွင် တည်ရှိပြီး အနီးအနားတွင် အခြားလူနေအိမ် များမရှိပေ။ ဆရာမကြီး အိမ်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လျှိုကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလျှိုမှာ ဒီရေတက်လျှင် ရေပြည့်နေပြီး ဒီရေကျသွားလျှင် တောင်ကျစမ်းရေဖြင့် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်။ ဆရာမကြီးမှာ မွေးမြူရေးကို ဝါသနာပါသဖြင့် မိမိသဘောအလျောက် ဤနေရာ ကို ရွေးချယ်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေသထုံးစံအတိုင်း ခြေတံရှည် အိမ်ဖြစ်ပြီး အိမ်အောက်တွင် ခြံခတ်ကာ ကြက်ဘဲများ မွေးမြူထား သည်။ ဓာတ်ခဲလေးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ခြံကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။

“ဘဲတစ်ကောင်ပျောက်သွားတာ သေချာတယ်နော်... ”

ဆရာမကြီး”

“သိပ်သေချာပါတယ်၊ ညနေဘက်ခြံထဲပြန်သွင်းတုန်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရေးထားတာ”

“ခုလို ခဏခဏ ပျောက်နေတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ခိုးတဲ့သူမိအောင် ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ ဆရာမကြီးက ဘယ်သူ့ကို ထင်နေလို့လဲ”

“ကျွန်မတော့ ရွာထိပ်က ချစ်တိုးတို့လင်မယားလက်ချက်လို့ ထင်တာပဲ။ လက်ပူးလက်ကြပ်မမိတော့ မပြောရဲဘူး၊ ချစ်တိုးက မိုက်တိမိုက်ကန်းနဲ့”

“ဆရာမကြီးတို့ အိပ်ကြပါတော့၊ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးသော်လည်း ကျွန်တော်အိပ်၍ မရတော့ပါ။ လရောင်အောက်တွင် ဝါးကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး အိပ်မောကျလျက် ရှိသည်။ ပင်လယ်ဘက်မှလေပြည်လေနုအေးများက တိုးဝေ့ တိုက်ခတ်နေသည်။ နွေရာသီမို့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကမ်းခြေနှင့်နီး၍ လှိုင်းရိုက်သံများကို ကြားနေရသည်။

ယခုတလော ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မွေးထားသော ကြက်ဘဲများ မကြာခဏ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ လက်သည်လည်း ဖော်မရပါ။ ဆရာမကြီးကို တစ်ကျွန်းလုံးက လေးစားကြသည်။ ယခုကိစ္စကို သိထားကြသော ရွာလူကြီးနှင့် အချို့လူကြီးများလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ တရားခံကို သိလိုကြသည်။ ဤကိစ္စဖြေရှင်းပေးရန် ကျွန်တော့်ထံသို့သာ တာဝန်များကျရောက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မူလတန်းပြဆရာဘဝဖြင့် ဤဝါးကျွန်းတွင် အနေ

ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စားသောက်ရေးနှင့် နေထိုင်ရေးကို ကျွန်းရှိ လူကြီးများက တာဝန်ယူထားသည်။ ကျွန်တော်လစာ အသားတင် စုဆောင်းမိသည်။ ကုန်ကျစရာလည်း ထွေထွေထူးထူးမရှိလှပါ။ တစ်ကိုယ်တည်းသမား လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်၍ နေပျော်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သာ မြဲနေသော်လည်း ကျောင်းအုပ်များက ကျွန်းတွင် မမြဲပါ။ မကြာခဏပြောင်းသွားကြသည်။ ယခုဆရာမကြီးမှာ ပထမဆုံးသော အမျိုးသမီးကျောင်းအုပ်ဖြစ်သည်။ ယခင်အချိန် များက အမျိုးသားကျောင်းအုပ်များသာ လာရောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်လေ့ရှိသည်။ ဝါးကျွန်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ် အတွင်း အထူးစည်ကားလာသည်။ ဝါးကျွန်းတွင်တည်းခိုဆောင်၊ ဟိုတယ်များပင် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနေပြီဖြစ်သည်။ အသစ်ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာသော ကျောင်းအုပ်မှာ အမျိုးသမီးဖြစ်၍ တစ်ကျွန်း လုံးက အရေးပေးလေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

ဤဒေသမှာပင် ပင်လယ်ပြင် ဝန်းရံထားသောဒေသဖြစ်၍ မိုးရာသီဆိုလျှင် ရာသီဥတုကြမ်းလှသည်။ မြို့နှင့်အဆက်အသွယ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဒေသအခေါ် မြို့ဆိုသည်မှာ ကော့သောင်း မြို့ကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းနှင့်အနီးဆုံးမြို့မှာ ကော့သောင်းမြို့ ဖြစ်သည်။ အနီးဆုံးဆိုသော်လည်း မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျော် ကွာဝေး ၍ ကျွန်းမှစက်တပ်လေ့ဖြင့် တစ်နေ့သာသာ ခရီးဖြစ်သည်။ ဝါးကျွန်း သည် ကော့သောင်းမြို့နယ်လက်အောက်ခံဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျွန်းများအနက် လူဦးရေအများဆုံးသောကျွန်းဖြစ်သည်။ လူမျိုးစုံ နေထိုင်လျက်ရှိသကဲ့သို့ စရိုက်မျိုးစုံလည်း တွေ့ရသည်။ ရေလုပ်ငန်း၊ သစ်လုပ်ငန်း၊ ကြိမ်လုပ်ငန်းတို့ဖြင့် သန်ရာသန်ရာ လုပ်ကိုင်နေထိုင်

ကြသည်။ မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ တနင်္သာရီ မော်လမြိုင်နှင့် ကော့သောင်း မြို့များမှ လာရောက်အခြေချနေထိုင်သူ အများဆုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်းကြီးအနောက်ဘက်တွင် ဆလုံလူမျိုးများနေထိုင်ကြသည်။ အနောက်မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် 'လန်ပိ'ကျွန်းကြီးရှိသလို အနောက်ဘက်တွင် ဆင်ကျွန်းရှိသည်။ ဆင်ကျွန်းတွင် ပုစွန်လုပ်ကွက်များရှိသည်။ မြောက်ဘက်တွင် အောင်ဘာကြီးကျွန်းရှိသည်။ အောင်ဘာကြီးကျွန်းတွင် မီးသွေးလုပ်ငန်း၊ ပုစွန်လုပ်ငန်းများရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကျွန်းများမှ ပုစွန်၊ ငါး၊ မီးသွေး၊ ကြိမ်များ တင်ဆောင်သယ်ယူလာသောလှေများ ဝါးကျွန်းတွင် တစ်ထောက်ရပ်နားလေ့ရှိသည်။ ဝါးကျွန်းမှတစ်ဆင့် ကော့သောင်း၊ မြိတ်မြို့များရှိ အဝယ်ဒိုင်များသို့ သွားရောက်ပေးသွင်းရောင်းချကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငွေရှင်ကြေးရှင် သူဌေးများ၏အဝယ်တော် မျက်နှာလွှဲများ ရာသီအလိုက် ဝါးကျွန်းတွင် ခြေရှုပ်နေတတ်သည်။ ဝါးကျွန်းတွင် လူစုံသလို စရိုက်လည်းကြမ်းသည်။ အစားအသောက်စရိတ်လည်းကြီးသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့်ပင် ကျောင်းဆရာများကို အစိုးရလစာအပြင် ဒေသခံလူကြီးများက အပိုထောက်ပံ့ကြေးများ ပေးထားသေးသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျောင်းအုပ်များမမြဲကြပါ။ နှစ်စေ့သည်နှင့် ပြောင်းရွှေ့သွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော်သာ ကျွန်းသံယောဇဉ်၊ ဒေသသံယောဇဉ်၊ ကလေးများသံယောဇဉ်တို့ဖြင့် ကျွန်းတွင် အနေမြဲနေသည်။

ကျောင်းအုပ်မှာ မိန်းမသားဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းကိစ္စအဝဝကို ကျွန်တော်သာ ဆောင်ရွက်ရလေ့ရှိသည်။ ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ သာရေးနာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများတွင်လည်း ကျွန်တော်ပါဝင်ရမြဲ

ဖြစ်သည်။ 'ဆရာ'၊ 'ဆရာလေး'နှင့် မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရသည်။ အရွယ်ငယ်သော်လည်း လေးစားမှုခံရသည်။ သည်အကြောင်းများ ကြောင့်ပင် ဝါးကျွန်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်အနေဖြင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ကြက်ဘဲ ပျောက်သောကိစ္စသည် ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်လာသည်။ ညနေဘက်တွင် ကွမ်ဟုခေါ်သော အရက်ပုလင်းပြားတစ်ပုလင်းဝယ်၍ ချစ်တိုးအိမ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ချစ်တိုးမှာ မြိတ်ဇာတိဖြစ်သည်။ ဝါးကျွန်းတွင် ကြုံရာကျပန်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသည်။ ငါးလှေလိုက်သည်။ သစ်လှေကြိမ်လှေလိုက်သည့်အခါလိုက်သည်။ ရေခူရာသီတွင် ရေခူလှေလိုက်သည်။ ငွေရလျှင်ရသလို မူးနေတတ်သည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ မူးနေတတ်သော်လည်း ကြက်ဘဲပျောက်သည့်လက်သည်မှာ ဆရာမကြီးထင်သလို ချစ်တိုးမဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော်ကထင်မိသည်။ မနှစ်က ချစ်တိုးသား ဒုတိယတန်းစာမေးပွဲကျွန်းခဲ့သည်။ ဆရာမကြီး မျက်နှာလိုက်သည်ဟုဆိုကာ ချစ်တိုးမိန်းမက ဆရာမကြီးကို စောင်းမြောင်းဆဲဆိုသည်။ ချစ်တိုးမိန်းမမှာ စာလည်း မတတ်၊ စရိုက်လည်း ကြမ်း၊ အပြောအဆိုလည်း ကြမ်းတမ်းသူဖြစ်ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးနှင့် လမ်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတွေ့လျှင် မျက်နှာလွဲသွားလေ့ရှိသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ဆရာမကြီး၏ကြက်ဘဲပျောက်သည့်ကိစ္စ ချစ်တိုးထံသို့ မြားဦးလှည့်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဆရာမ၏ခင်ပွန်းမှာ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး ကော့သောင်းမြို့တွင် တာဝန်ကျနေသည်။ နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် တစ်လတစ်ကြိမ် ဝါးကျွန်းသို့ လိုက်လာတတ်သည်။ ဆရာမကြီးကလည်း

ကော့သောင်းသွားနေခိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ချစ်တိုးအိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်တိုး၏အိမ်မှာ တောင်ခြေတောစပ်တွင်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည်နှင့် ချစ်တိုးအိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ချစ်တိုးမှာ ကျွန်တော့်ကိုလေးစားသူလည်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ဆရာလေး.. ကျွန်တော့်ဆီလာတာလား၊ လက်ထဲမှာလည်း ကွမ်ပြားနဲ့ပါလား”

“လာဗျာ.. ချစ်တိုး၊ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်၊ ကျွန်တော်လည်း မသောက်ဖြစ်တာကြာပြီ၊ ချစ်တိုးနဲ့စကားပြောချင်လို့ အမြည်းလုပ်ဗျာ”

ချစ်တိုးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် မီးဖိုချောင်ဘက်တွင် ချက်ပြုတ်နေသော မိန်းမထံ အမြည်းလှမ်းမှာလိုက်သည်။ မကြာမီ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ် ငါးလိပ်ကျောက်ဖုတ်များထည့်၍ ယူလာသည်။ ကျွန်တော်အရက်သောက်လေ့မရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အာမီရမ်ကို သောက်လေ့ရှိသည်။ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေး ကိုခိုင်ပါသော အာမီရမ်ကိုသာ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်သောက်သည်။

“ကဲ ချစ်တိုး လုပ်ကွာ”

“အာမီရမ်လည်း မဟုတ်ဘူး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဆရာလေးအရင်လုပ်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်သောက်မယ်”

ချစ်တိုးအပြောကို သဘောကျမိသည်။ အရက်တစ်ငုံသောက်ချလိုက်သည်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ခါးသက်ခြင်းနှင့်အတူ လူမှာလည်း ထူပူရှိန်းမြဲသွားသည်။ ချစ်တိုးအရက်တစ်ခွက်မကုန်မီ ကျွန်တော်က

“ဆရာမကြီး ကြက်ဘဲပျောက်တဲ့ကိစ္စကြားတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ ဆရာလေး၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှားရှားပါးပါး ဆရာမဆိုလို့ ဒီကျွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ခုလို ဆရာမကြီး ပစ္စည်းပျောက်တာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အေးဗျာ. . . ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခုကိစ္စ ချစ်တိုးရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့. . . ဒီက ကာလသားတွေ ဆရာမ ကြက်ဘဲခိုးစားမယ်တော့ မထင်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာ၊ ကဲ ထပ်ထည့်ပါဦး”

ချစ်တိုး အရက်မမူးမီ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုတွေ့လို့တွေ့ငြား ချစ်တိုးမျက်လုံးထဲတွင် ရှာဖွေမိသည်။ သို့သော် ချစ်တိုးမှာ မည်သို့မျှ အမူအရာမပျက်ပါ။ ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်။ ဟန်ဆောင်မှုလုံးဝမတွေ့ရပါ။

“နေဦး. . . ဆရာလေးကို ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ခရီးထွက်ရမယ်၊ ကျွန်တော်မရှိတုန်း ဆရာလေးတပည့်ကို ဆုံးမပေးပါ၊ အအေကိုကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ချစ်တိုးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ပရန်းလှေနဲ့ လိုက်သွားမလို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်ပါ”

“ဘယ်ကျွန်းမှာ ပရန်းသွားခတ်မှာလဲ”

“မူလတန်းနဲ့ပူလာဘလူးကျွန်းဘက်လို့ ကြားရတယ်”

“ဪ. . . ဟုတ်လား”

ဒေသအခေါ် ပရုန်းဆိုသည်မှာ မီးသွေးဖုတ်သည့် အပင်
 ငယ်လေးများကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်မခန့်အလုံးရှိပြီး
 တစ်ကိုက်ခန့်အရှည်ရှိသည့် ပရုန်းပင်ပေါက်များကို ခုတ်ယူရသည်။
 ငါးဆယ်စည်း၊ တစ်ရာစည်းစသည်ဖြင့် လိုသလို စည်းကြသည်။
 ပရုန်းပင်ပေါက်အောက်ဘက်၌ အမြစ်များရှိပြီး အပေါ်ဘက်တွင်
 အရွက်ငယ်များရှိသည်။ အမြစ်များသော အပင်များကို ရွေးချယ်
 ခုတ်ယူရသည်။ ဒီရေတက်ချိန် ပင်စည်ထဲမြုပ်နေတတ်ပြီး ရေစစ်
 သွားချိန်တွင် အမြစ်များတွဲလောင်းကျနေတတ်သည်။ ထိုအပင်များ
 ကို တစ်ဘက်နိုင်ငံနယ်စပ်မြို့များသို့ သွားရောက်ရောင်းချကြသည်။
 ပရုန်းပင်ပေါက်ဝယ်ယူသူများက မြေကွက်ကျယ်ကျယ်တွင် အတန်း
 လိုက် အကွာအဝေးညီညီ ပြန်စိုက်သည်။ ခြောက်လကျော်ခန့်
 အကြာတွင် လက်ကောက်ဝတ်သာသာ ပင်စည်အလုံးများဖြစ်လာ
 သည်။ ထိုအပင်ကို ခုတ်ယူ၍ မီးသွေးဖုတ်ကြသည်။ အလွန်ကောင်း
 သော မီးသွေးဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ကွက်လပ်များတွင်
 အများဆုံးစိုက်ပျိုးကြသည်။

ပရုန်းပင်သည် ဒီရေရောက်သော ကျွန်းအစပ်များတွင်
 အုပ်စုလိုက်ပေါက်နေသော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ အပင်များ ထူထပ်
 စွာ ကျပ်ညပ်နေ၍ ကြီးထွားမှုနှေးကွေးလှသည်။ စနစ်တကျ
 ပြန်လည်စိုက်ပျိုးမှသာ ကြီးထွားလာသည်။ ‘ပလောဘုတ္ထ’၊ ‘ပူမောင်
 ဘဇာ’၊ ‘ပူမောင်’၊ ‘ပနာဟ’၊ ‘မူလာဘန်း’၊ ‘ပူလာဘလူး’စသည့်
 မြန်မာပြည်တောင်ဘက်စွန်း ကျွန်းစပ်များတွင် အများအပြား
 ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နေသည်။

ပလောဘုတ္တ၊ ပိုကော၊ ပန်ဒရီ၊ ကြက်ကျွန်းများတွင်လည်း ပရုန်းပင်များရှိသည်။ အလွယ်တကူလည်း ခုတ်ယူရရှိနိုင်သည်။ ဒီရေအတက်တွင် လှေငယ်လေးဖြင့် ဝင်ရောက်ခုတ်ယူ၍ ရေကျချိန်တွင် ပြန်လာနိုင်သောနေရာများကို ရွေးချယ်၍ခုတ်ယူကြသည်။ လှေငယ်လေးများဖြင့် ဝင်ရောက်ခုတ်ယူ၍ တန်ဘေးလှေကြီးပေါ်သို့ တစ်ဆင့်ပေးပို့ရသည်။

ချစ်တိုး အိမ်မှပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဆရာမကြီးအိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြက်ဘဲများလွတ်ထားရာ နေရာကိုလိုက်ကြည့်သည်။ ကြက်ဘဲများသွားတတ်သောနေရာများကို ခြေရာကောက်ကြည့်သည်။ ဆရာမကြီးအိမ်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းလျှိုထိပ်တွင် ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုကညင်ပင်နံဘေးမှဖြတ်ကာ ကြက်ဘဲများလျှိုထဲဆင်းကြသည်။ ရေကြိုက်သောဘဲများက ရေထဲဆင်းကြသည်။ လျှိုအတိုင်းဘဲများက ရေကူးအစာရှာရင်း တစ်ဘက်တောင်ခြေလျှိုထပ်သို့ ရောက်သည်။ လျှိုထိပ်တောင်ခြေတွင် စမ်းချောင်းရှိသည်။ ထိုစမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ချစ်တိုးတို့နေအိမ်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဘဲများသွားလမ်းပြန်လမ်းကို မှတ်သားလိုက်သည်။ ဒီရေတက်ချိန် ဘဲများက ချစ်တိုးအိမ်အနီးထိပ်ပင် ရောက်တတ်သည်။ ရေစုန်နှင့်ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ ဤအချက်ကြောင့်ပင် ကြက်ဘဲပျောက်သည့်ကိစ္စ ဆရာမကြီးက ချစ်တိုးကို သံသယဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်စမ်းချောင်းထိပ်မှ ပြန်လှည့်အလာတွင် ပေါင်လုံးခန့်ရှိ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြက်ဘဲများကို ဖွတ်များကလည်း စားတတ်သည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော့်အသိတွင် လက်ခနဲ

အကြံတစ်ခုရလိုက်သည်။ ဖွတ်များသည် ငြိမ်သက်စွာဝပ်နေကြပြီး အနီးရောက်လာသောကြက်ဘဲများကို အမြီးဖြင့် ရိုက်ချကာ ကျင်း ရှိရာသို့ ကိုက်ချီသွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကာလသားနှစ်ဦး သုံးဦးကိုခေါ်ကာ 'သုတ်ကိုင်း'များ ပြုလုပ်ခိုင်း လိုက်သည်။ သုတ်ကိုင်း သုံးလေးခုကို ဖွတ်ကြီးများ သွားလာတတ် သော နေရာများတွင် ထောင်ခိုင်းလိုက်သည်။ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်လည်း မှာကြား ထားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် လျှိုအတွင်း သုတ်ကိုင်း ထောင်သည့် လူရွယ်တစ်ဦး ဆရာလေး.. . ဆရာလေးဟုခေါ်ကာ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သုတ်ကိုင်းပါလာသည်။ သုတ်ကိုင်းတွင် မိနေသည်မှာ ဖွတ်မဟုတ်ပါ။ တောကြောင်တစ် ကောင်သာဖြစ်နေသည်။

“ဆရာလေးရေ.. ဖွတ်တော့ မမိဘူး၊ ဒီအကောင်ပဲ မိနေ တယ်”

“စိတ်မပျက်နဲ့၊ သုတ်ကိုင်းတွေ ဆက်ထောင်ပါဦး၊ မနက်တိုင်း လည်း သွားကြည့်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး၊ ဒီအကောင်ကို ယူသွားလိုက်လေ”

ထိုသူမှာ တောကြောင်ကို ယူ၍ ပျော်ရွှင်စွာထွက်သွားတော့ သည်။ သုံးလေးရက်ဆက်တိုက် လျှိုအတွင်းနေရာခွဲ၍ သုတ်ကိုင်း များ ထောင်သော်လည်း ဖွတ်တစ်ကောင်မျှမမိပါ။ အခြားတစ်ကောင် တစ်မြီးမှလည်း မမိတော့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ရွာသားများကို ခေါ်၍ ဆရာမကြီး၏ကြက်ဘဲများအား ကြည့်ရှုရန်နှင့် ဆရာမ ကျောင်းသွားချိန်အိမ်ဘက်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာသူများကိုပါ သတိ

ထားရန် တာဝန်ပေးပြောကြားရသည်။ ဆရာမကြီးက ကြက်ဘဲများကို နံနက်ပိုင်းတွင် လွှတ်၍ ညနေအိပ်တန်းတက်ချိန်တွင် ရေတွက်သိမ်းဆည်းသည်ဟု သိရသည်။ မွေးမြူရေးခြံကို ငါးဖမ်းသည့် နိုင်လွန်ပိုက်ကွန်ဟောင်းများဖြင့် ကာရံထားသည်။ ပုစွန်ဖမ်းသည့် ပိုက်ဟောင်းများဖြစ်၍ အကွက်စိပ်စိပ်ဖြစ်သည်။ ခြံတွင်းရောက်ပြီး ခြံတံခါးပိတ်ထားလျှင် မည်သို့မျှ ပြန်မထွက်နိုင်အောင် လုံခြုံလှသည်။ သတိနှင့်ကြည့်ရှုနေသည့်ကြားမှပင် ဘဲတစ်ကောင် ထပ်မံပျောက်ဆုံးသွားပြန်သည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် ပျောက်ဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာမသံသယဖြစ်နေသည့်ချစ်တိုးလည်း ပရန်းခုတ်ရန် ခရီးသွားနေသဖြင့် အိမ်တွင်မရှိပါ။ ကြက်ဘဲများမှာ နှစ်ချို့ကညင်ပင်ကြီးအနီးတွင်သာ အနေများကြောင်းသိရသည်။ ကျွန်တော် တွေးရခက်နေသည်။ ညနေဘက် ဆရာမအိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

“လာ ဆရာလေး... ကိစ္စရှိလို့လား”

“မနေ့နေ့လယ်ဘက် ဘဲတစ်ကောင်ထပ်ပျောက်သွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရေ... နေ့ခင်းဘက်ကြီးပျောက်တော့ ကျွန်မလည်း မတွေးတတ်တော့ပါဘူး”

“ဒီတစ်ခါ ညဘက်ခြံထဲက အသံကြားတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားပါ။ နေ့ခင်းဘက်ကြီးပျောက်လည်း ချက်ချင်းသာ အကြောင်းကြားပါနော်”

“စိတ်ချဆရာလေး ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်၊ အရင်တုန်းက တစ်လတစ်ကောင်လောက်သာ ပျောက်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ တစ်ပတ်ကို တစ်ကောင်မကတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဆရာမကြက်ဘဲ ပျောက်သည့်ကိစ္စအတွက် တာဝန်ယူထားသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးမရှိလှသော်လည်း လက်သည် မဖော်နိုင်သေးသဖြင့် မျက်နှာပူလှပြီ ရွာသားများထဲမှလည်း ဆရာမကြီးပစ္စည်းယူသူရှိမည် မထင်ပါ။ ဆရာမကြီးကို တစ်ရွာလုံးက လေးစားကြသည်။ ချစ်တိုးကိုလည်း ကျွန်တော်သံသယမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ချစ်တိုးမိန်းမမှာလည်း ကလေးစာမေးပွဲကျသည့်ကိစ္စကြောင့် ဆရာမကြီးနှင့် အဆက်အဆံမပြုသော်လည်း ယခုကိစ္စတွင် လက်သည် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူသဘာဝ အခြားကလေးများ စာမေးပွဲအောင်ပြီး မိမိကလေးစာမေးပွဲကျရှုံးသဖြင့် ပြောမှာဆိုမှားဖြစ်သည်ဟုသာ ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

သည်ကိစ္စတရားခံပေါ်ရေးအတွက် ကျွန်တော်သတိမလစ်ပါ။ ညဉ့်ရေးညဉ့်တာအကြောင်းရှိ၍ခေါ်လျှင် အမြန်ဆုံးလာရန် ရွာသားများကို သတိပေးထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ချစ်တိုးလည်း ပရုန်းအခုတ်သွားရာမှ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ချစ်တိုးကိုလည်း အကြောင်းစုံ ပြောပြထားပြီးဖြစ်ရာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမည်ဟု ကတိပြုထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်ခန့်တွင်

“ဆရာလေး. . ဆရာလေးထတော့. . ထ. . ထ အိမ်အောက်က အသံတွေကြားရလို့ လာခဲ့တာ”

အောက်မှခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်ရုတ်တရက်လန့်နိုးသွားသည်။ သတိထား၍ အိပ်ခဲ့သဖြင့် ခေါ်သံကြားသည်နှင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“ဆရာလေး. . . မြန်မြန်လုပ်”

ဆရာမကြီးအသံမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့်အသံဖြစ်သည်။
 ယောက်ျားသားအနားမှာ မရှိတော့လည်း ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်။
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဓားရှည်ကို ဆွဲယူကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့
 သည်။ အနီးအနားအိမ်များသို့လည်း လိုက်နှိုးလိုက်သည်။ သူတို့
 လည်း ရရာ တုတ်၊ ဓား၊ လှံများကိုင်ကာ ကျွန်တော့်နောက်သို့
 လိုက်လာကြသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဆရာမကြီး
 နေအိမ်ကို လူစုခွဲဝိုင်းပတ်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ကဲ ခြံထဲက ဘယ်သူလဲ ထွက်ခဲ့စမ်း၊ မင်းကို တို့ဝိုင်းထား
 ပြီးပြီ”

“ဟေ့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ သေချင်လို့လား”
 ခြံထဲမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 “ပြေးလို့ မလွတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ထွက်ခဲ့တော့ကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းနေသော်
 လည်း ခြံထဲမှ မည်သူမျှထွက်မလာပါ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ
 က တဝင်းဝင်းနှင့် နေရာအနှံ့လင်းနေသည်။ မည်သို့မျှ ထူးခြားမှု
 မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်မရွည်တော့သော ကျွန်တော်ခြံနားသို့ တိုးကပ်
 သွားလိုက်သည်။ ခြံတံခါးမှာ ပွင့်နေသည်။ ခြံတံခါးမြေပေါ်တွင်
 လဲနေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ညာဘက်
 လက်က ဓားရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကျွန်တော်ခြံထဲဝင်လိုက်သည်။
 ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်။ ဆရာလေး
 သတိထား ဟုဆိုကာ ချစ်တိုးက ကျွန်တော့်နောက်မှကပ်၍လိုက်ပါ
 လာသည်။ ကျွန်တော်သတိထားပြီး ရှေ့သို့တိုးဝင်လိုက်သည်။

ခြံထောင့်အောက်ခြေရှိ အစာထည့်သည့်သစ်သားခွက်ရှည်မျောမျော
ဘေးသို့ မီးရောင်အရောက်တွင်

“ဟာ” ဟု ကျွန်တော်နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ခြေလှမ်း
မှာလည်း နောက်သို့ ပြန်ဆုပ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ချစ်တိုးက

“ဆရာလေး.. . တွေ့လို့လား.. . ဘာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

“တွေ့ပြီဗျို့.. . ဟိုမှာကြည့်၊ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်ညွှန်ပြရာသို့
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ စုပြုံထိုးလိုက်ကြသည်။ မီးရောင်များအောက်
တွင် မြင်တွေ့ရသည်မှာ အပွေးအကွက်များဖြင့် အရောင်တောက်
နေသော ပေါင်လုံးခန့်ရှိကြီးမားသော စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင် ဖြစ်
နေပါတော့သည်။ လူသံများကြောင့် မြွေကြီးမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။
ထွက်ပေါက်ဘက်တွင် လူများရောက်နေသဖြင့် အစာခွက်ဘေးတွင်
ပုန်းခိုနေဟန်တူသည်။ သို့သော် ကြီးများရှည်လျားသောကိုယ်လုံး
ကြီးကို အစာခွက်က လုံအောင်မဖုံးနိုင်ပါ။ “ဆရာလေး ဘေးဖယ်”
ဟုဆိုကာ ချစ်တိုးက ရှေ့တိုးလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အသင့်ပါ
လာသော သုံးခွမိန်းရှည်ဖြင့် မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းကို ချိန်ရွယ်ကာ
ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ မိန်းရိုးတံရှည်နေ၍လည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှ ထိုးရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိန်းထိုးချက်လိုရာသို့ မထိပါ။ ဒုတိယ
အကြိမ်ပြန်ထိုးချလိုက်သည်။ မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းမှာ လှုပ်ရုံဆိုသ
လောက်သာ မသိမသာ လှုပ်သွားသည်။ ထိုးချက်ကို မြွေကြီးက
ရှောင်တိမ်းလိုက်ပုံရသည်။ ထိုးချက်လွဲသွားပြန်သည်။ ချစ်တိုးအနီး
သို့ ထပ်မံတိုးကပ်သွားပြီး တတိယအကြိမ်ထိုးတော့မှ လိုရာသို့ ထိ

သွားတော့သည်။ သို့သော် ထိသည်ဆိုရုံသာရှိသည်။ မှိန်းဆူး သုံးဆူး အနက် နှစ်ဆူးသာ အရေခွံကိုဖောက်ပြီး မြေကြီးထဲ စူးဝင်နေသည်။ တစ်ဆူးမှာ လွတ်နေသည်။ မှိန်းချက်မိသွားသော မြွေကြီးမှာ စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဆရာလေး သတိထား.. နောက်ဆုတ်တော့ မြန်မြန်”

ချစ်တိုးက ပါးစပ်မှပြောရင်း မှိန်းရိုးကို မလွတ်တမ်း ဖိကိုင်ထားသည်။ ချစ်တိုးစကားဆုံးသည်နှင့် မြွေကြီး၏အမြီးက ခြံပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲကျလာသည်။ ဝိုင်းအုံနေသူများ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

“နောက်မှိန်းတစ်ချောင်း ထပ်ထိုးပါဦး၊ မီးတွေ မပိတ်နဲ့၊ ဆက်ထိုးထား”

ရွာသားတစ်ဦး၏မှိန်းချက်က မြွေကြီး၏ခါးလယ်ကို ဖောက်ကာ မြေကြီးထိတိုင် စူးဝင်သွားပြန်သည်။ ချစ်တိုးထံမှ သတိပေးစကားထွက်လာသည်။

“မြမြကိုင်ထား.. မှိန်းရိုးကိုလက်က မလွတ်စေနဲ့၊ အနားမကပ်ကြနဲ့ဦး၊ အမြီးကို လွတ်အောင်ရှောင်”

မြေကြီးမှာ နာကျင်၍ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဝုန်းခိုင်းကြနေသည်။ အမြီးဖြင့် အရိုက်ခံရသော ခြံတိုင်များလွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ ကာရံထားသော ခြံအကာများ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကုန်သည်။ သည်အကောင်မျိုး၏ခွန်အားမှာ အမြီးသာဖြစ်သည်။ ရစ်ပတ်မိလျှင် လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါ။ မှိန်းရိုးများကို ဖိကိုင်ထားသော ချစ်တိုးနှင့် ရွာသားတစ်ဦးတို့မှာ ချွေးပြန်နေကြပြီ။ ကျိုးပျက်သွားသော ခြံပေါက်မှ ကြက်ဘဲများ လန့်ဖျတ်ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ မှိန်းချက်

လွတ်နေသော မြွေကြီး၏အမြီးပိုင်းက ရုတ်တရက်ကျွန်တော်ရှိရာ ဘက်သို့ ဝေ့ဝဲကျလာသည်။

“ဆရာလေး.. . နောက်ဆုတ်”

ချစ်တိုးစကားမဆုံးလိုက်ရပါ။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုတ်ရန် မချိန်မရတော့ပါ။ အနီးဆုံးအိမ်တိုင်ဘေးသို့ တိုးကပ်အကာအကွယ်ယူလိုက်ရသည်။ မြွေကြီး၏အမြီးက အိမ်တိုင်ပေါ်သို့ ဒုန်းခနဲကျလာသည်။ အိမ်တိုင်ခံနေ၍သာ တော်တော့သည်။ အိမ်တိုင်ကို ရစ်ပတ်ကာ မြွေကြီးရုန်းကန်နေသည်။ အိမ်မှာ တုန်ခါနေသည်။

“ကြည့်မနေကြပါနဲ့၊ အမြီးကို လုပ်ကြပါဦး”

ကျွန်တော်က အမြီးကို ဓားဖြင့် ပိုင်းရန်ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အပြုအမူကို ရိပ်စားမိသော ချစ်တိုးက

“မလုပ်နဲ့ ဆရာလေး.. . အနားမကပ်နဲ့၊ မိုန်းနဲ့သာလှမ်းထိုး”

နောက်ထပ်ရွာသားများ ခြံတွင်းသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ သို့သော် မြွေကြီး၏အမြီးကိုကြောက်နေကြသဖြင့် အနားကပ်၍ မိုန်းဖြင့်မထိုးဝံ့ဘဲဖြစ်နေကြသည်။ အခြေအနေကိုသိသော ချစ်တိုးက

“ဆရာလေး.. . ဒီဘက်လာ၊ ဒီမိုန်းရိုးကိုကိုင်ထား၊ မလွတ်စေနဲ့၊ အမြီးကို ကျွန်တော်ထိုးမယ်”

ရွာသားတစ်ဦးက ချစ်တိုးထံအရိုးကို မိုန်းတစ်ချောင်းကမ်းပေးလိုက်သည်။ အရိုးတိုသဖြင့် အနီးကပ်ထိုးရမည်။ ချစ်တိုးကို ကြည့်၍ ရင်ထိတ်နေကြသည်။ ချစ်တိုးမြွေကြီးအမြီးနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ လှုပ်ရှားနေသော အမြီးခေတ္တငြိမ်သွားခိုက် ချစ်တိုးလှုပ်ရှားလိုက်သည်။ အနီးကပ်ထိုးရသဖြင့် မြွေကြီး၏အသားကို မိုန်းချက်ဖောက်ဝင်သွားသည်။ သည်တော့မှ မြွေကြီး၏ရုန်းကန်မှု

အားပျော့လာသည်။ မိန်းတိုတစ်ချောင်း ထပ်တောင်းကာ ချစ်တိုးက ထိုးစိုက်လိုက်ပြန်သည်။ မိန်းရိုးတံရှည်နှစ်ချောင်း၊ ရိုးတံအတို နှစ်ချောင်း စုစုပေါင်း မိန်းချက်လေးချက်မိထားသော မြွေကြီးမှာ စောစောကကဲ့သို့ ဝန်းဝိုင်းမကြနိုင်တော့ပါ။ လှုပ်ရှားမှုနှေးကွေး လေးလံလာသည်။ အန္တရာယ်မပြုနိုင်တော့သည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ချစ်တိုးက အသင့်တွေ့ရသော ဝါးရင်း တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ဒုက္ခပေးလှတဲ့အကောင်၊ ဆရာမကြီးပစ္စည်းခိုးစားတဲ့ အကောင်၊ သေစမ်းကွာ”

ချစ်တိုးမှာ နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်သည်။ မြွေကြီးမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားမှုမရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။

“အားလုံးစိတ်ချရပါပြီ၊ ဆရာမကြီး ကြက်ဘဲခိုးစားတဲ့ အကောင်ကို လာကြည့်ပါဦး”

ချစ်တိုးက ဆရာမကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဆရာမကြီး အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသည်။ ရွာလူကြီးများ လည်း ရောက်လာကြသည်။ ချစ်တိုး၏သတ္တိကိုလည်း အားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့သွားကြသည်။ ရွာလူကြီးက . . .

“ဒီကောင်ကြီး နယ်ကျွံလာတာဖြစ်မယ်၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြွေ ရွာထဲဝင်လာတာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ကျွန်တော်က ချစ်တိုးကို ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ချစ်တိုး. . ဒီကောင်ကြီးဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ဒီကောင်တွေက ကြက်ဘဲချေးနဲ့ရရင် လာတတ်တယ်။

ကြက်ပေါက်စလေးတွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်”

ချစ်တိုးက စကားပြောရင်း လျှိုဘက်သို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အမှောင်ထုသာ တွေ့ရသည်။

“မိုးလင်းရင် ဒီကောင်ကြီး ဘယ်ကရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးကို ကျွန်တော်ပြမယ်၊ ခုတော့ ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ယူပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား”

ကျွန်တော်ရွာသားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ချစ်တိုးစကားကို မကန့်ကွက်ကြပါ။

“ဘယ်သူမှ ယူမယ့်သူမရှိဘူး၊ ချစ်တိုးစိတ်ကြိုက်ယူသွားပေတော့၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သည်းခြေနဲ့ အရေခွံဆုတ်ယူမယ်၊ အသားကတော့ ဟင်းစားပေါ့၊ လုပ်ကိုင်ပြီးရင် ကျွန်တော်ဝေငှပေးပါမယ်”

ချစ်တိုးက အနီးတွင် အသင့်ရှိနေသော ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်ဟောင်းတစ်စဖြင့် မြွေသေပါကိုထုပ်ပိုးလိုက်သည်။ ဝါးလုံးတစ်လုံး၏အလယ်တွင် ပိုက်ကွန်ကို ချည်နှောင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မထမ်းနိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်လိုက်ပို့မှ ဖြစ်မယ်”

ရွာသားတစ်ဦးက ချစ်တိုးကို လိုက်ပို့သည်။ မြွေကြီးကို ရှေ့နောက်ထမ်းကာ မနိုင်မနင်းဖြင့် ထွက်သွားသည်။

“မနက်စောစော ဒီမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်၊ ပျက်စီးသွားတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့ခြံကို ပြန်ပြီး ပြုပြင်ပေးရမယ်”

ရွာလူကြီးများကလည်း ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည့် အလား တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြသည်။

“အရုဏ်တက်တော့မယ်။ ပြန်ကြတော့... ချစ်တိုးကိုလည်း မနက်လာဖို့ကြံတဲ့သူက ပြောပြလိုက်ဦး”

ရွာသားများ အလျှိုလျှိုပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဆရာမကြီး ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရပါပြီ ဆရာလေး... ကျွန်မနေဝံ့ပါပြီ။ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာလေး ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်၊ ဆရာမကြီး စိတ်ချလက်ချ သာအိပ်တော့၊ မနက်ကျမှ ဆရာမကြီးခြံကို ပြန်ဆောက်ပေးမယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော ဆရာမကြီးအိမ်ဘက်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာစဉ် ချစ်တိုးနှင့် ရွာခံနှစ်ဦးတို့ရောက်နှင့် နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညက အသုံးပြုခဲ့သော လှံရှည်ကို ချစ်တိုးလက်ထဲတွင် ကိုင်လျက်သားတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာလေးကို ကျွန်တော်တို့စောင့်နေတာ၊ ခြံမပြင်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“လူစုံအောင် စောင့်ရဦးမယ်၊ ဝါးတွေလည်း မှာထားတာ မရောက်သေးဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်ထင်တာမှန်ရင် ညက အကောင်ကြီးဘယ်ကနေရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဆရာလေး သိရမယ်”

ချစ်တိုးက ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ လျှိုအတွင်းဆင်းသွားသည်။ ရွာသားနှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်နောက်မှလိုက်သွားသည်။ ရေစစ်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် လျှိုထဲတွင် တောင်ကျချောင်းရေကြည်လင်စွာ စီးဆင်းနေသည်။ ဒီရေတက်ချိန်ဆိုလျှင် ပင်လယ်ရေရောနှောကာ နောက်ကျိုလျက် အထက်ပိုင်းတောင်ခြေသို့ ဆန်တက်နေသည်။

နှစ်ချို့ကညင်ပင်ကြီးအောက် အရောက်တွင် ချစ်တိုးရပ်လိုက်သည်။ ချစ်တိုးက ကညင်ပင်ခြေရင်းမှ သစ်ရွက်ခြောက်များကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အပင်ခြေရင်းကိုကြည့်ပါ ဆရာလေး၊ ရွက်ခြောက်တွေစုပုံ နေတာ၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ သဘာဝအတိုင်း ဟုတ်ရဲ့လား။”

ချစ်တိုးညွှန်ပြရာ ကညင်ပင်ခြေရင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ပြိုင်တူ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကညင်ပင်မှ ကြွေကျသော သစ်ရွက်ခြောက် များအပြင် အခြားသစ်ရွက်များလည်း ကညင်ပင်သစ်မြစ်ပေါ်တွင် စုပုံနေသည်။ သစ်မြစ်ကို မတွေ့ရပါ။ သစ်မြစ်ကို သစ်ရွက်များက ဖုံးအုပ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ချစ်တိုး၊ သဘာဝအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က သစ်ရွက်တွေသစ်မြစ်ပေါ်လာပြီး ပုံထားသလိုပဲ”

ချစ်တိုးက ကညင်ပင်ခြေရင်းသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လက်ထဲမှ မှိန်းခွဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ချစ်တိုး လုပ်ကိုင်ပုံမှာ သတိဖြင့်လုပ်နေကြောင်း သိသာနေသည်။ မျက်လုံး များကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ချစ်တိုးအပြုအမူကို သဘောမပေါက်ဘဲ ငေးကြည့်နေကြသည်။ မကြာမီ သစ်ရွက်ခြောက်များ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပြီး၍ သစ်မြစ်ပေါ် လာသည်။ ပေါ်လာသောသစ်မြစ်နှစ်ခုအကြားတွင် လိုက်သဖွယ် မြေကျင်းကိုတွေ့ရသည်။ ချစ်တိုးက မြေကျင်းထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ အတွင်းဘက်သို့ စောင်းဝှဲကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာ မှန်နေပြီ ဆရာလေး၊ မြွေကြီးက ဒီနေရာမှာ ခိုအောင်းနေခဲ့တာကိုး၊ ဒီမှာ သက်သေပြစရာတွေ လာကြည့်ပါဦး”

ချစ်တိုးပြရာ လိုဏ်အတွင်းသို့ ကျွန်တော်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လိုဏ်အတွင်းမြေသားမှာ ပွမနေဘဲ ကျစ်လျစ်ပြောင်ချောနေသည်။ လေးလံသော ကိုယ်ထည်ကြီးဖြင့် ဖိကပ်ပွတ်တိုက်ထားသကဲ့သို့ ပြောင်ချောနေပါသည်။

“သေချာပါတယ်၊ မြွေကြီး ဒီနေရာမှာ ခိုအောင်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ သက်သေပြစရာဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဆရာလေးခြေထောက်အောက်နားကို ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်ရပ်နေရာ သစ်ရွက်ခြောက်များကြားတွင် ဘဲတောင်များတွေ့လိုက်ရသည်။

ချစ်တိုးက ဘဲတောင်သုံးလေးချောင်းကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ဒီလို ဆရာလေးရဲ့ မြွေကြီးဟာ တောတောင်တွေထဲကနေပြီး ဟောဒီလျှိုကြီးအတိုင်း ဆင်းလာတာဖြစ်မယ်၊ ဒီနားရောက်တော့ ရေထဲဆင်းလာတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့ဘဲတွေကို ဆွဲပြီး ကညင်ပင်ရင်းက လိုဏ်ထဲမှာ ဝင်ခွေနေတော့တာပေါ့၊ နေ့ခင်းဘက်လူသံတွေ ကြားလို့ မလစ်တဲ့အခါ ညဘက်မှာ ဆရာမကြီး ခြံထဲဝင်ဆွဲတယ် လေ၊ ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးရဲ့ ကြက်ဘဲတွေ မကြာခဏပျောက်နေ တာပေါ့၊ အစာကို လွယ်လွယ်နဲ့ရနေတော့ ဒီနေရာက မခွာတော့ ဘူး၊ သူ့ခိုအောင်းနေတဲ့နေရာကိုလည်း လူတွေမမြင်အောင် သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တယ်”

“သိရသလောက် ဒီကောင်တွေက သစ်ပင်ပေါ်တွေမှာသာ အနေများတယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာလေးပြောတာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်။ ဒီ ကညင်ပင်ကြီးက လူနေအိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတော့ လူသံတွေကြားနေ ရတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလည်း ရှိနေတော့ သစ်ပင်ပေါ် ဘယ် နေဝံ့ပါ့မလဲ”

“အင်း. . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ချစ်တိုးပြောမှာပဲ ရှင်းသွားတော့ တယ်။ ကဲ တရားခံအစစ်လည်း မိထားပြီးပြီ။ ဆရာမကြီးရဲ့ခြံကို ဝိုင်းကူဆောက်ပေးရဦးမယ်၊ သွားကြစို့”

ချစ်တိုးက ဘဲတောင် သုံးလေးချောင်းကိုင်ပြီး လျှို့ဝှက်မှ ပြန် တက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ချိန်တွင် ရွာလူကြီးဦးဆောင် ပြီး ခြံကိုပြုပြင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ ဆရာမကြီးမွေးမြူရေးခြံကို အချောသတ်နေစဉ်မှာပင် ချစ်တိုး၏မိန်းမလင်ပန်းတစ်ချပ်ရွက်ကာ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်လင်ပန်းပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်မိုက်ခန့်တုံးထားသော မြွေသားတုံးကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုချစ်တိုး တစ်ညလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတာ၊ သည်းခြေထုတ်၊ အရေခွံခွာ၊ ပြီးတော့ အမွှေးအကြိုင်တွေနဲ့ အသားကို တစ်ညလုံး ပြုပ်နေတာ၊ ကြိုက်သလိုသာ ချက်စားပေတော့၊ ရော့. . . ဒါဆရာလေး အတွက် ဟင်းစား”

ချစ်တိုးဇနီးက မြွေသားအတုံးတစ်တုံး ကျွန်တော့်ကို ကမ်း ပေးသည်။

“ရွာလူကြီးအိမ်ကိုသာ ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ဟိုမှာပဲ စားပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလဲ ကောင်းပြီလေ၊ ဆရာလေးအတွက် ရွာလူကြီးအိမ်ကိုပဲ ပေးထားလိုက်မယ်၊ ဟင်းစားတွေ လိုက်ဝေစရာရှိသေးလို့ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“ခဏနေပါဦး၊ ချစ်တိုး ဟင်းစားတစ်တုံးယူပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ပေါ်လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဆရာမကြီးကို ဟင်းစားပေးကြမယ်”

ကျွန်တော်က ချစ်တိုးတို့လင်မယားကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ချစ်တိုးခြံပြင်နေရာမှ ကျွန်တော့်အနီးရောက်လာသည်။

“ဟာဗျာ . . ဆရာလေးကလည်း၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာမကြီးနဲ့ စကားမပြောကြဘူးဗျ”

ကိုချစ်တိုးပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကလေးစာမေးပွဲ ကျရှုံးသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆရာမကြီးကိုအမြင်မကြည်လင်ပါ။ မျက်နှာလိုက်သည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ချစ်တိုးသားမှာလည်း အမှန်ပင် စာညံ့သူဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စားပါ။ စာလည်းမှန်မှန်ကျက်သူမဟုတ်ပေ။ ဖအေလုပ်သူက ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ခရီးထွက်နေရသူဖြစ်သည်။ အအေကိုမကြောက်ပါ။ မအေကလည်း အလိုလိုက်သည်။ ကလေးကိစ္စ ကျွန်တော်အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ချစ်တိုးတို့လင်မယားကို ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ်ရှင်းပြခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်သည်။ အဖြစ်မှန်သိ၍ ဆရာမကြီးအပေါ်လည်း ခွင့်လွှတ်နေကြပြီ။ ပြောမှားဆိုမှား အတွက် အားနာနေကြသည်။

“ဆရာမကြီး.. . ဆရာမကြီး.. . ဒီမှာချစ်တိုးတို့လင်မယား
မြွေသားလာပို့တယ်၊ ဒီအသားမျိုးက စားရခဲတယ်နော်”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် ဆရာမကြီးအိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ
သည်။

“ကိုချစ်တိုးတို့ပါလား၊ အိုဟုတ်ပါရဲ့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ စားရ
မှာပေါ့၊ ပေးပေး ကိုချစ်တိုးကိုလည်း ကျွန်မတောင်းပန်ရဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာမကြီးက ချစ်တိုးကမ်းပေးသော
မြွေသားတုံးကို လှမ်းယူသည်။

“မလိုတော့ပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆရာလေးပြောပြလို့
အားလုံးသိပြီးပါပြီ၊ တောင်းပန်ရမယ့်သူက ကျွန်တော်တို့လင်မယား
ပါ”

ဟင်းစားလှမ်းပေးလိုက်သော ချစ်တိုးတို့လင်မယားမျက်နှာ
ပေါ်တွင် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုဖြင့် အပျော်အပြုံးများကို တွေ့လိုက်ရ
သကဲ့သို့ ဆရာမကြီး၏မျက်နှာမှာလည်း သံသယမြူတိမ်များ
ကင်းစင်ကာ ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့
ဝမ်းသာကြည်နူးခွင့်လွှတ်ခြင်းများက ကျွန်တော်ရင်သို့ပင် ကူးစက်
ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော့်ဝမ်းသာကြည်နူးမှုက သူတို့ထက်
ပိုသည်ကို ကာယကံရှင်ကျွန်တော်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါတော့
သည်။ ။

ဆရာဆိုသည့်ဂူဏ်

ပြည်လမ်း စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်အရောက်တွင် ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှ ကျွန်မဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲဘက်သို့ကွေ့ဝင် ပြီး သထုံလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မ နောက်ကျောဘက်မှ ကားဟွန်းတီးသံကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သော်လည်း ကားဟွန်း တီးသံရပ်မသွားပါ။ ကျွန်မကိုလည်း ကားက ကျော်တက်သွားခြင်း မရှိပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းများသာ တွေးတောနေမိသဖြင့် ကားဟွန်းတီးသံကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားနေ သည်။ ဟွန်းတီးအချက်ပေးသံ ထပ်မံမကြားရပြီး ကျွန်မနောက်နား မှ နီးကပ်စွာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာသောကားကို သတိထားမိလိုက် သည်။ မကျေမနပ်ဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို တမင်နောက်ပြောင်နေသည်ထင်၍ ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့်နီးကပ်စွာ ရပ်တန့်လိုက်သော မာဇဒါဂျစ်ကားတစ်စီးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိကြီးများ စီးသော

ကားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိလိုက်သည်။ ကျွန်မရပ်ကြည့်နေစဉ် ကားရှေ့ခန်းမှ ခြေထောက်တစ်စုံ ဦးစွာထွက်ကျလာသည်။ တန်ဖိုးကြီးဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေထောက်ဖြူဖြူနုနုတစ်စုံကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ကျွန်မလှမ်းအကြည့်တွင် သူဝတ်ဆင်ထားသော နားကပ်က လက်ခနဲ အရောင်ထွက်သွားသည်။ စိန်နားကပ်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဆင်းလာသူကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်တော့မှ ကျွန်မဒေါသတို့ လွင့်ပြယ်သွားခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် မိနွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိနွယ်ခေါ် ဒေါ်နွယ်နွယ်ပါ။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မမိုးနိုင် ခေါ် ဒေါ်ခင်မရယ်၊ ဒီလောက် ကားဟွန်းတီးပြီး မီးထိုးနေတာတောင် လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး၊ ဟိုးစိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်က ဆင်းကတည်းက လိုက်လာတာ၊ ဘာတွေများတွေးပြီး လျှောက်နေတာလဲ”

ကျွန်မငယ်သူငယ်ချင်း နွယ်နွယ်ဆိုသူကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရပြီး ပါးစပ်မှလည်း မိနွယ်ဟု ခေါ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်မစုတ်. . ဒီကားက ငါ့ကိုနောက်နေတာထင်ပြီး ရန်တွေ့တော့မလို့ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တာ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ရန်ကုန်ကိုဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ၊ ခုဘယ်မှာတည်းနေလဲ”

“နင်မေးတာ များလှချည်လား၊ ခု ငါဒီသထုံလမ်းထဲက အခြေခံပညာဦးစီးဌာန၊ အောက်မြန်မာပြည်ရုံးကို သွားမလို့ပါ၊ သွားရတဲ့ကိစ္စက သင်တန်းတက် သတင်းပို့ဖို့ကိစ္စပါ”

“ဘာ သင်တန်းတက်ဖို့လဲ”

“ဘီအီးဒီတက်ဖို့ပါ”

“ငါမေးချင်တာတွေနောက်မှ မေးတော့မယ်၊ ကဲလာကားပေါ်တက်၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ညီအစ်မအရင်းသဖွယ် ပြောမနာ ဆိုမနာသွယ်ချင်းဖြစ်၍ စဉ်းစာမနေတော့ဘဲ ကျွန်မကားရှေ့ခန်းသို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ နွယ်နွယ်က သူ့ကားဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ မောင်တင့်ရေ့ . . . ခုကားပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဆရာမ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ မောင်းပေတော့”

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ မောင်းရသည်။ ကျွန်မသတင်းပို့ရမည့် ရုံးသို့ ရောက်လာသည်။

“ငါ့ကို ခဏစောင့်၊ မကြာပါဘူး”

“အေးအေး ဆေးဆေးသာလုပ်၊ နင်မလာမချင်း ငါစောင့်နေမယ်”

ရုံးပေါ်တွင် ကျွန်မသင်တန်းအတွက် ရောက်ရှိသတင်းပို့ခြင်းကိစ္စ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကြာခဲ့သည်။ ကျွန်မကားပေါ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် နွယ်နွယ်က မေးပါတော့သည်။

“နင့်သင်တန်းခန်းမက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာပဲလေ”

“ဘယ်ကနေတက်မှာလဲ၊ နေဖို့အဆောင်ရော စီစဉ်ပြီးပြီလား”

“ဒီအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အဆောင်တွေပြည့်သွားပြီ၊ ငါ့လိုလူတွေ အများသားလား၊ ကြိုတင်ပြီးနေမယ့်အဆောင် မစီစဉ်မိတာ ငါ့ရဲ့ပေါ့ဆမှုပါ။ ခုတော့ ငါ့အစ်ကိုအိမ်ကပဲ တက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“နင့်အစ်ကိုက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သာကေတဘက်မှာ နေတာ”

“ဝေးသားပဲ၊ နင်ဘယ်လိုသင်တန်းလာမှာလဲ”

“ကားနှစ်ဆင့်စီးပြီးတက်ရမယ်၊ မနက်အစောကြီးထရမှာပေါ့”

“ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ အိမ်မှာလည်း ငါတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ၊ အိမ်က အကျယ်ကြီး၊ နင်ငါ့အိမ်မှာ လာနေပါလား၊ နေ့ခင်းဘက် ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ အဖော်မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“နင့်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ခုဘယ်နှုတန်း ရောက်နေပြီလဲ”

“ကိုးတန်းဖြေထားတယ်၊ လာမယ့်နှစ် ဆယ်တန်းတက်မှာ အိမ်မှာမနေဘူး၊ အဘိုးအဘွားတွေ ခေါ်ထားတာ”

“နင့်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီပြည်လမ်းပေါ်မှာပဲရှိတာ၊ ဌာနကပေးတဲ့အိမ်ပါ၊ နင့် သင်တန်းခန်းမနဲ့လည်း နီးတယ်၊ မနက် ငါ့ယောက်ျားအလုပ်သွားရင်း နင့်ကိုဝင်ပို့ပေးလိုက်ရုံပဲ”

“နင့်ယောက်ျားရုံးက ဘယ်မှာလဲ”

“ခြောက်မိုင်ခွဲမှာ ရုံးထိုင်တာ”

“ဪ နီးသားပဲ၊ ဒါနဲ့နင့်ယောက်ျားက ဘာအဆင့်ရောက် နေပြီလဲ”

“ဒုညွှန်ချုပ်ဖြစ်နေပြီ”

“အင်း နင်စီးလာတဲ့ကားကိုတွေ့ကတည်းက ထင်သားပဲ၊ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါလက်ခံတယ်၊ နင့်အိမ်ကပဲ ငါသင်တန်း တက်တော့မယ်”

“တကယ်ပြောတာနော် ခင်မ၊ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါဆို သာကေတက နှင့်အစ်ကိုလိပ်စာပြော၊ ငါသွားကြိုခိုင်းလိုက်မယ်၊ သင်တန်းက ဘယ်တော့စမှာလဲ”

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့၊ သင်တန်းက တနင်္လာနေ့စမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါစာတွေကျက်ရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းလာတော့ မယ်၊ လာမကြိုပါနဲ့၊ ကားငှားပြီး လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို အိမ်သိရအောင် ငါနဲ့ခိုလိုက်ခဲ့၊ ဒါနဲ့နှင့် အပျိုကြီး ဖြစ်နေတုန်းပဲလား၊ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

“အသက်ပဲ သုံးဆယ့်ငါးနီးနေပြီ၊ ဟိုင်းသွားပြီ၊ အပျိုကြီးဘဝ နဲ့ပဲ နေရတော့မှာပေါ့”

“အင်း နင်က ဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်သာမက အပျိုကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုလည်း ထိန်းထားတုန်းပါပဲလား”

မကြာမီ ကျွန်မတို့စီးလာသောကား ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ ဟုခေါ်သော အရာရှိကြီးများအိမ်ရာသို့ ရောက်လာသည်။ ကားက ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“လာ သူငယ်ချင်း.. အိမ်ပေါ်တက်ဦး၊ အိမ်မှာက ချက်ပြုတ်၊ အဝတ်လျှော်ဖို့ တစ်ယောက်ရယ်၊ ဒေရိုင်ဘာရယ်ပဲရှိတာ၊ လွတ်နေတဲ့ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ချမ်းသားသလို သာ နေလို့ရတယ်”

အိမ်ကြီးမှာဟောင်းအိုနေသော်လည်း ကျွန်မထင်ထားသည် ထက် ပို၍ကြီးမားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ် ကို ကြိုတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ကျွန်မတက်ရမည့်သင်တန်း ခန်းမနှင့်လည်း နီးနီးလေးသာဖြစ်သည်။

“ကဲ အိမ်သိပြီ၊ ငါသွားတော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ပစ္စည်းတွေယူပြီး ငါလာခဲ့မယ်၊ လိုက်မပို့နဲ့တော့”

“ဒါဆို ကားမှတ်တိုင်ထိလိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ငါမလိုက် တော့ဘူး”

ယဉ်မောင်းသူက ပြည်လမ်းရှိ ကားမှတ်တိုင်သို့လိုက်ပို့ပေး သည်။ ကျွန်မကားမှတ်တိုင်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရန်ကုန်မြို့တွင်း သို့ သွားမည့် ဘတ်စ်ကားထိုးဆိုက်လာသည်။ ကျွန်မဘတ်စ်ကားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ဘတ်စ်ကားစီးလာရင်း ကျွန်မနှင့်နွယ်နွယ် တို့ ငယ်စဉ်ဘဝအကြောင်းများက ကျွန်မအတွေးထဲ အစီအရီ ပေး လာသည်။

နွယ်နွယ်နှင့် ကျွန်မမှာ အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက တစ်တန်းတည်း တစ်ကျောင်းတည်း တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့ ကြသည်။ မော်လမြိုင်မြို့ ခိုင်းဝန်းကွင်းရပ်ကွက်တွင် တစ်လမ်း တည်း အိမ်ချင်းကပ်ရက်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်သည်။ နွယ်နွယ်တို့အိမ်က နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မမေမေမှာ ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်မခြောက်တန်းနှစ်ကပင် ဖေဖေကွယ်လွန်သွား ခဲ့သည်။ နွယ်နွယ်မိဘများမှာ ကုန်သည်များဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ထက် စီးပွားရေးချောင်လည်သူများဖြစ်သည်။ မော်လမြိုင် အမှတ် (၂) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်း အတူတူအောင်ခဲ့ကြသည်။ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ဘာသာတွဲလည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မြန်မာစာကိုပင် ယူခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်

ဖြေပြီးချိန်တွင် နွယ်နွယ်ပြောခဲ့သော စကားများကို ကျွန်မအမှတ် ရနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကျောင်းပြီးရင် နင်ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ ခင်မ”

“ငါ့အမေဆန္ဒအတိုင်း ကျောင်းဆရာမပဲလုပ်ရမှာပေါ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝါသနာပါတယ်လေ”

“နင်က ကျောင်းဆရာအလုပ် တော်တော်ဝါသနာပါလား၊ ဘာဂုဏ်တွေရှိနေလို့လဲ၊ ပြီးတော့ ချမ်းသာမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အမေကိုကြည့်လေ”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မေမေပြောတာက မိန်းကလေးဆိုတာ ကျောင်းဆရာမအလုပ်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲတဲ့။ ပြီးတော့ ဂုဏ်လည်းရှိတယ်တဲ့”

“နင့်ဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်က ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့လဲ”

“ဒါဆို နင်ကရော ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူး ထားလဲ”

“ငါကတော့ နင့်လိုမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ်ကို လိုချင်တာ၊ ချမ်းသာအောင်လုပ်ရမယ်”

“တို့ရမယ့်ဘွဲ့လေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ချမ်းသာမှာလဲ နွယ်နွယ် ရယ်”

“နင်စောင့်ကြည့်နေပါ၊ ကိုယ်တိုင်ချမ်းသာအောင် မလုပ် နိုင်ရင် ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျား၊ ဒါမှမဟုတ် ရာထူးရှိတဲ့ယောက်ျား ငါယူပြမယ်”

နွယ်နွယ်မှာ ကျွန်မထက်စာရင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူဖြစ် သည်။ နွယ်နွယ်က သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။

ဘွဲ့ရ၍ ကျွန်မမူလတန်းပြဆရာမလုပ်နေစဉ် နွယ်နွယ်က သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်နီးပါး ပို၍ကြီးသော အရာရှိတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ် သွားခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပွဲကိုလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပ နိုင်ခဲ့သည်။ မူလတန်းပြဆရာမဘဝဖြင့် ကျွန်မဘီးလူးကျွန်းတွင် တာဝန်ကျနေစဉ် နွယ်နွယ်က သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါကာ ရန်ကုန် မြို့သို့ လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မနှင့် အနေဝေးခဲ့သည်။ သတင်းသာကြားနေရပြီး ယခုမှ လူချင်းပြန်ဆုံ ကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်နေသော်လည်း နွယ်နွယ် မှာ အရွယ်ကျမသွားဘဲ လှပနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမျှမလုပ်ရဘဲ အရိပ်ထဲနေရပြီး စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည်။ နွယ်နွယ်အသားအရည်က ဖြူဝင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ ကျွန်မဘဝနှင့် နွယ်နွယ်ဘဝကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ မိမိဆရာမ ဘဝက သိမ်ငယ်နေပြီလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံ ရလျှင် နွယ်နွယ်ဘဝကို အားကျစိတ်များဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ စီးလာသောကား သိမ်ကြီးဈေးရောက်မှ ကျွန်မအတွေးများပြတ် သွားသည်။ သာဓကတဘက်သို့သွားသော ဘတ်စ်ကာပြောင်းစီး ကာ အစ်ကို့အိမ်သွားခဲ့သည်။ အစ်ကို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ရသည်။ အစ်ကိုက နွယ်နွယ်အကြောင်းသိထားသူဖြစ်သည်။ မကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် အငှားကားဖြင့် နွယ်နွယ်တို့ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မရောက်ချိန်တွင် ကျွန်မအတွက် သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းစီစဉ်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့်အနီးဆုံး အခန်းဖြစ်နေသည်။

“ဟောဒီအခန်းမှာ စိတ်ကြိုက်သာနေပေတော့၊ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ငါ့အိမ်က လူတွေကိုလည်း နင့်ကို ကူညီဖို့ ပြေထားပြီးပြီ”

နွယ်နွယ်က သူ့အိမ်မှလူများနှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ညနေဘက်တွင် သူ့ခင်ပွန်းရောက်လစဉ် ကျွန်မနှင့် မိတ်ဆက် ပေးပြန်သည်။

“နွယ်နွယ်က ဆရာမဒီမှာနေပြီး သင်တန်းတက်မယ်ဆိုလို့ ပျော်နေတာ၊ သင်တန်းက ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အခုတက်ရမယ့် ဘီအီးဒီသင်တန်းက နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်ပဲ တက်ရမယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှအားနာစရာ မလိုဘူး၊ ဆရာမကို မနက်သင်တန်းပို့ပေးပြီး ညနေပြန်ကြိုဖို့ မှာထားပြီးပြီ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မနက်ဘက်ပဲ ပို့ပေးပါ၊ အတန်းမီအောင် လို့ပါ၊ ညနေဘက်က ဆရာတွေအပေါ် မူတည်နေတယ်။ ညနေ ဘက် ကျွန်မဖာသာပြန်လာပါမယ်၊ သိပ်ဝေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာမသဘောပဲလေ”

ကျွန်မနေခွင့်ရသော အခန်းတွင် သင်ခန်းစာများ ကျက်မှတ် နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်လျက် ပါလာ သည်ကိုလှမ်းတွေ့နေရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ နွယ်နွယ်ထက် အသက် ပို၍ကြီးပုံရသည်။ သို့သော် နွယ်နွယ်ကို မမဟု ခေါ်ကာ စကားပြောသည်။

“ဆရာတပည့်နေပြည်တော်က ပို့လိုက်တဲ့ မျှစ်ချဉ်နဲ့ လက်ဆောင်တွေပါ”

“ဒါတွေဘာလို့ယူလာရတာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အစ်ကိုကမှာလိုက်တယ် ဆရာ့ကိုပြောပေးပါနော်၊ သူနေပြည်တော်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာ သုံးနှစ်ပြည့်တော့ မယ်၊ ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ဆရာ့ကို ပြောပေးဖို့ပါ။ ကျွန်မအလုပ်က ဒီမှာဆိုတော့”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ ရှင်တို့ဆရာကို ကျွန်မပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ လက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ဌာနနဲ့ နာမည်ပေးခဲ့ဦး”

ထိုအမျိုးသမီးရေးမှတ်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက် နွယ်နွယ်ထံ တရိုတသေကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မမ၊ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

အမျိုးသမီးက ပါလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းအထုပ်များကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မသင်ခန်းစာများ ကျက်မှတ်နေစဉ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုင်ပြီး နွယ်နွယ် ကျွန်မအခန်းထဲဝင်လာသည်။

“စာတွေကျက်နေရတုန်းပါလား ခင်မရယ်၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ဒါတောင် ငါ Assignment တွေ မှန်မှန်ဖြေခဲ့လို့ တော်သေးတာ၊ သင်တန်းက ရက်တိုတော့ ဆရာတွေက တအားတွန်းပြီး သင်ကြတာ”

“အေးပါ.. ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး၊ ခု အသက်အရွယ်အထိ စာတွေ ကုန်းကျက်နေရသေးတဲ့ နင့်ကို ငါသနားလိုက်တာ ခင်မရယ်”

“အောင်ဖို့တော်တော်ကျက်ရတယ်၊ မနှစ်ကတစ်ကြိမ် ခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ငါလာတက်ပြီးပြီ၊ ဒီနှစ်ပြီးပြီ၊ ဘိုစာတွေလည်း အများကြီးပါတယ်၊ တော်တော် ဦးနှောက်စားတဲ့ သင်တန်းပဲ”

“နင်ပြောခဲ့တာ ငါမှတ်မိနေသေးတယ် ခင်မ၊ ဆရာဆိုတဲ့ ဂုဏ်လေးရဖို့ နင်ပေးဆပ်နေရတာတွေက မနည်းပါလား ခင်မရယ်”

“ဒါကတော့ နင့်အယူအဆနဲ့ နင်ပေါ့၊ နင့်ဘဝအတွက် ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်အောင် နင်လုပ်နိုင်ခဲ့တော့ နင်ပြောအားရှိတာပေါ့၊ ကဲကဲ ငါစာကျက်လိုက်ဦးမယ်”

စနေ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်သင်တန်းစတင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်စရာများ ပြင်ဆင်ရင်း ကျွန်မစာဖတ်နေစဉ် လင်မယားနှစ်ဦး အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒတ်ဆန်းကားဖြင့်ရောက်လာသော ထိုလင်မယားနှစ်ဦးကို နွယ်နွယ်သိပုံမရပါ။ ကားပေါ်မှ မီးသွေးအိတ်များ ချနေသည်ကို ကျွန်မမြင်နေရသည်။

“အို မီးသွေးအိတ်တွေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ယူလာရတာလဲ”

“ဒါက မြိတ်က မီးသွေးအိတ်တွေလေ၊ အရမ်းကောင်းတာ”

“ဒီမှာက လျှပ်စစ်နဲ့ချက်ပြုတ်နေတာ၊ ဒုက္ခရှာလို့ရှင်၊ ရှင်တို့ ဆရာအိမ်မှာမရှိဘူး၊ ဂေါက်သီးရိုက်ဖို့ သွားနေတာ၊ ဒါနဲ့ ကိစ္စရှိလို့လား၊ ရှင်တို့ဆရာကို စောင့်ကြဦးမလား၊ ကျွန်မဘာပြောပေးရမလဲ”

“ဒါဆို ဒီစာလေးသာ ဆရာ့ကို ပေးပေးပါ”

“ရပါတယ်၊ ရှင်တို့ဆရာကို ဘာပြောပေးရဦးမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလည်း နည်းနည်းပြောပေးပါ၊ ကျွန်တော့် ပရိုမိုးရှင်းကိစ္စအတွက်ပါ၊ နယ်ရောက်နေလို့ ဌာနကမေ့နေလား

တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ထက် ဂျူနီယာကျသူတွေက ကျော်တက်သွားကြပြီ။ စာထဲမှာလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးထားပါတယ်။ ဆရာ့ကို ကူပြောပေးပါဦး။”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မဆက်ဆက်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မမရယ်၊ ဒီအထုပ်က ဆရာကြိုက်တဲ့ ကင်းမွန်ခြောက်တွေပါ။ တော်တော်ဈေးကြီးတာ၊ ခွင့်ပြုပါဦး။”

ထိုသူများထွက်သွားသည်နှင့် နွယ်နွယ်က အိမ်ဖော် မရွှေ့ကို ခေါ်ကာ မီးသွေးအိတ်များရွှေ့ခိုင်းလိုက်သည်။ လင်ယောက်ျား၏ ရာထူးအရှိန်အဝါဖြင့် နွယ်နွယ်မော်ကြွားနိုင်သည်မှာ ကျွန်မမုက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပင်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မသင်တန်းက မနက် ရှစ်နာရီ တိတိစမည်ဖြစ်၍ နွယ်နွယ်က ကျွန်မကို သီးခြားတစ်ခေါက်ပို့ပေးသည်။ နွယ်နွယ်ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ မပင်ပန်းတော့ပါ။ ရင်ထဲမှ ကြိုက်၍ နွယ်နွယ်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သာဓကတမှ အစ်ကိုကြီးနေအိမ်နှင့် နွယ်နွယ်တို့နေအိမ်မှာ ကွာခြားလွန်းလှသည်။ နွယ်နွယ်အပေါ် အားကျစိတ်ဖြစ်လာသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ နွယ်နွယ်ခင်ပွန်းထံသို့ တပည့်တပန်းများ မကြာခဏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမားဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး အကူအညီတောင်းခံသည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ နွယ်နွယ်ခင်ပွန်းက ရာထူးကြီးသည့်အပြင် ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံရသည်။ နွယ်နွယ်က သူဖစ်ချင်သော သူ့ဘဝကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မသာ နွယ်နွယ်ဘဝကို တိတ်တခိုးအားကျရင်း သင်ခန်းစာများနှင့်လုံးထွေးရစ်ပတ်နေခဲ့သည်။ ဘီအီးဒီသင်တန်းအောင်မြင်ရေးအတွက် လုံးပန်းကြိုးစားနေရသည်။

ရုံးပိတ်ရက်တစ်နေ့ မိသားစုတစ်စု အထုပ်အပိုးများနှင့် နွယ်နွယ်တို့အိမ်ရောက်လာသည်။ နွယ်နွယ်ခင်ပွန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် စကားပြောခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

“ငါ့ဆီလာတာ ကလေးတွေရော၊ မင်းမိန်းမရောပါလာပါလား၊ မင်းအဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်ရာ၊ လာမယ့်အပြောင်းအရွှေ့မှာ လက်ရှိ မော်တော်ယာဉ်ဌာနက ကျွန်တော်ပြောင်းရမယ်လို့ သတင်းတွေကြားနေရတယ်။ လက်ရှိမော်တော်ယာဉ်ဌာနမှာပဲ ဆက်နေချင်သေးတယ်၊ ကူညီပါဦး ဆရာ”

“မင်းက အဲဒီမော်တော်ယာဉ်ဌာနမှာ ရောက်နေတာကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီမော်တော်ယာဉ်ဌာနမှာ အဆင်ပြေလို့ နောက်ထပ်တစ်နှစ်လောက် ဆက်နေချင်သေးလို့ပါ။ ဆရာပြောပေးရင်ရပါတယ်”

“ဌာနက အပြောင်းအရွှေ့က သတ်မှတ်စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်တာပဲ၊ မင်းကလည်း အရက်သောက်ပြီး မူးမူးနေတယ်ဆို၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုပြောင်းဖို့ လုပ်တာထင်တယ်”

“စိတ်ချ ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်ပါ့မယ် ဆရာ၊ ဒီဌာနက အဆင်ပြေတော့ လာချင်တဲ့သူတွေများနေတယ်၊ နောက်ထပ်တစ်နှစ်ဆက်နေရရင်တော်ပါပြီ ဆရာ”

“အေး. . . အေး၊ ငါ ပြန်ပြီးစိစစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကဲ ကဲ ဆရာ့ကို ကန်တော့ရအောင်”

မိသားစုအားလုံး ပါလာသော ကန်တော့ဖွယ်ပစ္စည်းများ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး သူတို့အထက်လူကြီးကို ကန်တော့ကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ချစ်စဖွယ်ကန်တော့ကြသည်။

“မင်းအရက်သောက်တာလျော့ဖို့ မမေ့နဲ့၊ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် မုန့်ဖိုးပေးလိုက်မယ်၊ ပြန်ကြတော့၊ ငါ့မှာ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်”

နွယ်နွယ်ခင်ပွန်း ဦးမင်းဆွေက ကလေးနှစ်ယောက်အား မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမိသားစုပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ အိမ်ဖော် မရွှေရောက်လာသည်။ ကန်တော့သွားသည့် စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်များကို သိမ်းဆည်းယူဆောင်သွားတော့သည်။

နွယ်နွယ်တို့အိမ်တွင် နေခဲ့ရသည့်အချိန်တိုအတွင်း အစစအဆင်ပြေခဲ့သည်။ စားသောက်နေထိုင်ရေး အားလုံးအဆင်ပြေအောင် နွယ်နွယ်က စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ စားမေးပွဲကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ပြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ကိစ္စအားလုံးအတွက် နွယ်နွယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ နွယ်နွယ်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီသခဲ့သည်။ လက်ရှိနွယ်နွယ်ဘဝနှင့် ကျွန်မ၏ကျောင်းဆရာမဘဝက ကွာခြားလွန်းလှသည်။ နွယ်နွယ်က သူဖြစ်ချင်သည့်လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်ဂုဏ်ကို လိုချင်ခဲ့သည်။ သူလိုချင်သည့်ဂုဏ်ကိုရအောင် သူယူနိုင်ခဲ့သည်။ နွယ်နွယ်မှာ သူ့ဘဝသူ့ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ရာထူးအရှိန်အဝါဖြင့် နွယ်နွယ်ခေါင်းမော်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ နွယ်နွယ်ပြောခဲ့သည့်စကားကို ကျွန်မပြန်လည် ကြားယောင်လာမိသည်။ နင့်ရဲ့ဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်က ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့လဲဟဲ့ နွယ်နွယ်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာမဆိုသည့်ဂုဏ် မည်မျှ

ကြီးသည်ကို ကျွန်မမသိသေးသော်လည်း နွယ်နွယ်ပြောခဲ့သည့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဂုဏ်က ကြီးမားအရာရောက်သည်ကို ကျွန်မ လက်တွေ့သိမြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ သင်တန်းပြီး၍ ကျွန်မမော်လမြိုင် ပြန်စဉ် နွယ်နွယ်ကိုယ်တိုင် ဘူတာကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်များအလီလီပြောင်းခဲ့ပြီ။ ကျွန်မလည်း အထက်တန်းပြဆရာမဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း အသက် အရွယ်ကြီးရင့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နေထိုင်သည့် ပျဉ်ထောင်အိမ် လေးမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်လာခဲ့သည်။ ခြံချင်းကပ်ရက် နွယ်နွယ်တို့နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာလည်း အထိုက်အလျောက် ယိုယွင်း ပျက်စီးလာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း နွယ်နွယ်တို့အိမ်တွင် လူမနေတော့ ပါ။ သော့ခတ်ထားပြီး လိုအပ်သလိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားရန် ကျွန်မတို့ကိုပင် အပ်နှံထားခဲ့သည်။ နွယ်နွယ်က တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။ သူမိဘများကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း နွယ်နွယ် မော်လမြိုင်ရောက်မလာတော့ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်သွားသော တပည့်တစ်ဦး ကျွန်းမကို လာ ကန်တော့သည်။ သူကန်တော့သည့်ပစ္စည်းက ကျောင်းစိမ်းထဘီ တစ်ထည်နှင့် အဖြူရောင်ပိတ်စတစ်စဖြစ်သည်။ ပိတ်စအကောင်းစား များဖြစ်သည်။ တပည့်ကို ဆုတွေပေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ အငှားကား ဆိုက်သံကြားရပြီး နွယ်နွယ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟယ် နွယ်နွယ်၊ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ရောက်လာပါလား၊ ကိစ္စရှိလို့လား။”

“အိမ်ဆောက်မယ့်ကိစ္စဆိုပါတော့၊ ငါ့ယောက်ျားကို ငါစည်းခုံး တာ အောင်မြင်သွားပြီ၊ သူပင်စင်ယူပြီးရင် မော်လမြိုင်မှာပဲ

ပြန်နေမယ်၊ ခုငါလာတာက အိမ်ဆောက်ဖို့ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာ၊ ဩော်
နေဦး.. . နင့်ကို ပေးစရာရှိတယ်”

နွယ်နွယ်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်အတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ယူ
ကာ ကမ်းပေးသည်။

“ဒါ နင့်အတွက် ငါ့လက်ဆောင်ပါ။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

နွယ်နွယ်ကမ်းပေးသော အထုပ်ကို ကျွန်မဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ခေတ်မီလှပသော အမျိုးသမီးဝတ် အနွေးထည်တစ်ထည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တန်ဖိုးကြီးမည်ဟု ကျွန်မခန့်မှန်းမိသည်။

“ဟယ် လှလိုက်တာ နွယ်နွယ်၊ ဈေးတော်တော်ကြီးမယ်
ထင်တယ်”

“ငါ့ယောက်ျား တရုတ်ပြည် လေ့လာရေးခရီးသွားတုန်းက
ဝယ်လာတာ၊ ငါ့အတွက်လည်း ပါတယ်၊ နင့်ကိုသတိရလို့ နင့်အတွက်
ပါ လှမ်းမှာလိုက်တာ”

“တန်ဖိုးတော့ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ အားနာလိုက်
တာ”

“မူမနေနဲ့ ကောင်မရဲ့၊ ဝတ်စေချင်လို့ တကူးတကမမှာလိုက်
ရတာ၊ တို့နှစ်ယောက်ပုံစံတူပဲ၊ အရောင်သာကွာတာ၊ ဒါနဲ့
ဒီကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံက. . .”

နွယ်နွယ်က ကျွန်မတပည့်ကန်တော့သွားသည့် ကျောင်းစိမ်း
ဝတ်စုံကို တွေ့သွား၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဩော် ဒါလား၊ ငါ့တပည့်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်
လို့ လာကန်တော့တဲ့ ပစ္စည်းပါ၊ ငါရလေ့ရှိတဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့၊
ကျောင်းစိမ်းထဘီနဲ့ အင်္ကျီဖြူဟာ ငါ့အတွက်တော့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး

လက်ဆောင်ပေါ့၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခု နင်ပေးတဲ့ အနွေးထည်က အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ဖြစ်သွားပြီ”

ထိုညက နွယ်နွယ် ကျွန်မနှင့်အတူ အိပ်ပြီးစကားတွေပြောမကုန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ဆောက်မည့်ကိစ္စအတွက် နွယ်နွယ်လိုက်လံဆောင်ရွက်သည်။ လိုအပ်သောစာရွက်စာတမ်းများ ဆောင်ရွက်အပြီး နွယ်နွယ်တို့နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို ဖျက်လိုက်သည်။ အိမ်သစ်စတင်ဆောက်လုပ်တော့သည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ၊ တပည့်တပန်းပေါများသူဖြစ်၍ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးသူများလှသည်။ တစ်လခန့်အတွင်းမှာပင် တစ်ထပ်တိုက်ပုံစံလှလှလေး ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ အိမ်ဆောက်ပြီး ပတ်ပတ်လည်ခြံစည်းရိုး အုတ်တံတိုင်းခတ်လိုက်သည်။ ယခင်က မသိသာလှသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ သေးသိမ်သလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ငယ်သူငယ်ချင်းအတွက် ကျွန်မဂုဏ်ယူမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းစာများနှင့် လုံးပန်းရင်း အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း အထက်တန်းပြရာထူးဖြင့် လုပ်သက်ရလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မအသက်ငါးဆယ်စွန်းလာခဲ့ပြီ။ နွယ်နွယ်ခင်ပွန်းလည်း ပင်စင်ယူရန်ပြင်ဆင်နေကြောင်းကြားရသည်။ နွယ်နွယ်ခင်ပွန်းမှာ နွယ်နွယ်ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသူဖြစ်သည်။ နွယ်နွယ်အသက်ငါးဆယ်ခန့်တွင် သူ့ခင်ပွန်းပင်စင်ယူသည့်အရွယ်ရောက်လာသည်။ မကြာမီ နွယ်နွယ်တို့မိသားစု မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးနီးနီးကပ်ကပ်ပြန်လည်နေထိုင်ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။

သွားအတူ လာအတူ တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေခဲ့သည်။ အငြိမ်းစားယူခဲ့ ပြီမို့ ဌာနမှပေးထားသော ကားလည်းမရှိတော့ပေ။ တပည့်တပန်း များလည်း ရောက်မလာကြတော့ပါ။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပေးပြီး အကူအညီလာတောင်းသူများလည်း ရောက်မလာကြတော့ပါ။ နွယ်နွယ်ခင်ပွန်းက ပုံမှန်လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ဂေါက်သီးရိုက်ခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းတို့သာ ပြုနေလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက် နွယ်နွယ်နှင့် ကျွန်မ ဘုရားသွားရန် ကားဂိတ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ လူကျပ်သည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် တိုးဝှေ့တက်လိုက်ကြသည်။ ထိုင်စရာနေရာမရ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် “ဆရာမ ဒီမှာထိုင်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်မမသိသော တပည့်အရွယ်ကလေးမတစ်ဦးက သူ့နေရာ ဖယ်ပေးသည်။

“ရပါတယ်. . နေပါ”

“ဟာ ဆရာမကလည်း ထိုင်ပါ”

ကျွန်မတစ်ဦးကိုသာ ခေါ်၍ နေရာပေးသည်။ နဘေးမှ နွယ်နွယ်ကို အားနာစွာဖြင့် ကျွန်မငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ နွယ်နွယ်သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“နင့်တပည့်တွေဖြစ်မယ်၊ ထိုင်လိုက်လေ”

ကျွန်မထိုင်စရာနေရာရသော်လည်း နွယ်နွယ်က မတ်တတ် ရပ်၍ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ နွယ်နွယ်နှင့်အတူသွားစဉ် ထိုအဖြစ်မျိုး မကြာခဏကြုံရလေ့ရှိသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အတူတူဈေးသွားဝယ်နေကျဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ဈေးခြင်းတောင်း တနင့်တပိုးဆွဲ၍ ဈေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာစဉ်

“ဆရာမ ခြင်းတောင်းပေး၊ ကျွန်မသယ်ပေးပါမယ်”

“ဪ အေး. . အေး. . မင်းက ဝေဝေထင်တယ်၊ မနှစ်က ဆယ်တန်းအောင်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လား၊ အိမ်အထိ ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ခြင်းတောင်းက လေးတယ်၊ ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်မယ်”

“ဒါဆို ဆိုက်ကားဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

နွယ်နွယ်က သူ့ခြင်းတောင်း လေးလေးပင်ပင်ကိုဆွဲရင်း ကျွန်မဘေးမှ လိုက်ပါလာသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုအားနာသော် လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဆိုက်ကားဂိတ်ရောက်မှ ကျွန်မတပည့် ပြန်သွားသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြုံရာဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မက အရှေ့ထိုင်ခုံ နွယ်နွယ်က အနောက် ထိုင်ခုံဖြစ်သည်။ သွားမည့်နေရာ မပြောရသေးမီ ဆိုက်ကားဆရာက နင်းထွက်သွားတော့သည်။

“ဆရာမ နေကောင်းလား၊ အထက (၇) မှာပဲလား”

ဆိုက်ကားနင်းသူက နှုတ်ဆက်လာသဖြင့် ဦးထုပ်ဆောင်း ထားသော သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“မင်း. . မင်း ထွန်းအောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတာ ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ကိုးတန်းနဲ့ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတဲ့ ဆရာမတပည့်ပါ”

“ခု ဆိုက်ကားနင်းတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဆရာမ၊ မိဘကိုလည်း ထောက်ပံ့နိုင်ပါတယ်”

“အေးကွယ် မိဘကိုသိတတ်တဲ့ ငါ့တပည့် တစ်နေ့ကြီးပွား တိုးတက်မှာပါကွယ်”

ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဆိုက်ကားနင်းသူ တပည့် ဟောင်းက ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲအထိ လိုက်ပို့ပေး သည်။ ဆိုက်ကားခပေးသော်လည်း မယူပါ။ အတန်တန်ပေးသော် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ကြုံကြိုက်တုန်း ဆရာမကို ဂါရဝပြုတာပါဟု ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ နွယ်နွယ်ကပြုံးရင်း ကျွန်မကိုကြည့်နေ သည်။ နွယ်နွယ်က တစ်ခုခုတွေးနေဟန်တူသည်။

ရက်ကြီးအခါကြီးများတွင် ကျွန်မအိမ်တွင် တပည့်များဖြင့် စည်ကားနေလေ့ရှိသည်။ မုန့်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များ၊ အသီးအနှံ များဖြင့် လာရောက်ကန်တော့ကြသည်။ ဝါဆိုလပြည့်၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့များတွင် ပို၍လူစုံသည်။ တပည့်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာ ပြီး ကန်တော့ကြသည်။ ပိုလျှံသော အသီးအနှံများ နွယ်နွယ်ကို ခွဲဝေပေးနေကျလည်းဖြစ်သည်။

နွယ်နွယ်ခြံမှာ ကျွန်မခြေရင်းဘက်တွင်ဖြစ်သည်။ နွယ်နွယ် တို့ အုတ်တံတိုင်း ခြံစည်းရိုးကာထားပြီးဖြစ်၍ ခြေရင်းဘက် ခြံစည်းရိုးကာရန် မလိုတော့ပေ။ ခေါင်းရင်းဘက်အခြမ်း ဝါးကပ် ခြံစည်းရိုးမှာ ဆွေးမြည့်ပြီး ပြိုပျက်ကျိုးပေါက်နေခဲ့သည်။ ဝါးကပ် ဖြင့် အသစ်ပြန်ကာသည်။ ဆယ်တန်းမှ တပည့်ယောက်ျားလေး ဆယ်ဦးခန့်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မခြံကာမည့်သတင်း သိသွား၍ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မခေါ်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ မနက် စောစောရောက်လာကြပြီး တက်ညီလက်ညီပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ မွန်းမတည့်မီမှာပင် ပြီးစီးသွားတော့

သည်။ ခြံစည်းရိုးသာမက ကျိုးပေါက်နေသော ကျွန်မအိမ် အခင်းပျဉ်များကိုလည်း ဖာထေးပြုပြင်ပေးကြပြန်သည်။ တပည့်များ အတွက် ကျွန်မလက်ဖက်ရည်ဖျော်နေစဉ် နွယ်နွယ်က တန်ဖိုးကြီး ဘီစကစ်မုန့်ပုံးတစ်ပုံးလာပေးသည်။

“ရော့ ခင်မ၊ နင့်တပည့်တွေကို ဖောက်ကျွေးလိုက်ပါ။ သူတို့ ဆရာမအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေကြတာ ပျော်စရာကြီးပဲ”

“ငါခေါ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သတင်းကြားပြီး ရောက်လာ ကြတာ”

“အေးပါ ခင်မရယ်၊ နင်ပြောလေ့ရှိတဲ့ ဆရာဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို ငါတွေ့မိလာသလိုပဲ”

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်မဘဝ နေညိုချိန်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်၍ အငြိမ်းစားယူရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားယူပြီး ကျူရှင်တစ်ခုခုနှင့်ရန် သူငယ်ချင်းများက တိုက်တွန်းခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်မ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သံသရာအတွက် ပါအောင် တရားအလုပ်လုပ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအငြိမ်းစား ယူပြီးမှ နွယ်နွယ်နှင့် ပို၍တွဲဖြစ်နေသည်။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အတူတူပင်သွားခဲ့ကြသည်။ အငြိမ်းစားယူခဲ့သော်လည်း နှစ်စဉ် မပျက် ကန်တော့ခံစာရင်းထဲပါနေသဖြင့် သွားရောက်အကန်တော့ ခံရသည်။ အိမ်တိုင်ရာရောက် လာကြိုကြသည်။ သွားရောက် အကန်တော့ခံပြီး ပြန်လာတိုင်း ငွေသားအချို့နှင့် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများပါလာမြဲဖြစ်သည်။ နွယ်နွယ်ကလည်း စပ်စပ်စုစု ကျွန်မ ရခဲ့သော အကန်တော့ခံပစ္စည်းများကို ဖွင့်ဖောက်ကြည့်လေ့ရှိ သည်။

တစ်နေ့ နွယ်နွယ်နှင့် ကျွန်မစကားပြောနေစဉ် ဘွဲ့ရပြီးသည့် တပည့်များရောက်လာကြသည်။ ဖိတ်စာတစ်စောင်လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားဆရာများကို ပူဇော်ကန်တော့မည့်ပွဲ တက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဖိတ်စာပေးပြီး အပြန်တွင် တပည့်များက ကျွန်မကို ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။ ပြီးနောက် စာအိတ်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ ဒီမှာ မင်းတို့စာအိတ်တစ်လုံးကျန်ခဲ့ပြီ”

“အဲဒီစာအိတ်က ဆရာမကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့စုပေါင်းပြီး ကန်တော့တဲ့ငွေပါ။ ဆရာမကြီးလက်မခံမှာစိုးလို့ မပြောဘဲထားခဲ့တာ။ ဆရာမကြီး ဆေးဝါးအတွက် သုံးချင်သုံး၊ လှူချင်လည်း လှူနိုင်အောင်လို့ ကန်တော့ကြတာ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်မတပည့်များကို နွယ်နွယ်က ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ သူလုပ်နေကျအတိုင်း စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။

“အဲ့တော့ ငွေတွေက မနည်းပါလား”

နွယ်နွယ်က ငွေများကိုကြည့်လိုက် ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး ပြုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဥပုသ်ရက်တစ်ရက်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး သီလယူရန် ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဆွဲပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ လမ်းခုလတ်တွင် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်နေမှန်းမသိသော ကျွန်မတပည့်သုံးလေးဦးရောက်လာကြသည်။

“ဆရာမ ထမင်းချိုင့်ပေး၊ ကျွန်မတို့ သယ်သွားမယ်”

“ရပါတယ်၊ အားနာစရာကွယ်”

“ဟာ ဆရာမကလည်း ကိုယ်တပည့်တွေပဲ၊ ကျွန်မတို့လည်း ဥပုသ်စောင့်သွားမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မလက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲယူလိုက် ကြသည်။ နွယ်နွယ်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကျွန်မကိုကြည့်နေ သည်။ ကျွန်မမနေသာတော့ဘဲ နွယ်နွယ်လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကို ပါ ယူ၍ သူတို့လေးတွေထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဆရာမတို့ ဖြည်းဖြည်းသာ လိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ကျွန်မတို့ သွားနှင့် မယ်”

ကလေးများက ကျွန်မတို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်မနှင့်နွယ်နွယ် နှစ်ဦး တည်းကျန်နေခိုက် နွယ်နွယ်ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက် ရသည်။

“ဒီမှာ ခင်မ၊ ငါတို့ဘွဲ့ရခါစက ငါပြောခဲ့တဲ့စကား နင် မှတ်မိ သေးလား”

“နင်ဘာတွေပြောခဲ့လို့လဲ၊ ခု အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ပြီလေ၊ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ငါ့အထင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝရာထူးရှိမှ ဂုဏ်ရှိတယ်ထင်ပြီး အဲဒီဂုဏ်ကို လိုချင်ခဲ့တာလေ”

“အေး ငါလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ပိုကြီး တဲ့ယောက်ျားကိုယူခဲ့တာလည်း အဲဒီဂုဏ်ကို မက်မောလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမက်မောခဲ့တဲ့ဂုဏ်က ရာထူးအရှိန်အဝါရှိတုန်း ခဏသာရခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပါ၊ တည်တဲ့တဲ့ဂုဏ် မဟုတ်မှန်း ငါသိခဲ့ပါပြီ၊ ငါ့ယောက်ျား ပင်စင်ယူလိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်သူမှ မလာကြတော့ဘူး၊

ရာထူးအရှိန်အဝါရှိစဉ်တုန်းက မမ၊ မမနဲ့ ငါ့ကို မနေကြတဲ့သူတွေ လည်း မလာကြတော့ဘူး၊ တရားရသလို နင့်ကိုလည်း အားကျမိခဲ့ တယ်”

“ငါလည်း ပင်စင်စားပါပဲ၊ ဘာအားကျစရာရှိလို့လဲ နွယ်နွယ် ရယ်”

“ဒီမှာ ခင်မ၊ နင် မမြင်တတ်ပေမဲ့ ငါမြင်ခဲ့ပါပြီ၊ နင့်ရဲ့ ဆရာဆိုတဲ့ဂုဏ်ကမှ တကယ့်ဂုဏ်၊ ထာဝရဂုဏ်အစစ်ပါ၊ နင်ဆရာမ လုပ်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာရော၊ ခု အငြိမ်းစားယူပြီးတဲ့အချိန်အထိမှာတောင် နင့်တပည့်တွေက နင်သိသိ မသိသိ လေးစားရိုသေနေရာပေးနေ ကြတုန်းပါပဲ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ နင်သိလား”

“နင်သိရင် ပြောပါဦး”

“ဆရာဆိုတဲ့ဂုဏ်ကြောင့်ပေါ့၊ ထာဝရဂုဏ်လေ၊ နင်သေပြီး တာတောင် အဲဒီဂုဏ်က ကျန်နေဦးမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

နွယ်နွယ်က စကားပြောရင်း ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့်လိုက် သည်။ သူ့အကြည့်တွင် ကျွန်မကို လေးစားအားကျခြင်း၊ ဆရာဆို သည့်ဂုဏ်ကို သိမြင်ခဲ့ခြင်းတို့ ပေါ်လွင်နေသည်ကို ကျွန်မသိလိုက် ရပါတော့သည်။ ။

၂၀၀ ခုနှစ် စာပေပိတောက်များ
ဝတ္ထုတိုဝယ်ချုပ် ခုတ်ယူရေး

ရွှေအေးဒေါက်သို့ အခြားမပျူငယ်များ

ဟောင်းဟောင်းပျို့အောင်

အဖ ဇာတ်သဘင်ပညာရှင် ဦးကျွန်းမိ (တက္ကသိုလ်ဦးမိ) ဟစ် ခေါ်ရမ်းကြီး တို့မှ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

မက်ထရစ်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် ကျောင်းနဲ့နက်စာစောင်များ၌ ကဗျာများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ နဲ့နက်စာစောင်ပိ ကဗျာများထဲမှ အကောင်းဆုံးကဗျာများကို ရွေးချယ်၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ "ပန်းတိုင်သို့" အမည်ရှိကဗျာ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထို "ပန်းတိုင်သို့" ကဗျာသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ရသော ကဗျာ ဖြစ်သည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် တယ်ပတော် (ခေ) သို့ ဝင်ရောက်ဝင်ပွယ်ထမ်းခဲ့ပြီး ၂၀၀၆ ခုနှစ် တွင် အရာခံမှိုလ်အောင်မြို့ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ တယ်ပတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့စဉ်ကတွင် ဝင်ပွယ်ထမ်း အင်္ဂါတပ်သိမ်း ဝင်ပွယ်ထမ်းကောင်းတပ်သိမ်း တယ်ပတော် ဂန္ထာနုတပ်သိမ်း အင်္ဂါတပ် သစ်ပင်အောင်မြင်ရတပ်သိမ်း ၁၅ ခု ဖြန့်ချိပုံနှိပ်ခဲ့သည်။

ဆွမ်း အထမ်း ရုပုသစ်များတွင် အစား ဝတ္ထု အောင်မြင်များ လှည့်ပေးသော ပြိုင်ဆိုင် နိုင်ဆောင်အောင် အောင်မြင်ရတပ်တွင် အစုအဖွဲ့ ဝတ္ထုတိုရာ ရုပုသစ် ၂၂ ခု ဆွမ်းရုပုသစ်ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။

ရန်ကင်းတိုင်းအောင်မြင် ဝင်ပွယ်ထမ်း အစုအဖွဲ့အောင်မြင်အောင်၊ ဣန္ဒြေအောင်မြင် ခုတ်ယူအောင်မြင်အောင်၊ အစုအဖွဲ့ အောင်မြင်အောင်အောင်အောင်အောင်

အောင်မြင် - နိုင်ဆောင် ပြိုင်ဆိုင်

အောင်မြင်အောင် - အောင် (၁၀၄) ၉ ဝင် အောင်အောင်အောင်အောင် ဝင်ပွယ်ထမ်း ရန်ကင်းတိုင်းအောင်မြင်

